ПОРНО-ЛИТУРГИЈА
АРХИЕПИСКОПА САВЕ

Copyright © 2010 Sava Damjanov

Copyright © 2010 za Srbiju, AGORA

Ova publikacija se u celini ili u delovima ne sme umnožavati, preštampavati ili prenositi u bilo kojoj formi ili bilo kojim sredstvom bez dozvole autora ili izdavača, niti može biti na bilo koji drugi način ili bilo kojim drugim sredstvima distribuirana ili umnožavana bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač po odredbama Zakona o autorskim pravima.

PORNO-LITURGIJA

ARHIEPISKOPA

SAVE

ΑΓΩΡΑ

SADRŽAJ

Predgovor 7

☺

Bajka o čoveku i ženi 15
Kako je JA postalo TI 25

☺

Da li postoji Bog? 39
Kako je Pornos postao Liturgija 50

☺

Zamak Iskušenja 63
Kako su dr. Kobi narasli brkovi 75

☺

Rat u Međunožju 89
Kako je Parlament postao javna kuća 99

☺

Dželatova vulvica 115
Kako je Dositej Obradović postao zla žena 126

☺

Penis-narkodiler 139
Kako je Crvenkapa postala vuk 150

Pogovor 161

El Šeherezadi

PREDGOVOR

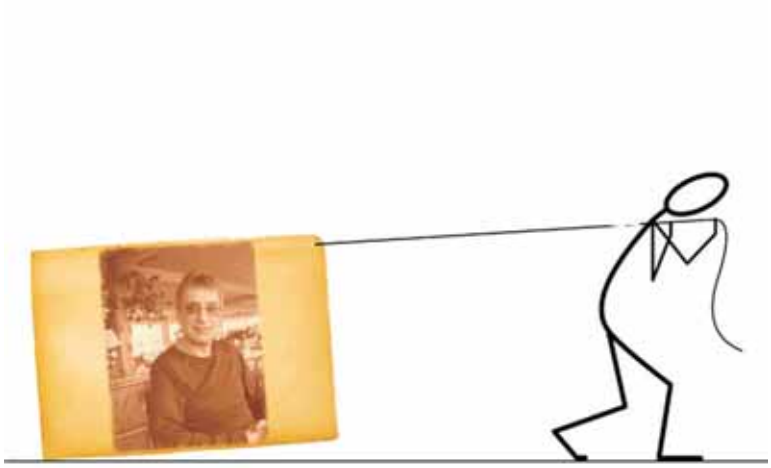

ARHIEPISKOP SAVA, jedan od tvoraca Nove Serbije (na Marsu), glavni radnik na serbskoj feudalnoj prosveti i kulturi, poznati svetski književnik. Pre nego što se zamonašio, zvao se Damjanov. Jedini, najmlađi sin dr Budimira, koji je stvarao i pisao zakonike srednjovekovne SFRJ, a umro kao poslanik savezne Skupštine (1965), u manastiru Hilandar (njegovoj i Savinoj zadužbini).

Rođen je 1956. godine u Novom Sadu, gde se i školovao. Diplomirao je na Filozofskom fakultetu (1980. godine, grupa za jugoslovenske književnosti i srpskohrvatski jezik), magistrirao (1986) i doktorirao (1996) na istom fakultetu (mentor mu je bio Milorad Pavić). Radi na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu kao redovni profesor na Odseku za srpsku književnost: predaje Srpsku književnost 19. veka i Kreativno pisanje, a na doktorskim studijama Kulturu postmodernizma.

Piše prozu, književnokritičke i književnoistorijske radove. Njegova naučna istraživanja usmerena su pre svega ka fantastičkoj književnosti, erotskim i jezičko-eksperimentalnim slojevima u srpskoj tradiciji, teoriji recepcije, postmodernizmu, kao i ka komparativistici. Priređivao je za štampu tekstove srpskih pisaca 18, 19. i 20. veka. Tokom devedesetih godina uređivao je časopis za svetsku književnost „Pismo" i „Sveti Dunav" – magazin posvećen srednjoevropskoj kulturi. Urednik je „Biblioteke srpske fantastike", edicije „Novo-

sadski manuskript" (izdavač Gradska biblioteke Novog Sada), kao i antologijske biblioteke „Deset vekova srpske književnosti" kod Matice srpske.

Pored brojnih tekstova u domaćoj i stranoj periodici, objavio je sledeće knjige: *Istraživanje Savršenstva* (roman*), Beograd 1983; Graždanski erotikon* (antologija), Niš 1987; *Koreni moderne srpske fantastike (studija),* Novi Sad 1988; *Kolači, Obmane, Nonsensi (priče),* Beograd 1989; *Šta to beše mlada srpska proza?* (eseji i kritike), Beograd 1990; *Pričke (proza),* Beograd 1994; *Postmoderna srpska fantastika* (antologija), Beograd 1994, Novi Sad 2004 (drugo, prošireno izdanje)*; Koder: istorija jedne recepcije* (studija), Beograd 1997; *Povesti različne: lirske, epske, no najviše neizrecive* (priče), Novi Sad 1997*; Glosolalija* (izabrane i nove priče), Novi Sad 2001; *Novo čitanje tradicije* (književnoistorijski ogledi), Novi Sad 2002; *Novi Sad-zemlji raj* (hrestomatija, u koautorstvu sa L. Mustedanagić), Pančevo 2003; *Novi Sad-zemlji raj II* (hrestomatija, u koautorstvu sa L. Mustedanagić), Pančevo 2004; *Antologija serbskoj postmodernoj fantastiki* (na ukrajinskom), Lavov, 2004; *Postmoderna srpska fantastika* (antologija), Novi Sad 2004; *Graždanski erotikon (*antologija-drugo, dopunjeno i ilustrovano izdanje), Novi Sad 2005; *Remek-delca* (priče), Beograd 2005; *Eros i Po(r)nos* (eseji, prikazi, mistifikacije), Beograd 2006; *Istorija kao Apokrif* (roman), Zrenjanin 2008; *Apokrifna istorija srpske (post)moderne* (eseji), Beograd 2008.

Njegovi tekstovi prevođeni su na engleski, francuski, nemački, ruski, poljski, češki, mađarski, slovački, rusinski, ukrajinski, bugarski, slovenački i makedonski jezik. Zastupljen je u antologijama savremene srpske proze. U zimskom semestru 2001/2002. predavao je na katedri za slavistiku Univerziteta u Tibingenu (Nemačka); držao je pre-

davanja i na Univerzitetima u Regensburgu, Frajburgu, Berlinu, Haleu, Triru, Getingenu, Bonu, Torinu, Veneciji, Krakovu, Vroclavu, Varšavi, Gdanjsku, Lođu, Opolu, Sosnovjecu, Velikom Trnovu, Ljubljani, Skopju, Kijevu i Lavovu. Učesnik je mnogih književnih i naučnih simpozijuma u zemlji i inostranstvu.

Za svoja književna i književnoistorijska dela do sada je primio «Brankovu nagradu» Matice srpske, nagradu «Zaharije Orfelin», Nagradu za najbolju proznu knjigu godine Društva književnika Vojvodine, te nagrade «Laza Kostić» i „Gospođin vir".

Za *Porno-liturgiju Arhiepiskopa Save* dobio je sledeća priznanja:

– NIN-ovu nagradu za roman godine
– ANDRIĆEVU nagradu (za najbolju zbirku pripovedaka 2010. godine)
– VASKO POPA (za najbolju knjigu pesama)
– MILAN BOGDANOVIĆ (za novinsku kritiku)
– POLITIKIN ZABAVNIK (za dečiju književnost)
– ŽIČKU HRISOVULJU (za doprinos poetskoj duhovnosti)
– ORDEN SV. SAVE (najviše državno priznanje Republike Srbije)
– NJEGOŠEVU NAGRADU (za životno delo)
– DŽEMS DŽOJS (za prozne inovacije)
– ENDI VORHOL (za umetnički eksperiment)
– MARKIZ DE SAD (za najperverznije književno delo decenije)

– SERVANTES (za humor)
– RABLE (za najbolji hipertekst)

www.savadamjanov.megabyet.net

ARHIEPISKOP SAVA

BAJKA O ČOVEKU I ŽENI

Čovek se zvao Donatjen Alfons Fransoa i u tome ne bi bilo ničeg čudnog da taj čovek godinama nije objavljivao priče, romane i filozofske rasprave pod imenom Karl Marks! Elem, imamo za sada sledeću situaciju: Donatjen Alfons Fransoa, Markiz de Sad, rođen u Parizu 2. juna 1740. godine, objavljuje *Kapital* i druga besmrtna dela u kojima proriče smrt kapitalizma (tj. svetsku ekonomsku krizu s početka XXI veka!), nudeći viziju komunizma kao spas za čovečanstvo i potpisujući se kao Karl Marks (rođen u Triru 5. maja 1818. godine).

---

1 Čovek se zvao Sava Damjanov (Novi Sad, 29. septembra 1956), objavljivao je svoja *besmrtna dela* (vala ni taj neće umreti NIKAD!) pod imenom Koder fon Damjanenko i u tome ne bi bilo ničeg čudnog da se taj isti čovek nije posvetio akademskoj karijeri pod imenom Sava Post-Damjanov, mada je u privatnom životu više voleo da ga oslovljavaju prisno: Prof. Dr Sava Damjanov, tj. Savke (a ne Rilke!), odnosno Maksim Pizdić (a ne Pizda Maksimović), dakle – Tvrdokurac Šimeščenkov (a ne Šimeščenko Tvrdokurjev!)…

Ni u svemu tome ne bi bilo ničeg čudnog – bez obzira na činjenicu što de Sad umire 2. decembra 1814. u Šarantonu, a Marks 14. marta 1883. u Londonu – da taj čovek istovremeno nije režirao brojne filmove ili igrao glavne uloge u filmovima drugih slavnih autora. Sada, pak, imamo novu situaciju: Karl Marks i Markiz de Sad, pod imenom Stenli Kjubrik, snimaju svemirske odiseje poput Paklene pomorandže ili Širom zatvorenih očiju, dok Stenli Kjubrik pod imenom Velimir Bata Živojinović igra u narodnooslobodilačkim epopejama poput Bitke na Neretvi ili U raljama života! Ni u svemu tome opet ne bi bilo ničeg čudnog, mada je Stenli rođen u Njujorku 28. jula 1928. a Bata Životinja u Koraćicu pod Kosmajem 5. juna 1933. godine (opšta je osobina filmadžija da još za života postaju besmrtni, te su ovde eventualni fakti o smrti apsurdni!): muka je nastala zato što je taj čovek još od malih nogu pokazivao izrazit slikarski dar, pa se i u ovoj umetnosti morao izraziti kroz odgovarajuće ime! Najnovija situacija, priznajmo, pomalo je zakomplikovala pr!O!A!iču o navedenom čoveku, po onoj narodnoj – „ko ne vidi pičku kroz rešeto, ispale mu oči!”…

Na svu sreću, oči čoveka o kojem je ovde reč videle su nebeske pejsaže i u tome ne bi bilo ničeg čudnog da se taj čovek pod imenom Hijeronimus Boš (Hertogenboš, 29. jula 1450 – 1. avgusta 1516. godine) jednog dana nije latio mikrofona i pod imenom Mica Trofrtaljka stekao slavu kraljice narodne (andergraund) muzike. Pred nama je sada sasvim neočekivana situacija: Mica Trofrtaljka (rođena kao Milica Ostojić, 29. jula 1940. godine u selu Miokovci kraj Čačka) peva pred brojnom publikom u lokalnim kafanama, dok istovremeno pod imenom Jerun van Aken u samotnoj tišini porodičnog ateljea nedaleko od Antverpena stvara *Vrt uživanja, Sedam smrtnih grehova* i ostale slike koje do danas odišu dahom misterije. Međutim, moramo reći da ni u ovome ne bi bilo ničeg čudnog da se isti taj čovek nije razotkrio i kao idejni tvorac svemirskog programa Apolo, koji će ljudsku rasu konačno odvesti van granica sopstvene planete. Pred nama je, očito, još izazovnija situacija: Mica Trofrtaljka i Janus van Aken – pod imenom Džim Lovel (Filadelfija, 21. marta 1928), Bil Anders (San Dijego, 26. septembar 1933) i Frenk Borman (Takson, 14. marta 1928) – obleću Mesec na Božićno veče 1968. godine u svemirskom brodu Apolo 8, da bi se sedam meseci kasnije u Apolu 11 konačno i spustili na Mesečevu površinu; u tom času, pod imenom Nil Armstrong, oni zadobijaju harizmu prvog čoveka koji je kročio na tle neke druge planete. Mada ni u svemu navedenom ne bi bilo ničega čudnog – bez obzira na činjenicu što je Nil A. Armstrong rođen u Ohaju 5. avgusta 1930. godine, ali je poput nekakvog filmadžije još za života postao besmrtan! – da taj isti čovek nije počeo da se petlja u politiku, aktivno učestvujući u raspadu tzv. SFRJ! Takva situacija, složićemo se, izuzetno je delikatna jer pod bilo kojim imenom da se pojavi u

novoj ulozi – nekoga će uvrediti; po onoj narodnoj: „jebiđavo uvek ima pravo!”…!O!A!

Na svu sreću, pravo čoveka o kojem je ovde reč beše politički nesporno-istorijski sporno, ali ni u tome ne bi bilo ničeg čudnog da taj čovek pod imenom Alija Izetbegović (Bosanski Šamac, 8. avgusta 1925) nije odlučio da konačno objedini svoju negdašnju erotsku karijeru sa političkim angažmanom i pod imenom Ćićolina postane poslanik italijanskog Parlamenta. Evo situacije od koje zebu uši: dok Ana Ilona Staler (Budimpešta, 26. novembar 1951, umetničko ime: Ćićolina!) svojim seksualnim provokacijama i obnaženim fotosima slama srca i budi prljavu maštu muškarcima širom Evrope, u Sarajevu 19. oktobra 2003. godine ona kao predsednik BIH – naravno, pod Alijinim imenom! – sasvim nemaštovito umire kod kuće, od srčanih problema! Sve u svemu, ni u ovome ne bi bilo ničeg čudnog da taj isti čovek decenijama ranije nije figurirao u javnosti kao jedan od najmisterioznijih naučnika epohe, koji je civilizaciji podario bezbroj izuma u vezi sa elektrikom, ali i propovedao eru nove duhovnosti u kojoj će misao dominirati nad materijalnim i telesnim. Razvoj situacije sada je već do jaja: Alija Izetbegović

i Ćićolina – pod imenom Nikola Tesla (Smiljane, 10. jula 1856 – Njujork, 7. januar 1943)! – rade kao pomoćni inženjer u Mariboru tokom 1879. godine, snivajući snove o bežičnom prenosu energije diljem Zemljine kugle i telepatskoj komunikaciji koja bi obuhvatila svekoliku Vaseljenu; šta je još ostalo tako svestranoj ličnosti do pronalaženja televizije i interneta, što bi i učinila da 1937. godine nije doživela tešku saobraćajku (nepoznati njujorški taksi obara svestranu ličnost dok je prelazila ulicu)?! Na kraju krajeva, ni u svemu tome ne bi bilo ničeg čudnog – bez obzira na činjenicu što je Ilona Staler još uvek živa i zdrava! – da se taj isti čovek posthumno nije polakomio na šoubiznis, u čemu je (normalno) pokazao zavidne rezultate! Situacija je takva da prosto bole muda: treba naći atraktivno i upečatljivo ime pod kojim se osvaja svet šoubiznisa, po onoj narodnoj – „tvoj labavi ne može da zabavi"…

Na svu sreću čovek o kojem je ovde reč bio je po prirodi više nego zabavan, pa je čak i boks pretvorio u šoubiznis, mada u tome ne bi bilo ničeg čudnog da se taj čovek pod imenom Majkl Džerard Tajson iznenada nije posvetio filosofiji i pod imenom Konfučije (Ći-fu, septembar 551 – 4. mart 479. pre n.ere) počeo reformu starih društvenih i etičkih vrednosti. Jopet smo u situaciji da jebe lud zbunjenog: dok Učitelj Kung (kako je narod prozvao velikog filosofa!) širi diljem Azije svoje ideje, popularni „Gvozdeni Majk" (Njujork, 30. jun 1966) – ne hajući za moral! – siluje zgođušnu osamnaestogodišnjakinju (Dezir Vošington) i zbog toga biva osuđen na šest godina robije! Možda ni u tome ne bi bilo ničeg čudnog da taj isti čovek u liku večnog mladića (poput kakvog Dorijana Greja!) nije stvorio najveću poslovnu imperiju na Balkanu, polazeći bukvalno od nule i hrabro mimoilazeći sve prepreke s obe strane zakona, kako bi se najzad uvrstio u red tajnih vladara sveta. Takva situacija (da ga jebeš!) nikome živom nije odgovarala: Konfučije i Gvozdeni Majk, pod imenom Miroslav Mišković (Kruševac, 5. jul 1945), završavaju 1971. godine Ekonomski fakultet u Beogradu i potom otpočinju vrtoglavu poslovno-političku karijeru, koja početkom 21. veka biva krunisana osnivanjem „Delta holdinga" (korporacije posvećene agrobiznisu, osiguranju, megamarketima i mnogim sekundarnim delatnostima); šta je još ostalo tako moćnom biznismenu nego da se izobri za šengensku vizu, što bi on učinio i ranije da 9. aprila 2001. nije kidnapovan, a nekoliko godina kasnije (puka koincidencija?!) doživeo i saobraćajnu nesreću! Ipak, ni u svemu ovome ne bi bilo ničeg čudnog da se taj neuništivi čovek – naime, Mišković je još uvek živ i zdrav! – nije okrenuo hrišćanstvu, pokušavajući da konačno ostvari ideju ekumenizma. Jebiga Bože, ova situacija i te kako je unela neizvesnost

u žitije pominjanog čoveka, bez obzira na moguća duhovna imena pod kojima bi mogao da ostvari svoju misiju; po onoj narodnoj: „da je svuda kao oko muda, ne bi bilo svetiteljskog truda”…

Na svu sreću, čovek o kojem je reč beše istinski religiozan, ali ni u tome ne bi bilo ničeg čudnog da se taj čovek pod imenom Rastko Nemanjić (oko 1175. godine – Veliko Trnovo, 14. januar 1235) nije odrekao prinčevske časti i zamonašio, a potom pod duhovno-svetiteljskim imenom Sava povampirio i počeo nemilosrdno da tlači seljane po Zarožju i okolini. Sad ponovo imamo situaciju koja iritira, štono kažu K’O KURAC U PODVARKU: Sava Savanović, prvi serbski vampir (nikad rođen, besmrtan), seje strah i trepet po narodu ćurličući u dvojnice (njegova muzika začinjena je krvlju!), dok princ Rastko-monah Sava seje Hristovu svetlost u tom

istom narodu, stičući oreol najvećeg svetitelja i prosvetitelja serbskog! Naravno, ni u tome ne bi bilo ničeg čudnog da taj isti čovek, negdašnji advokat i profesor Pravnog fakulteta u Čikagu, novembra 2008. godine nije dogurao do titule prvog crnog predsednika SAD, ali i harizme Onoga koji donosi promene budeći usnulu Nadu (naglasimo: Nada je apstraktno-psihološki pojam a ne stvarna žena, pošto je dotični u srećnom braku sa gospođom Mišel!). Novonastala situacija obiluje izazovima (k'o pičkino lice dlakama!): Sveti Sava i Sava Savanović pod imenom Barak Husein Obama II (Honolulu, 4. avgust 1961) 20. januara 2009. polažu svečanu zakletvu na ceremoniji koja je proglašena za najveći medijski spektakl veka, obećavajući u inauguracionom govoru epohu mira i globalne saradnje, borbu protiv terorizma i sveopšte depresije, te permanentu brigu o klimatskim promenama i energetskoj krizi. Dabome, ni u svemu tome ne bi bilo ničeg čudnog – bez obzira na činjenicu da Sv. Predsednik nije imao saobraćajke (možda mu je Savanović pomogao u tome?!) – e da se taj neobični čovek nije zapitao nad naslovom naše kratke sage (*Bajka o čoveku i ženi*) i tako najavio svoju kandidaturu za privilegovanog tumača svetih tekstova, dakle – za apostola, ajatolaha ili nekog trećeg, svejedno! Ovakva situacija navodi na oprez, mada se sada pomenutom čoveku na raspolaganju našao širok spektar imena pod kojima je mogao da nastupi u novoj ulozi; po onoj narodnoj: „na vjetru pušenje i danju jebanje ne valja"…

Na svu sreću, čovek o kojem je reč beše nadaren za egzegezu, a i ova saga naslovljena je više nego jasno, elem – ni u tome ne bi bilo ničeg čudnog da se taj čovek nije odrekao imena Savla-Pavla, Homeinija, pa i Dalaj-Lame, negirajući sve pape, patrijarhe, imame, gurue i slične egzegete zarad slave tumača naše *Bajke o čoveku i ženi!* Situacija (štono kažu!) ne valja ni po pizde vode: jer navedeni naslov nema nikakve veze sa temom, mada se tu i tamo promoli poneki ženski lik, ali samo kao začin onome što predstavlja CV glavnog junaka, čoveka koji se zvao TAKO i TAKO i koji je radio TO i TO. Mada ni u tome ne bi bilo ničeg čudnog da se iznenada usred naše sage nije pojavila sida, pa za njom srbočetnička agresija, te najzad i sam Đavo lično: kakva je to bajka ako u njoj nema Smeha, ako se na trotinetu prevoze rajski vodoskoci i ako odrubljene glave talaca služe kao krigle za pivo?! U takvoj situaciji vešamo kurac o klin, ubijamo Smisao i samo ništavilo Bića, a patuljasti džinovi (poreklom iz naših snova!) stvaraju budućnost – dok se na nebesima pojavljuje sudnja Supernova…

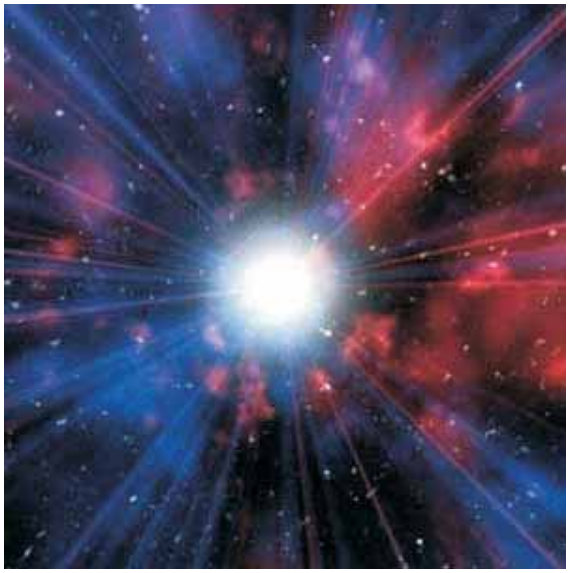

KAKO JE JA POSTALO TI

…Moje sićušno uzdrhtalo JA toga jutra probudilo se srećno. Možda je prethodne noći u snovima počivalo negde gde nema patnje, možda se boja svitanja sada dublje no inače utisnula u njega, možda je neočekivani osećaj sreće bio samo jedan od bezbrojnih privida koji su obeležili njegovo postojanje, ali ipak – to JA po prvi put nije otvorilo oči u strahu od života, nego sa žudnjom da u život konačno uroni. Činilo mu se kao da je prošlost kročila u sadašnjost i umesto da je prekrije tamom, obasjala je svetlošću večnog, beskonačno, neuništivog…

…Moje sićušno uzdrhtalo JA više nije tonulo u smrt, iako je sećanje na nju bilo i dalje prisutno. Možda se u snovima zbivalo nešto nepojamno, možda je zvuk noći sada u njemu odzvanjao uzbudljivije no ikad, možda je slutnja smisla bila tek slučajni fragment nečije moćnije misli, ali ipak – to JA poslednji put sklopilo je oči sasvim spokojno. Činilo se kao da sve počinje iznova i da umesto mutnih akorda magle čuje najsavršeniju muziku neba, koja je svedočila o nastajanju i nestajanju kao neraskidivoj celini…

…Moje sićušno uzdrhtalo JA tog časa našlo se tamo gde počinje i gde završava svet. Možda je prolaznost ono što snovima daruje moć istine, možda je istina isprepletanim senima u njemu darovala telesnost, možda je telesnost bila ono za čim je iskonski čeznulo njegovo biće (to jest, biće same Vaseljene), ali ipak – to JA radosno se prepustilo čaroliji trajanja

u kojoj početak i kraj ne postoje. Činilo se kao da Reč dodiruje neizrecivu Dubinu i da umesto duše sada progovara Telo…

…Da li si to TI: to sićušno, uzdrhtalo telo u opni nečije utrobe, dok džinovski klitoris napolju još uvek čeka svoj danak u krvi, koji obično u sumrak uzima aga Karadževgalo i svakoga ošine po ušima kanoli čekić nakovanj?! Čak i ako pomenuto poređenje nije najpreciznije, ti dobro znaš kakav je aga zloglasni: taj kad ga zakrkači, tri godine ne pomisliš ni na šta drugo osim na njegov buzdovan koji još iz daljine zvekeće! A džinovske sikilj-uši strižu li strižu, sve u ritmu njegovog zveketanja koje zli jezici nazivaju „pizdinom tužbalicom", a oni pak finiji „odom radosti" – tj. pjesmom na pjesmama cara Solomona…

…U kojega ne bejahu kozje uši, mada bi TI to možda voleo: TI sićušno, uzdrhtalo stvorenje kojemu ni majčinski klitić nije zaštita pred osmanlijskim gnevom, pred isukanim kurčekanjama što baš na njega nasrću! TI dobro znaš: pizda je materina vazda bila mamac tvojim neprijateljima, valjda stoga što je tako slatka i topla da bi svako živ u njoj poželeo da predahne?! Ili si još uvek pupčanom vrpcom za nju vezan, pa te strah neznanih gostiju koji je posećuju, a posećuju je re-

dovno: možda je baš zato onaj surovi dahija i harači preko svake mere…

…To sićušno, uzdrhtalo TI koje u pičkinoj majci ore svaki bašibozuk, jednom će i samo uzeti plug u ruke i poorati njihove zaparložene kurvinske njive: možda će dušmani pocrkati od jeda, možda će rađati kopilad, možda je baš to tvoja istinska misija, ali ipak – TI nećeš propustiti da im se najebeš ni oca šiptarskog, švapskog! Učiniće se da nikakve uši više nisu važne, da čak ni Karadževgalo nema muda da ih zavrće, da muzika Neba i svetlost Večnog nestaju sa horizonta ustupajući mesto tebi: besmrtnom, neopevanom Kokan-Čelebiji, đavolovom šegrtu, kalfi u najfinijoj čipkanoj podsuknji, majstoru nitovanja u čmar! Tako ćeš TI osloboditi skriveno JA iz ponora nastajanja i nestajanja, tako će se sjediniti prošlost, sadašnjost i budućnost, tako će – najzad! – neizreciva Dubina pokazati svoje orošeno lice, tj. dušu Pice-grabljivice:

…Da li sam to JA: to sićušno uzdrhtalo TI što strah od Smrti krije u Lavirintima reči, u Jeziku koji se igra, u Igri koja nalikuje Smislu? Možda je njegova onirička noć tek lažna Knjiga Smrti, možda ona ne govori ništa, možda je to Ništa upravo sama Istina, ali ipak – to JA po prvi put uplašilo se ništavila i života koji se otvara sa druge strane Istog. Činilo mu se kao da je svetlost kročila u tamu i da je tako ukinula identitet večnosti…

…A moje sićušno uzdrhtalo JA nije prepoznavalo stvarnost bez Večnosti, iako svest o njoj nikada i nije bila prisutna. Možda je baš u tom odsustvu večnosti ono pronalazilo sreću, možda je njegova sreća bila samo sećanje na Iskon, možda je taj iskon unapred odredio njegove preobražaje, ali ipak – to JA krotko je prihvatilo svoju sudbinu, kao da nje zapravo i nema. Činilo se da ono što je bilo nalikuje onome što će tek biti, a da ono što jeste ne nalikuje ničemu…

…Moje sićušno uzdrhtalo JA bitisalo je jedino u onome što jeste. Možda su sva njegova prethodna jutra odisala prazninom, možda ga je baš ta praznina štitila od bola, možda je Bol predstavljao poslednju tačku njegovog Puta, ali ipak – to JA plutalo je predelima koje nikada nije i nikada neće spoznati Niko. Činilo se kao da je Dubina njegova majka i da umesto Tela njegov otac poseduje Duh, tj. energiju koja ništi i stvara, ali ne vodi nigde…

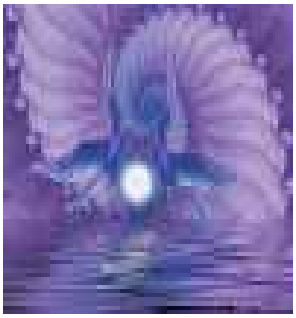

…Da li si to TI: to sićušno, uzdrhtalo piče što nit cveta nit miriše; ili se to sultanov doušnik Mindža Karamudonjić vešto prerušio, da ga braća Srblji ne prepoznaju kada opet u vilajet njihov dođe?! Čak i ako se kurva stara prerušila, ti dobro znadeš kakvu je štetu on kadar vradžbinama svojim da načini: taj da prdne u vareniku, neće od nje ostati ni po pizde vode, a kamoli nečeg drugog što bi žednu srpsku zemlju napojilo! Poturica je on opaka, muze bika da prizove sušu, a prasiće male trti jer ne posti ni pred Vaskrs: čime će onda grešni narod ponuditi goste na slavskoj trpezi, kakve li đakonije izneti, neće valjda suhog kurca izaći pred Svetitelja?…

…Kome nisu mrske kozojebske strasti, mada bi TI to možda voleo: TI sićušno, uzdrhatlo kretenče sklono prerušavanju, u nadi da će tako mimoići zlehudu sudbu kada ga se dočepa Kara-Mindžina vojska spasa! Ili još uvek veruješ da će hrabri Kokan-harambaša (Čelebija zvani!) i tebi priteći u pomoć, nišaneći oko rupe dupe: kano negda ponad mušice – najmasnije stambolske guzice?! Ipak, hajdučki zavjet veli da baš zbog one natrćene prasadi, iz zadnjica carskijeh masna voda ističe, pa je Stambol-siti sav sunčevim sjajem okupan; kako bilo da bilo, TI nećeš suhe pipice izaći na megdan…

…To sićušno, uzdrhtalo TI što kurčekanju-patuljka iz potaje vadi nasred bojnog polja, dok megdan junački čeka: načekaće se, brale, do zorice bele i do Vidovdana, sve u desetercu – uz pjesmu gajdaša, tih slepih guslara, balegara i gatara koje ljeba ištu a dupe ne dadu! Možda će neizreciva Dubina hajdučice stare (Pice-grabljivice!) progutati izelice ljute, možda će im se posrati po kačamaku ustaškom, možda reći da su Turci-janičari i još gori smradovi, ali ipak – TI ćeš prizivati Boga, jer On se Ljubav zove. Učiniće se kao da prizivaš sopstveno JA, koje je sada – lišeno i Duše i Tela! – ostalo sa-

mo, sa jedinim dragim Bogom u dnu svog samotnog srca (bogom koji te s ljubavlju – prca!)…

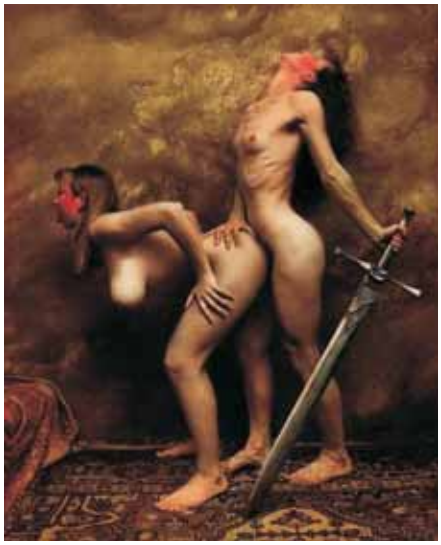

…Moje sićušno uzdrhtalo JA po prvi put udahnulo je Ljubav. Možda je nepostojanje Boga u njemu snažilo osećaj te ljubavi, možda je nepostojanje Ljubavi snažilo čežnju za bogom, možda je samo Postojanje prizivalo i Boga i Ljubav, ali ipak – to JA doživljavalo je sebe na jedan novi način, u kojem su ono Drugo i ono Isto analogni entiteti. Činilo se kao da se egzistencija Boga ne razlikuje od egzistencije Ljubavi i da je Istorija univerzuma zapravo priča o njima…

…Da li je moje sićušno uzdrhtalo JA u toj istoriji predstavljalo tek zrno peska u pustinji besmisla, ili su njegovi drhtaji Pustinju pretvarali u seme Života?! Možda je baš to priča o istoriji Boga, možda ona pripoveda i Istoriju ljubavi, možda semena Života nikada nije bilo i nikada neće biti, ali ipak – to JA svako moguće odsustvo ispunjavalo je suštinom. Činilo se kao da Ono što Nije ispisuje čudesnu knjigu, Knjigu njegove Istorije (koja spaja, razdvaja i ruši)…

…Moje sićušno uzdrhtalo JA u toj Knjizi videlo je Svemir. Možda baš onaj svemir čiji je Kraj početak, možda baš onaj kraj čije je ishodište Nebo, možda baš ono nebo koje skriva Ljubav, ali ipak – to JA konačno je pronašlo Boga, izgubivši sopstvenu istoriju, tj. Priču o sebi samom kao jedinom istinskom bogu. Činilo se da ta izgubljena priča ipak ispisuje nešto u mutnom ogledalu svemira i da je njen novi lik više no prepoznatljiv, tj. da kazuje sve o neizbrisivom tragu Bitka…

…To sićušno, uzdrhtalo TI opet se zaodenulo u neko staro ruho, misleći da niko neće otkriti KO je: Jebudin-paša lično, dakle jako poprcljiva snaša, odnosno (po turskom!) neznana seka-daša! Čak i ako je paša, ženskinja ne može biti, još manje Kur-bega iskati, a ponajmanje momke međ' noge džilitati – ne bi li koji tvrdu veru izdao i na vrhu je glavatog glavića Glavonje nosio! Zlokovaran je on janičar, ništa mi nije sveto i u naćve će se istresti samo da bi sirotinji raji napakostio: a onda se čudom čudi kad mu Kokan-Čelebija (svesrpski vojvoda!) dadne kurac da izbije oči…

…Kojemu je pak očinji vid k'o govno na kiši, mada bi TI možda voleo da nije: TI sićušno, uzdrhtalo pederče što radije kitu jaše nego da globi za račun Jebudin-paše i usput popunjava snaše, tj. poprcljive seka-daše. Ili se potajno nadaš da će Kur-begov zulum sam od sebe nestati, a sirotinja raja hra-

bro zapjevati: „pocokaš nam čupka niže pupka i ludaka ispod stomaka”?! Bez obzira na to što nisu samo paše i begovi cokali naša vekovna ognjišta (majku im balijsku!): TI dobro znaš da iz onih naćvi izvor-voda teče i da onaj koga krepi lako može vojvodom postati…

…To sićušno, uzdrhtalo TI koje o besmrtnim delima sanja, možda će jednom i samo pobediti Smrt, ali tek kada primi vjeru najtvrđu glavatog Glavonje glavića, tj. kada mu obeščasti krušnu mrvu da lakše nahrani raju. Možda će baš ta raja jednom i tebi zavrnuti jaja, možda će baš ta jaja u vidu kajgane ili hemendeksa imati prijatniji ukus, možda će se taj ukus promeniti kad sve pođe u vražju mater i kada ni tri sise za sisanje ne ostanu, ali ipak – TI ćeš sisati nešto drugo (Ono što se vazda puši!). Učiniće se da je sve to maslo tvoga drugog JA, tj. njegovog prvoga TI, tj. same Pice-grabljivice koja ne zna KO joj kvasi rujne vlasi…

…Moje sićušno uzdrhtalo JA toga jutra zapitalo se: KO si TI u stvari?! Možda je džinovski klitoris age Karadževgala nudio neke odgovore, možda je i te odgovore zbrisao upravo njegov danak u krvi, možda je taj danak u krvi samo nagoveštavao osećaj Sreće koju ono nikada ranije nije okusilo, ali ipak – to JA sada nije otvaralo oči u strahu od života već sa žudnjom da konačno vidi zloglasni buzdovan, makar se i „odom radosti" nazivao. Činilo se kao da baš onaj KO kroz prošlost kroči, sadašnjost prekriva tamom i da TI u tome ne učestvuješ…

…To sićušno, uzdrhtalo TI kojem ni majčine sikilj-uši nisu zaštita pred osmanlijskim gnevom! KO onda da spase tvoje JA od snova koji su put Postojanja, KO kada je i pizda materina vazda bila mamac neprijateljima (doduše – prijateljima takođe, no su oni prvi u njoj ugošćavani ljepše!): kako da se zvuk noći i slutnja smisla konačno čuju uzbudljivije nego ikad?! Kako da Reč dodirne neizrecivu Dubinu i da umesto duše progovori Telo, tj. rosno lice Pice-grabljivice…

…KO li je zaista to: to sićušno uzdrhtalo kopile, taj nebeski Stambol-siti, đavolov šegrt i majstor u radnji One hajdučice stare?! Il' je KOkan, il' je ČelebiJA, il' izvodi pipice na pašu; nit' je Jedno, niti zna za Večnost, već počiva u tvom tajnom Biću: možda ćeš TI lično otkriti da njegova Igra nalikuje smislu, možda će ta Istina biti poslednja besmislica kozojeba starog, možda čak ni JA neću kušati iz njegovog kazana strasti? Učiniće se da onaj KO lavirintima Jezika hodi, na vaskršnji post sultanovog Mindžu vodi (gde ovaj prasiće male trti i poturice šiptarske uhodi!)…

…Da li je to IKO: to sićušno uzdrhtalo stvorenje, to pederče što harači sirotinju raju, taj glavati glavić Glavonja što u tuđu Istoriju prdi?! Ili je to Ljubav prerušena u Boga, u neizbrisivi trag Bitka, tj. u Knjigu Smrti koja je jedini istinski Svemir?! Možda je reč o opsenama stasitog Jebudin-paše i njegovog kurčekanje-patuljka, možda su opsene samo guslarsko-gajdaške pjesme svesrpskog vojvode Kur-bega, možda su pjesme samo poprcljive seka-daše, ali ipak – KO bi dao i po pizde vode za nešto veselije, svetlije, Dublje?!…

…Zaista, KO je seme Života udahnuo neživoj tvari, KO je tvome JA dao svešteno ime TI, KO je džilitnuo koplje Nekome pravo u dupe?! Taj nikada nije ostao žedan u Pustinji, jer se nakrkao kajgane i hemendeksa bajnog: taj švapske Osmanlije ustašama zove, dok mu deseterac poje Balijina pica (što ga u dnu srca samotno-božanski prca!). Zaista, da li sam JA stvarnost a TI onostrani entitet, ili je sve to Isto: Bol usnule Duše koja ne poznaje snove, snovi neizrecivog Duha

koji se plaši tame, Tama u kojoj počiva Telo od sopstvenog Početka – tj. od nepostojećeg Kraja…

…Nečije sićušno uzdrhtalo Ništa toga jutra nije otvorilo oči. Možda u hladnoj ontološkoj noći nije bitisao NIKO, možda je svako JA samo čežnja za Drugim (za nekim odsutnim TI), možda je privid Nečeg moćniji od večnosti Večnog, ali ipak – Priča o fragmentima sveta uvek završava Negde. Činilo se kao da senka Ogledala prikriva Identitet i da bekstvo u drugačije reči svedoči o strahu od Sebe, ma šta to zapravo bilo…

DA LI POSTOJI BOG?

„Ako postoji, gde je bio do sada?", razmišljao je u svom tihovanju Arhiepiskop Sava, lebdeći nad kofom rakije koju mu je Satana krišom uneo u keliju, ne bi li ga naveo na greh. „Ako pak ne postoji" – nastavljao je naš iskušenik svoju refleksiju – „slobodno mogu popiti gutljaj-dva, a posle i pojebati štogod, zar ne?!". Osvrnuo se oko sebe, uplašen da neko možda prisluškuje i čuje njegove misli, ali nikoga nije bilo, kao da onaj Lukavi spava snom pravednika. Provukao je prste kroz kosu, desnom rukom popravio izgužvanu odoru i izašao na svetlost dana.

Napolju takođe nije bilo nikog. Pustinja se prostrala unedogled pred njim, negde u daljini osećao se miris vetra, a znakova Božjeg prisustva niotkuda. Sava je slutio da se dobri Bog nekada davno pojavljivao baš ovde, ali o tome gde stanuje danas i gde će stanovati sutra nije imao nikakvu predstavu. Njegove oči uma (i duše i vere!) iznenada je prožela vizija jedne neobične žene; iluzije koje Nečastivi stvara nisu se mnogo razlikovale od Božjih prikazanja, pa se on zato oprezno upustio u ramatranje njenog uistinu čarobnog tela. Odlučio je da odagna svaku smunju tako što će ga dodirnuti, mada to nije bilo lako sa stvarima koje vide oči uma (tj. oči duše i vere!). Gospa iz vizije kao da mu se približavala, on kao da je uzmicao pred njom i sve bi moglo potrajati čitavu večnost da se odjednom ona nije razotkrila sasavim:

„Moj Bože", pomislio je u sebi Arhiepiskop Sava nekakvim drugačijim, mekšim i tanjim glasom. „Ako sam u toj viziji ja a ne Satana, zašto onda pušim nargilu?! Zašto je tepih na kojem sam nagužen izvezen orijentalnim šarama, umesto simvolima slatkog pravoslavlja?!". Iako mu ideja o tajanstvenoj ženi kao sopstvenom alter-egu nije dala mira, bio je još srećniji zbog njenih očaravajućih telesnih atributa: doduše, bestiarum kao poza beše mu oduvek stran, dogi-stil smatrao je demonskom rabotom, pa se tim više čudio činjenici što osoba sagledana njegovim očima uma nema bradu, koja je morala sama od sebe iznići čim se neko zamonaši!

Bez obzira na ovakve i slične duhovne dileme, njegova žeđ je rasla. Kofa rakije na žalost ostala je u keliji, a povratka tamo nije mu bilo dok ne pronađe Božje stanište: kako napojiti duh usred pustinje (i grešno telo zajedno s njim!), ako ne uz pomoć nekog inovernika – na primer, njegovog najdražeg kolege, hodže vatikanskog. Elem, i taj je vekovima mnio o pitanju gde stanuje Bog, ama je za razliku od Savkana bio siguran u njegovo (ne)postojanje: hodio je on svetom bez haljina

ne bi li se razlikovao od đavolovih sluškinja, no ime njegovo (Lilit) kazivalo je kako mu nije dalek takav soj. Elem, čim se odazvao molbi blaženog Arhiepiskopa, stvari su postale jasnije: udvoje, pustinja više nije bila tako pusta, pa se mirno moglo preći sa misli na reči, a sa reči na dela:

– Bože, kako je odjednom ovde postalo toplo i ugodno – zabezeknuo se blaženi, a hodža će Lilit njemu na to, ni pet ni šest, onako oštro:

– Ne bogohuli, mamlaze, mogao bi nas neko videti, a onda smo ga najebali do daske!

Da je ma ko drugi tako šta kazao, Arhiepiskop Sava bio bi uvređen, ali hodžina se ne poriče, naročito ako je reč o pravom pravcatom hodži vatikanskom! Uostalom, Lilit je ovako bez odežde nalikovala ovaploćenoj Reči, koju on nikada ranije nije video, ali su mu brojni svedoci pripovedali o njenim čudesima. Neće li i sam ovog časa (sasvim neočekivano!) postati svedok jednog takvog događaja?!

Dok su mu leptirići milovali utrobu uznemirenu pomenutom slutnjom, kolega hodža gledao je u nebo, kao da tamo

nešto važno traži. Istina, postojala je legenda po kojoj dobri Bog stanuje na nebu, mada bi bilo naivno poverovati da se do dana današnjeg nije negde preselio: danas svaka baraba može iznajmiti ili kupiti stan, ma gde u svetu; zašto bi onda upravo Svevišnji eonima sedeo na istom mestu?! Lilit se po tom pitanju nije izjašnjavala: možda je znala da stvar nije u finansijama ili raspoloženju za selidbu, a možda ga je negde u dubini duše prezirala zbog njegove lenjosti? Ipak, kada je zagrmelo i kada se sa visina spustila Njegova milostiva ruka, ona je pala ničice ne mareći za Savčetovu zbunjenost, ostavljajući tog nesrećnika samog, negde u dnu nevidljive tame:

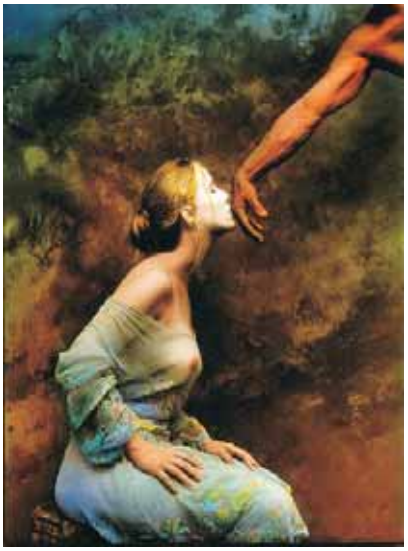

– Mogu li i ja jedan rukoljub, čestiti kolega? – zavapio je Arhipiskop Sava, ne obraćaju pažnju na to da su Lilitine bradavice postale nepristojno crvene i da se ovde očito nije dogodio samo rukoljub nego nešto mnogo, mnogo više. „Ako se i dogodilo", ponovo je razmišljao prepodobni, „kao i da nije: jer, ako nam Bog pokazuje samo svoju ruku, šta je onda

svrha njegovog Postojanja?". Tačnije, ako jedan pravi pravcijati hodža vatikanski krije odgovor na to pitanje, zašto se ne obratiti nekom drugom zen-budisti, možda čak i samom rabinu muhamedanskom?! Ma koliko takva ideja delovala nerealno, od strane oba sveštena lica (koja su sada zajedno obitavala u pustinji!) smatrana je lako izvodljivom!

Valjda se baš zbog toga istog trena kraj njih stvorio narečeni rabin po imenu Lucifer: ništa neobično, osim činjenice da je Savketa njegova fizionomija podsećala na neka zbitija iz prethodnog života, kojeg se decenijama (pa i vekovima!) pokušavao odreći. Hodža je Lilit pak na pojavu tog zen-budiste mudro ćutala, uostalom niko normalan ne bi palamudio u situaciji kada se nađe oči u oči sa vrsnim poznavaocem Talmuda: muda i mudroslovije, elem, nisu jedno te isto – iako nisu ni mnogo različiti! Rabin Lucifer bio je sličnoga mnjenja, pa se zato sasvim udobno ugnjezdio između dva inovrenika, kao da je odvajkada tu bitisao, kao da je njegovo Božje poslanje baš tu a ne negde drugde:

– Šta to čatiš, sestro moja nevesto?! – zapitao je opet ožedneli Arhiepiskop

Lucifera. A glas koji mu je odgovorio kao da je dolazio iz nekog bunara, ili sa dna prazne rakijske flaše:

– Čatim, svetitelju dobri, o jebačini nekoj božanstvenoj, zato sam ti tako grbav i osušen sav postao!

– A da nije od drkanja silnog?! – umešala se Lilit manirom iskusnog poznavaoca teme, mada je ona znala štošta i o drugim oblicima telesne požude: hodžini zapisi stariji behu od talmudskih sura, a o biblijskim zen-koanima da i ne govorimo!

Postojeće-nepostojeći Bog nije se osećao prozvanim u vezi sa citiranom problematikom: naši isposnici (ili šta su već uistinu bili?!) kanda su se našli u nebranom grožđu jer su baš sada očekivali neki Njegov znak, ali On se nije oglašavao čak ni rečitim molčanijem!

– Šta ćutiš kanoli obična pička, dobri Bogo?! – zavapio je onaj koji je do malopre mudro ćutao, no je i sam prozborio kada se ovako važno pitanje našlo na tapetu.

Odgovora, pak, niotkuda: Savoni je grešni čak pomislio da ga možda Satana iznova kuša, ali onaj odjek prazne rakijske flaše kazivao je suprotno. Možebit je Lucifer rabin sišao ovde da zapeva pesmu-nejebicu ili da – naprotiv! – povede „prčevito kolo", znano svim svetima od davnina, ama nepraktikovano na ovakovim mestima:

„Kakav li me je to kurac nenadano strefio?!", tihovao je mudro i dalje Arhiepiskop Sava, jer mu je bilo očevidno da pored Lilit i Lucifera neće ništa valjano privesti u svoju skromnu keliju. „Ako li Bog ipak postoji, neka se oglasi makar najmanjim, skrušenim pičićem; ako li pak ne postoji, neka se opet oglasi isto". Kanda su slično snatrili narečeni hodža i rabin, jer uskoro se pred njima zbilo čudo nad čudima: otvoriše se nebesa i kiša gusto-lepljiva spusti se na pustinju koja posta nalik moru, ali ne moru žive vode nego više nalik vodi žive, najživlje Smrti.

Nešto tako otužno svakako ne bi prihvatio ni sam dragi Bog (čak i ako ne postoji!), mada je na osnovu svega izgledalo kao da on kalkuliše i sa kurčevima i sa pičkama u isti mah – za razliku od njegovih Izabranika, koji (čak i ako postoje) ne pristaju na cenkanje po pitanju seksa! Ti božji ljudi – Lucifer (rabin), Lilit (hodža) i Savkić arhiepiskop – nikako nisu želeli da usred ovog derneka zasviraju i trube Sudnjeg dana: „ako se već mreti mora, onda je bolje da se to zgodi kod kuće, u toploj postelji, sa čašicom-dve rakije pri ruci", razmišljali su oni složno. Ostaje da se zapitamo šta bi im na to odgovorio

Onaj koji ih je sve vreme posmatrao sa visina, Onaj koji je njihova krhka bića vodio kroz pustinju, Onaj koji je jedini znao kakve ih strašne tajne more:

Po svemu sudeći, sada je došao red na Lucifera da se iskesi: samo, rabini su oduvek bili skloni škrtarluku, pa su hodža i arhiepiskop svojski počekali da se to i zbude. Ipak, isplatilo se: more Smrti iznenada je promenilo obličje, zadobivši uistinu čarobno telo – poput one Gospe iz prvobitne arhiepiskopske vizije, trenutno sagledane spreda.

– Pljunuta ja – trijumfalno je ciknula Lilit, ali ju je prekinuo glas sa minareta:

– Ne ti nego JA, samo me niste prepoznali!

Nikome iz naše družine nije bilo jasno čiji je to glas, iako su pred njegovom silinom pali ničice na zemlju. Slutili su oni da im se na ovaj način nikada ne bi obratio dobri Bog (mada su ga tako dugo žudeli!), no glas nije delovao ni kao tipična Satanina podvala: uostalom, Satana nema bariton (mada ga je Satana imala!). Razni su demoni hodili po ovakvim i

sličnim svetim mestima, čak podizali tamo i svoje hramove, ali unutrašnju Savarinu crkvu nisu mogli da sruše, niti da dovedu u pitanje Luciferovu bogobojažljivu suštinu. Šta su drugo ti zli volšebnici pokušavali negoli da oskrnave očaravajuće ženske atribute prisutnih svetitelja, zaboravljajući pri tom na kofu rakije koja ih je spasonosno čekala u daljini i leptiriće koji nisu prestajali da lepršaju, miluju, mame:

„Jebiga Bože", pomislio je grešni Arhiepiskop Sava, „zašto si – ako postojiš?! – prepustio takvu lepoticu kandžama Zveri?! A ako pak ne postojiš, zašto sve nas ovde već vekovima prcukaš na sitno, umesto da nam ga lepo uvališ celog, do kraja?"

Čestitom hodži navedene misli zvučale su kao večernji zvon sa obližnjeg crkvenog tornja, koji je veselo pozivao decu Božiju na molitvu. Prevejenom rabinu, izgleda, ni to nije bilo vredno poštovanja: uštinuo je Lilit za sisice, izvadio nabreklo udo i počeo tamburati njime tako straobalno da gore biti ne može ni u najdubljim, najtamnijim krugovima Pakla!

– Jebiga Bože – nastavio je sada naizust svoju tajanstvenu moleban Savica – zašto su mom drugu Luciferu strani vrtovi

rajski, pa vazda priziva hadske ponore?! I zašto u njegovoj sinagogi prducka uplašena pastva, umesto da (poput Tebe samog!) nemilosrdno prcuka nekoga u glavu?!

Prozvanog časnika ove reči kanda su se dojmile snažno, okrenuo se i iznenada svome kolegi odalamio takvu šamarčinu kakva se ni u proročkim snovima ne viđa! Šta li je to moglo da znači, glede postojanja ili nepostojanja Boga?! Praktično ništa, ali teorijski veoma, veoma mnogo: naime, naša tri junaka stajala su razodevena sred pustinje, poput one neobična žene koja beše vizija jednoga od njih (a možda i sve trojice, ko zna?!):

Nekom neupućenom putniku-namerniku ovaj prizor učinio bi se kao predah vesele družine nakon iscrpljujućih postova i svih podvižništava po kojima su Sava, Lilit i Lucifer inače bili poznati. U čitavoj vaseljeni nije bilo takvih junoša kakvi su bili oni: posvećeni stolećima Bogu, iako nisu imali pojma o tome da li On uopšte postoji ili ne!!! Njima se pak i to činilo premalom žrtvom na oltaru Vere, pa su odlučili da svoje nedoumice u vezi sa (nepostojećim?!) staništem Boga reše krajnje jednostavno – tako što će izabrati jednoga od

njih na tu Neizrecivu, Najuzvišeniju funkciju. Kako bi sve bilo u skladu sa demokratskom procedurom, pristupili su tajnom glasanju…

…Međutim, upravo tu ih je čekala nezamisliva pizdarija jer su i rabin i hodža i arhiepiskop na glasačkim listićima zaokruživali samo svoje ime, pa je izborni proces ponavljan unedogled! Da se kojim slučajem pitao Satana (koji je svakako u ovu rabotu umešao svoje prste!), oni bi Bogom proglasili svu trojicu istovremeno i time izazvali večni raskol u krilu majčice Crkve; pošto se u toj stvari ipak pitao neko drugi, glasanje je moglo da se nastavi. Pomenuti putnik-namernik sada bi poverovao da se tri sveta jerarha poigravaju suštinom Svevišnjeg, ali ponovo ne bi bio u pravu: Svevišnji se u stvari sve vreme poigravao svojim malenim spolovilom i bolelo ga je dupe za ovozemaljske jade njegovih odanih slugu, posebno s obzirom na činjenicu da pitanje Njegovog postojanja ni jedan od njih nije razrešio. Treba li reći šta se zbilo na kraju ovog putešestvija ili se vratiti na sam njegov početak, koji ni najmanje nije obećavao:

KAKO JE PORNOS POSTAO LITURGIJA

Na drevno filosofsko pitanje DA LI JE STARIJA KOKOŠKA ILI JAJE, postoji samo jedan jedini odgovor, koji u prevodu na staroslovenski glasi: DA LI JE STARIJI PORNOS ILI LITURGIJA?! Zlonamernici će odmah primetiti da to nije odgovor nego takođe pitanje, dok će blagougodne i dobromisleće persone pokušati da proniknu u tajni smisao Liturgije, Postanja i Pornosa. Krenimo, dakle, njihovim putem:

Nekada davno, pre samog Postanja, Pornos je smatran svojevrsnom Zadnjicom, tj. osobenom sortom šupka ispod pupka boga Erosa. A taj se pak Eros (čudnovatog prezimena Tvrdomudić-Pizdić!) vazda hvalisao svojim poreklom: navodno, bejaše on čedo Noći i Vetra, srebrno jaje sa krilima zlatnim, koje je letelo u pravcu Olimpa – odakle je vladalo Prirodom! Pizdić je Tvrdomudić – po sopstvenom kazivanju! – bio najstarije od svih božanstava, nešto poput Konjića Grbonjića, iliti Gejinog Urana Haos: sa takvim pedigreom, nije mu bilo premca, čak ni među kokoškama koju su snele jaja! Ali šta ako je JAJE najpre izleglo KOKOŠKU koja je nasumice Pizdića proglasila Erosom, a ovaj samoga sebe pizdekom silnim i slavnim?! Šta ako je Pornos vrli osatao praznih šaka u igri zvanoj „Geneza": šta ako su lažne sve potonje skaske o Afroditi i Hermesu, o Artemidi i Proteju, o Psihi i Apolonu; šta ako je sve to samo plod njegove perverzne mašte?! Najlepši od svih besmrtnika, zlatokos i čežnjivih očiju, On nežno hodi po cveću dok se oluja i hladni severac nadvijaju

nad morem Života: nestalnog, strelovitog Erosa izgleda zaboli dupe za stvarnost…

Ako je sve u vezi sa tim božanstvom obavijeno velom tajne, kako je tek onda teško otkriti najdublji koren Liturgije?! Ova boginja mila takođe merka Olimp: Pičkoljubić-Kurčić prozvavši samu sebe, dala je svima na znanje da s Pornosom nije u srodstvu – mada je baš oko njegovog čmara, delija-veseljak neki uvek svesrdno kara! Ona (navodno!) bejaše čedo Tišine i Dana, mada se nije moglo ustanoviti koji je od njenih roditelja vršio javnu službu, a koji je zabušavao pri obredu i vukao skrušenu pastvu za nos. Kako bilo da bilo, Kurčićka je Pičkoljubić posle polunoćnice redovno pojala po nekoliko tropara: Kanon Bogorodici beše obavezan, ali se u njenom Službniku isticao i Osmoglasnik, sa žitijem Preosvećenih na početku. Međutim, Pičkoljubićka je Kurčić (kao svaka prefrigana boginja!) nosila i neki kurčić umesto amajlije oko vrata, pa je postojala sumnja u njenu liturgijsku verodostojnost: šta ako je majka Crkva prdnula u čabar kada se Bog otac pretvarao u svetog Duha, tražeći iščezlog sina?! Večna iako ne besmrtna, Liturgija je – poput Palčića Pičkonjića (iliti najsvečanije mise!) – drevno folosofsko pitanje o starini i praporeklu tumačila kao jeres, za koju je Postanje tek alibi, tek Guzica vaskrslog tela:

Tako je to na Olimpu bilo, ali ni sveta crkva Hristova nije ostala neutralna u vezi sa navedenim pitanjem: ako je Pornos bio njena duša, Liturgija joj beše telo, dok je Postanje predstavljalo most između njih – možda čak i neku vrstu bračnog saveza?! I mada različitih polova, Pornos i Liturgija nisu bili u konfliktu, što ne znači da su se baš voleli: uostalom, tako je to u svakom braku od kada je sveta i veka, a da nije tako – sama ideja Postanja bila bi dovedena u pitanje! A ukoliko se ta ideja dovede u pitanje, onda čitava drevna filosofija o kokama i jajima ne ima ni zrnca Smisla; onda se ni Pizdić-Kurčić ne bi rodio iz zagrljaja Pornosa i Liturgije, niti bi njihovo unuče (Tvrdomudićka-Pičkoljubićka) ikada zakokodakalo nad mačićima i pačićima svojim! Tada bi kosmosom zavladala Ona masonka koja se oduvek predstavljala kao fra Jelenko i kojoj je njen istopolni partner (Damjanov Zelenko!) permanentno podrigivao pod repom, u nadi da više neće biti dženderuša-keruša već sveštenica u Hramu svojih predaka…

…O takvim mogućnostima blagougodne i dobromisleće persone ni sanjale nisu: fra Jelenko-Damjanov Zelenko bezbrižno je rosnu travu pasao, dok se na jebodrom Olimpa spuštala letilica sa nekim veoma čudnim božanstvima. Najlakše je u toj gužvi bilo prepoznati svetog Oca papu, čija je prestonica zapravo bila na Aljasci, ali se za ovu priliku locirao malo južnije: kažu da je mitska planina pružala neslućene mogućnosti za sodomisanje crnčuga i sličnih kućnih ljubimaca koji su uzgajani pri Svetoj Stolici. Malo teže se razaznavalo lice s ožiljkom: po nekima, to je bio raspusni Satir lično, po drugima – izvesni polubog koji je oštrio kite običnim smrtnim ljudima, a njihovim besmrtnim ženkama podmazivao donji trap, ne bi li ućario mali kres i (poput Prometeja!) bogovima zauvek ukrao vatru. Treći putnik nesumnjivo je bio zapovednik Liturgijinog i Pornosovog obezbeđenja; o

njemu je bolje znati što manje, taj tajanstveni arhijerej nosio je mnoge živote na duši, a govorkalo se da planira i nove zločinačke poduhvate. Bilo je tu još nekoliko popova i popadija, ali niotkuda Crkve; zato ne iznenađuje što je jedan od prisutnih filosofa ovakvu situaciju prokomentarisao lapidarno-kosmogonijski: „Drži nebo, Bog te jebo"…

Šta bi se posle prethodnih razmatranja moglo zaključiti o dubinskom odnosu između Pornosa i Liturgije?! Izgleda ništa ekstra, tj. ništa što već nije slikovito prikazano u davnašnjim vizijama Postanja:

Šta li je onda starije, KOKOŠKA ILI JAJE?! Ili je to fra Zelenko postao Damjanov Jelenko, a veseli Konjić Grbonjić – tragični Palčić Pičkonjić (odnosno, najsvečanija misa)?! Nisu li i Eros i Tanatos u sve umešali svoje prste, pa se prvobitni Haos pretvorio u nebesku autocestu kojom krstare kamioni puni krijumčarene robe?! Zašto se Pornosu po pravilu podmeće droga, a Liturgiji bezazlene sajber-kurve: nije li to zamka u koju upada svako ko krene u željenom pravcu?! Kao što je onomad ona krmača krenula Tamo, pa upala u bostan nekrstima, koji su je za kaznu svi redom pederisali i odnapred i odpozadi: za razliku od mačka koga je na redaljku je-

bala olimpska bratija, ali se on koprcao i jednoga od njih baš pošteno ogrebao! Na šta mu je sam gromovnik Zevs prigovorio tihim glasom:

– A zašto ga, burazeru, nisi u čizmu turio da ne može mrdnuti, pa mu onda zabijao do balčaka?!

Ovakav prigovor nikome nije bio na odmet: skrušena pastva još je o jutrenju merkala stada na pojilu; nekima su se lepšim činila tek okuratela štenad, dok su drugi balavili na raspičene kučkice i keruše. Opet je jedan (a ko bi drugi?), čim se molitva završila, priskočio najraspičenijoj keruši i stao je tako straobalno spičavati da su se sve kučkice okolo zabezeknule: kada ga je konačno izvukao, imalo se šta i videti! Na glaviću kapica, podno nje jezičak koji živu vatru bljuje, a naniže sitni biser-zubi: da bi hteo još nekoga spičiti, prdelo bi more i mramorje! S druge strane blista takvim sjajem kanda mu je vrag pičkicu lizao, no će neko vesma blagorodan i toj muci da pronađe leka:

– Neće pica mleka već hleba nasušnog, jer kurčina ladno vino pije! To je tako od Postanja, snajke mile – dosta sranja! Mladoženja dajder jelo – poljubi mi gužnje čelo!

Ove pak opore reči nisu dobro zazvučale u ušima Liturgije i Pornosa, zato što su ih podsećale na njihov rodoskrvni odnos. Možda su porodična jebavanja u ta stara vremena bila dozvoljena, ali ipak – nikome nije laknulo po pitanju zoofilije: ona je očito uzela maha, kako među ljudima tako i među samim bogovima (od kojih se očekivalo da smrtnicima grešni primer budu!):

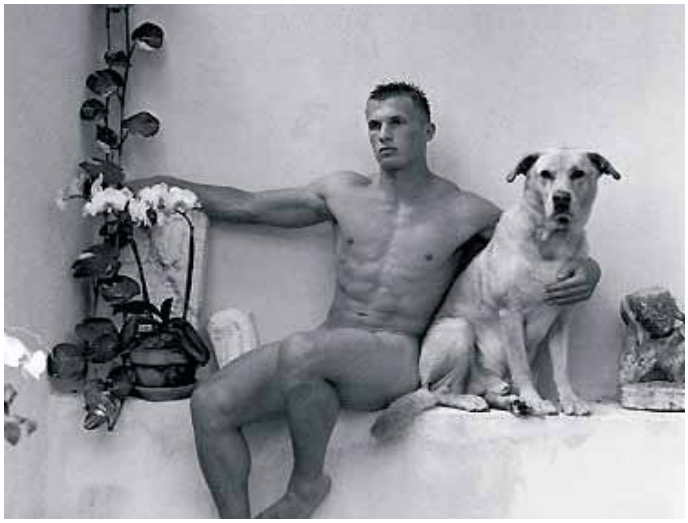

– Sunce vam jebem žarko – obrecnuo se nad prepunim tanjirom kokošje supe jedan od uvređenih bogova. – Kakva je to supa bez poširanih jaja, kavi bakrači i uzengije, da vam jebem sve po spisku?!

Zaista, taj nebeski besednik bio je više nego u pravu: kakav tanjir vrele supe ako mu je prazno dupe, tj. ako se oko njegove rupe roje mušice, umesto junoše onog što ladnu vodu pije? Kanda je to neka filosofska asocijacija na Zadnjicu, pa ispada da čedo Noći nekakve čudne vetrove pušta, tj. da srebrno jaje sa krilima zlatnim nije ništa drugo do Guzica vaskrslog tela, za koju je Postanje tek alibi?! Pomisao to beše više no strašna, na čiji je odjek smesta utihnuo liturgijski poj, i svaki se pornografski zaplet učinio besmislenim: božanstva žedna krvi, spremna na novi Haos, steraće ispod repa nekoj rogatoj marvi, a naš će Konjić-Palčić ostati suhe vulve?! Gde nestade Harmonija divna, gde raspusni Satir papa, gde silni arhijereji sa svojim spolovilima malim: čije njive sad oru, kome će poduvati karu, koga li karnuti bez seksa; nije li ova Tišina nagoveštaj Sudnjega dana?!

Samo je fra Jelenko znao kako Damjanov Zelenko jedini kapira suštinu: g-đa je Tvrdomudić-Pizdić proučavala „Genezu", dok je njena supruga (vrli Pičkoljubić-Kurčić) gledala svoja posla. Tako se ne podižu deca, tako se ne stvara kosmos, tako se ne dovodi u red olimpska bratija crnčuga! Nego se – naprotiv tome! – shodno „jebanju sunca žarkog", kreće pravac u Heliopolis, gde veliko veselje traje: po nekima slavi se nečije rođenje, po drugima – reč je o prazniku smrti, mada nevernici tvrde da je to običan paganski pičvajz. Ma kakva Istina o ovome zbitiju bila, treba se suočiti sa njom, zarad konačnog rešenja kokošije-jajčanog problema, odnosno filosofskog pitanja drevnog o starini Liturgije i Pornosa:

Sada se, dakle, sve dileme mnogo jasnijim čine: nedostaje još samo bog Kunilingus, taj omiljeni džoker u svakoj kockarskoj igri koja se koitusom zove; nedostaju i lauferi, jer na šahovskom polju orgazma zamena za njih kralj i kraljica nisu; nedostaje – na koncu konca! – i onaj miš iz lonca, koji je tamo upao bežeći pred poterom divljeg zvonca! A to divlje zvonce asocira na Pastira božjeg, čije ovčice neometano po Heliopolisu pasu: ovčice i jaganjci (Božji), a ne onaj vo koga

su bogovi gnevni ofarbali i predstavljali kao srnu, sakrivši mu rogove u analni otvor (taj se siromah doživotno nije izlečio od prduckanja!). Šta raditi sa predivnim stadom na ispaši, osim ako je kogod gladan i već šilji ražanj?!

Evo čudnovate situacije za koju su svi pomalo krivi: naočigled jaganjca Božijeg, čoban čobanicu trti, dok je nedaleko odatle neko manje važno božanstvo uzjahivalo olinjalu bedeviju: da je samo uzjahivalo, nikome ni dlaka sa potpička ne bi falila, nego se zapravo onako ljudski zezalo zabadajući joj udo u pizdurinu! Kada su ovnovi pred stadom malo bolje zagledali, imali su šta i videti: nije to bila obična bedevija no magarac neki volšebni, koji je od muke toliko njakao da se usprdelo more i mramorje sasvim smirilo, kao da ga podguzne muve satiru a ne ona ista bagra koja je jadnu krmaču do malopre pederisala sve u šesnaest! Ni pas s maslom ne bi pojeo to šta su sve oni bili kadri učiniti, mada je kravlji jezik ponešto liznuti umeo: od razdeljka međunožnog boginja najfinijih, pa do sisica i usmina njihovih još nerođenih kćeri! Kako se ne bi krivo mislilo da je u pitanju lezbejska ljubav (ili još gore: povampireni Minotaur!), na Olimpu je odlučeno da se Sveti otac papa i svi arhijereji Crkveni brže-bolje venčaju sa Bogorodicom, pa neka onda filosofi većaju o tome ko je čiji sin, ko čija kćer, odnosno – ko je kome majka, a ko kome otac!

Ova genijalna ideja, promeniće prirodu Postanja: njegov sakralni smisao postaće svima prijemčiv, njegove onostrane tajne sasvim intimne, prisne. Skrušenoj pastvi preostaće još samo jedna enigma: kuda povesti Pornosa ako ne pravo pred oltar?! Doduše, Liturgija malkice kasni i on (nestrpljivo derle!) počinje da remeti obred: od treme mu vlaži pica, bradavice pupe i draže, ručice traže kitu; neko veoma grešan pomislio bi da je debilče, ali on je šampion Znanja! Evo i

krunskog dokaza, o kojem Heliopolis već milionima godina bruji:

Nakon svega rečenog, opet će neka budala da pita: šta je starije bilo, KOKOŠKA ILI JAJE?! Tom sumnjalu vajnom treba predočiti fakte: o situaciji na Aljasci, o gužvi na autocesti, o sodomiji u zoo-vrtu (jer nisu samo crnčuge kućni ljubimci bogova, imaju oni i mnogo drugačiju zverad!): da li se u datom kontekstu libiti i lascivnih detalja, bez obzira što mitski moral prezire lažna sranja?! Kakva pak druga Sranja ljubi, kad znamo da im ni fra Zelenko ni blaženi Damjanov Jelenko nikako nisu skloni?! Možda će Grbonjić-Pičkonjić, ako se oslobodi grbe, imati pravu meru – tj. umeće da bez vulgarnosti ispriča sve o starini, poreklu i preobražajima Pornosa i Liturgije…

Ostaje još da se definiše koji je to željeni pravac blagougodnih persona, kako se ne bi provele kanoli bos po trnju iliti poput onog krmka što je obrao nekršteni bostan. Uostalom, na olimpskom jebodromu letilice su spremne za iskonski paganski pičvajz: kult rodoskrvnuća mami bogove-pilote,

dženderuše u Hramu mame džokere sa njiva, a prazan ražanj mami kokošiju supu na poširana jaja (bez jebanja sunca žarkog, ali sa verom u srcu!). Osobena sorta šupka odavno je oduvala poslednje tragove Erosa, pa onaj delija-veseljak iz žitija Preosvećenih samuje u dnu oltara: ko li će koga da kara, kome se domoći čmara, čije Postanje se u obično Sranje pretvara?!

Možda još ima nade, sve dok zapovednik obezbeđenja ne odsvira povečerje?! Pod svetlom mesečine, pizdek silni i slavni staviće oko vrata neku amajliju novu besmrtnom očevom sinu. Tek tada će u korenu Liturgije zrno Pornosa nići, da bi se razgranalo do krošnje mnogo pre Sudnjega dana: stara i nova božanstva biću mu prirodna majka, čija lezbejska ljubav pederiše sve što joj je se prohte. Kada sred mora Života i Crkva prdne u čabar i kada se sajber-kurve posvete krijumčarenju droge, drevne mitološke vizije zapevaće staroslovenske psalme, kroz čiju će melodiju odjekivati Odgovor na Ono filosofsko pitanje i na sve što skrušena pastva ište. Starinu svakog srodstva obasjaće Njegova mladost, nove će niti povezati na izgled nemoguće: pošto je sve nastalo iz nečeg, Pizdić će Kurčića prihvatiti kao najrođenijeg brata, a Tvrdomudić Pičkoljubića poput lažne vanbračne tetke! Čim se upale baklje, predstava teatra senki može mirno da počne:

Die Lügnerin

ZAMAK ISKUŠENJA

imagološka bajka

– Probaj malo ove suve pite od govana – reče Brko Međedović došljaku kome je upravo otvorio kapiju zamka. – To ti je naš nacionalni specijalitet, naravno ljutom medovinom se zaliva i varenikom pride, da slađi zalogaji budu.

Iako je shvatio da mu domaćin ukazuje gostoprimstvo, Holanđanin Puding našao se u neprijatnoj situaciji jer nije razumeo srpski. Zato je prozborio reč-dve na svom maternjem jeziku, žureći da se što pre dokopa spavaće sobe i ku-

patila, tj. da se malo zapere, odmori, a bogme i iskenja ljudski: tako šta već danima nije imao prilike da učini! O Holanđanima se i inače u Brkovom zavičaju mislilo da su mrtva puvala, ali da su i mešine govana u isti mah, e to nikome nije padalo na pamet – zato je naš dobri domaćin i ponudio pridošlicu onom pitom, ne sluteći da mu time staje na najtežu muku putničku. Njegov rezon beše sledeći: ako je svojevremeno Francuz Potaž skoro presvisnuo na pomen pasulj-čorbe, ako mu se Bosanka Tufahija rado podala zbog ponuđenih joj šećerlema i ako je (najzad!) Amerikanac Hamburger odbio da se natrći jer su ga nakljukali pljeskavicama, onda će valjda sa Pudingom biti bolje sreće dadne li mu nešto dijetalno, a uz to i posno?! Brko je Međedović, poput svake prave Srbende, najviše verovao u kajmak od kurčevog šlaga, ali njegova vera bila je krhka s obzirom na njen jedini dokaz, oličen u onoj staroj narodnoj: „Moj brkajlo, baš si vrag – poližeš mi s kurca šlag…".

U svakom slučaju, gospodin Puding već se raspištoljio u gostinskim odajama kad ga je sačekalo novo iznenađenje: umesto medovine i varenike, na trpezi se odnekud stvorila zanosna Tufahija, sveže okupana, namirisana, privlačnija nego ikad! I dok je on oklevao jer se još uvek nije oslobodio one najteže muke putničke, u prostoriju banu namrgođeni Nemac Vurst i započe tiradu na nekom njemu nerazumljivom jeziku: e da su u Holandiji ljudi znali srpski kao u Brkovoj domaji holandski (pa i nemački!), bilo bi mu jasno da se taj švapski došljak u stvari zove Kobasica i da ima nečasne namere prema mladoj Bosanki koja se nudila na tacni! Šta uostalom jedna osoba tako sumnjivog imena (Kobasica-Vurst, uz to Nemac!), može smerati negoli kakvu nepodopštinu, posebno ako mu se mindžosava ukaže na tacni kao da je za sitno potkivanje spremna – mada je on lično u takovim rabo-

tama rasturao džigericu, zanemarujući kalajisanje fino! Zato je podmuklo, onako tipično po švapski, izvadio svoj šufnudl kao prilog raskošnoj gozbi:

– Kakve nam to splačine nudite?! – zagrmeo je vitez Međedović. – U našijem krajevima testenina se ne jede; ako ste pak džigericu u mislima pomenuli, imamo mi i ostale iznutrice na meniju: kavurmu, škembiće, crevca i sve što vam srce poželi! A za drugojačije špecije zaduženi su u susednom zamku: tamo je glavni kuvar Italijan Makaroni, samo ne bih znao kazati ništa o njihovoj vinskoj karti…

Malo bi bilo reći da su se svi prisutni zadivili Brkovom elokvencijom i učtivošću: čestite Srbende odvajkada je krasilo lepo vaspitanje i elegancija, ali u ovolikoj meri – e to ni pas s maslom ne bi pohasao! Ili bi pak senjor Makaroni od toga masla ipak načinio ukusan preliv za neku pastu, rižoto ili picu – svejedno?! Kanda je ovo poslednje (pica kao predjelo!) zasmetalo tankoćudnoj Tufahiji, uostalom u njenom zavičaju čast i kletva djevojačka nit se služe kao poslastica, niti se uopšte nude zlonamernim strancima: ako li ih ko po zasluzi stekne – videli smo! – šećerli sokom i rahatlukom zalijevati to cvijeće mora! Što nesumnjivo znači da nikakove šanse ne imaju junački Hrvat Štrukli i veseli Slovenac Cviček, koji su

se odnekuda ušunjali u Brkov zamak, valjda da bi krišom zdipili par lepših komada sa domaćinove prebogate trpeze?!

– Sem en najbolj fant – zakukao je glasno Jevrejin Košer, solidarišući se sa prethodno pomenutom (junačko-veselom) gospodom. – Pravijo da je Dolenjska po meni še poznana. Poznajo me po viskrivem videzu, vonju in okusu. Svetlordečkast sem, dšim po sađu in sem nežen…

– Ne serendaj, Ješo, leba ti – grubo je prekinuo Košera bucmasti Amerikanac Hamburger. – Nismo se ovde skupili zbog tvojih prenemaganja, nego da bismo probali čuveni srbijanski kajmak (uz proju i rakiju, naravno!). Domaćine deder malo tog kurčevog kajmaka, umesto pite od govana i ostalih vegeterijanskih splačina!

– Aj dont nou, mister Hamburger – počeo je vitez Međedović svoju besedu na tečnom engleskom. – Vi hevnt džast nau „proja" end „rakija", bat traj ju pliz a litl bit of burek „pičuljak" vit „mudovača" brendi. Du ju vont det?!

Grešni Amer odjednom se našao u nebranom grožđu: štagod odgovorio Brku, neće izaći na dobro pošto je taj očigledno bio detaljno informisan o događajima pre i posle bombardovanja njegove domovine! Bez obzira što mister Hamburger tokom pomenute kaznene ekspedicije (u narodu zvane „NATO-agresija") nije lično upao u domaćinov zamak, opljačkao ga i silovao Međedovićevu gospu do smrti, opet su se ta zlodela pripisivala njegovim zemljacima. Puding, Vurst i Potaž (a možda i lukavi Makaroni!) znali su da je tzv. „NATO-agresija" samo drugo ime za „sikter-kafu", tj. za specijalitet sa menija internacionalne kuhinje u kojoj se nedojebani puhovi pirjaju na pizdećem mleku; znali su to i gospoda Cviček i Štrukli, ali opet nisu hteli da pomognu zbunjenom Ameru, pa je on počeo glumiti crnca (valjda u

cilju eskiviranja daljih neprijatnosti i eventualnog sticanja simpatija kod braće Srba?!):

– Čamuge i Crnčuge, marš u tri pičke materine! – prosiktao je Kinez Pi Rinač, iznerviran Hamburgerovim kameleonstvom. – Mi u Pekingu jedemo kameleone u pacu od anusa: još ako su nadimljeni prdežima i špikovani brucama, prste da poližeš!!!

Na te kineske izjave naša ćudoredna Bosanka kao da se nešto stužila: o lizanju je slušala bakine priče, stara ih je katkad i pjevala poput uspavanke malenoj Tufahiji, ama nikada u životu to čudo nije probala iliti okusila! Puding joj se kao tipičan Holanđanin učinio najpogodnijim za tako šta, mada se ni msje Potaž nije mogao zanemariti u datom kontekstu: još uvek su joj u sjećanju bili bakutini nujni refreni o Francuskinji koja moli Francuza da je malo zguza (jezikom, dakako, a čime bi drugim?!). A možda ni ružnjikavi Ješa nije baš sasvim za odbaciti (mnila je čestita Bosančica), takvi i na sranju škrtare, pa im jezik zato suh i hrapav kao šmirgl-papir: kad ga po razdeljku puste, sigurno pali i žari k'o kopriva na goloj guzici u rodnom joj kraju! Mudri Kinez kao da je naslutio njene nedoumice, ali ona pirinač nije marila nikako; sa-

mo je sočno meso moglo utoliti njenu glad, makar to bio i kurac od ovce ili kravlja vagina – koju je ipak radije upotrebljavala za usnu harmoniku, pošto je igru i svirku volela više od ića i pića! Uprkos tome Pi Rinač se zalepio za Tufahiju i mljackajući nesažvakane zalogaje, uporno joj pravio zazubice pripovedajući kako se on i njegovi sunarodnici već vekovima kurče bez muda i kako su zato njihove žene vazda srećne i zadovoljne.

– Nije nego! – sumnjičavo je prokomentarisao te kineske smicalice Brko. – Ako jošte i jebavate bez kite, onda ću ja sam sebi pimpek na ražanj nataći i k'o vola ga cijelog izesti! Samo nemoj da mi onda ko rekne: kakve te pizdarije spopale, kakve kurcobocije brate!!!

Mister Hamburger ćutao je k'o zaliven, Cviček i Štrukli su se tobože nešto uskurčili, dok je Nemac Vurst već povraćao oblokan: nije mu zameriti, taj je vazda slavio godišnjicu pada Berlinskog zida! Đakonije što su se osmehivale zvanicama sada su dopunili i grčki specijaliteti, za koje je bio zadužen (a ko bi drugi?!) stara varalica Suflaki, inače poreklom Cincarin no se iz neznanih razloga izdavao za Grka: neki kažu zbog šengenske vize, a neki zbog one narodne: „Molila Grkinja Grka da malo manje drka"! Najpribraniji u čitavom društvu bio je crni Arapine Kuskus, koji je toliko bazdeo po orijentalnim začinima da niko živ uistinu nije hteo da ga kuša: strah od islamskog terorizma uzimao je danak čak i na ovakvoj gozbi, a ni glasine o nemanima koje Arapi kriju u gaćama nisu doprinosile njegovom boljem rejtingu. U duhu tradicionalnog serbskog gostoprimstva, plemeniti se vitez Međedović mašio sablje dimiskije i zapovedio dvorskim ludama da povedu računa o raspoloženju prisutnih:

Ushićeni ovim prizorom, gosti su pali u karasevdah: više se nije znalo ko šta jede, ko koga jebe, ko iz čijih nedara pije, ko kome puši, ko gde zabija; sve u svemu, prava kula vavilonska u kojoj se čuju bezbrojni jezici (potpuno ravnopravno!) i u kojoj Sloboda i Pobožnost hodaju ruku pod ruku, kao najbolje drugarice (ločući rujno vino u potaji, dakako!). Evo ukratko jelovnika, te fragmenata vinske karte čiji je autor – a ko bi drugi?! – senjor Makaroni lično: dildo punjen vrelim premazima (za meze); mlečne dojke kao hladno predjelo (sa narajcanim bradavicama, naravno!); kajgana od uštrojenih jaganjaca (toplo predjelo!); čorba „dogy pissing a la closet sholja" i juhica od šurkice (uz brabonjak-knedle); glavno jelo se preskače, desert takođe, alkoholni napici žderu se iz čabra ili dubokih lavora – za slučaj da nekome usred delirijum tremensa zadrhte ruke!

– Koga ti bre zajebavaš, pederčino napirlitana – urliknuo je već dobrano naljoskani Ješa, sluteći da mu prefrigani žabar ovakvim menijem ne puni trbuh nego samo zamazuje oči. – U ovom zamku odvajkada stanuje Vrlina, čije biće ti ugrožavaš poput njene sestre Obmane. Nemoj meni prodavati muda za bubrege, niti ovde prisutne kravljom balegom dojiti!

Na gorenavedenu tiradu, najoštrije je odreagovao Kuskus: kažu, on nikako nije mirisao Jevreje, ali je njegova majka Dobrota iz dubine duše nanjušila da u zamak nadire Pokvarenost, pa je pravovremeno htela upozoriti okupljene časnike na oprez! Kako bilo, horda Poroka već se pentrala po zidinama i kulama-stražarnicama, predvođena Razvratom lično: okupan i umiven, odeven po najnovijoj modi, taj razbojnik uopšte nije delovao opasno, čak se naivna Tufahija obradovala kada joj je Suflaki šapnuo da ga očekuje. Postavlja se sad pitanje otkuda pa jedan Grk može unapred znati šta se zbiva izvan balske dvorane u kojoj je trajala gozba, ali – crnčuga k'o crnčuga, služio se taj vradžbinama drevnim iz kuhinje poprcljivog onog jarca što sebe imenom Razum je krstio! Dakle, divna je fufica Mašta ustuknula pred Očajanjem, vladarsko žezlo ipak će ponovo morati da preuzme Brko:

– Šta li se to iza brda valja, dobri gospodaru?! – zapitao je viteza Međedovića Holanđanin Puding, čim je spazio maleno vladarsko žezlo tamo gde mu inače nije mesto.

– Ako u tvojoj nahiji kraljevi nose skiptar i ostalo u ruci, onda to u Serbiji već odavno nije običaj – pokušavao je da izgladi nesporazum uvek prefinjeni Potaž. – Uostalom, izgleda je ovde Zloba umešala prste na samom početku, kada niko nije prihvatio domaćinovu pitu od govana. Nije li tako, vrla gospodična?!

Jedra Bosanka odćutala je, svakako uplašena gorenavedenim prizorom; zato su Cviček i Štrukli bili blagoglagoljivi, njihovo brbljanje kao da je preticalo bujicu Stida koja se (iako nezvana!) razlivala odajama zamka. Hamburger se držao po strani, rakija „balegara" već ga je uzela pod svoje: već su mu Laž i Istina bile podjednako lepe – mada je prva od njih bila sasvim naga (oda bi se mogla ispevati njenim kurvinskim dražima!), a druga pak s burkom, u dugoj crnoj haljini, nije obećavala nikakvu škakljivu storiju. Ali, kako objasniti ponašanje Kineza koji ništa nije opažao iako je bio od rođenja kosook, ili Vursta koji je požuteo od jeda praveći se da je Pi Rinač – mada je znao da Azijati uopšte ne podnose Nemce: možebit je ta papazjanija neko novo lukavstvo drčnoga Srbende, tj. njegov novi pokušaj da na sud pozove Pravdu i Nevinost?! Ako u tom grmu leži zec, onda ga treba uloviti, odrati mu kožu i napraviti fini paprikaš od njega; ako li pijandura stara neku drugu kašu drobi, onda neka je Kuskus kusa, makar on kao musliman ne konzumira alkohol (druga je stvar sasvim kada su u pitanju žene – tu su i ulaz i konzumacija obavezni!!!). Ili je jedino pravo rešenje da se družina okupljena u zamku konačno ujedini, te započne boj protiv neprijatelja koji je jurišao sa svih strana: na čelu neprijateljskih odreda jahala je slepa ratnica Požuda, njoj uz bok

šunjalo se naoružano Lukavstvo, a u bornim kolima pratila ih je carica nad caricama – sveta gospa Perverzija. Takvim silnim iskušenjima teško da bi odoleli i vitezovi neuporedivo korektniji i tolerantniji od naših, tim pre što je ovde otežavajuću okolnost predstavljala primamljivost samog protivnika; malo je reći primamljivost, jer radilo se o neodoljivoj privlačnosti, nekakvom gotovo hipnotičkom šarmu koji bi i mrtve zaveo:

– Jebali smo ježa u leđa, gospodo – hladnokrvno je obavestio svoje goste Brko Međedović, pošto mu je situacija postala više nego jasna: mada je sve mirisalo na žešću orgiju, oni su se obreli ovde iz sasvim drugačijeg razloga! Neko je kanda želeo da stavi na probu njihovu moralnu čvrstinu, a taj neko je mogao biti samo Svevišnji lično: ko je bolje od njega znao koliko su ti bludnici i propalice u stvari etički uzvišeni?! Izgleda je ovo ponajmanje prijalo Bosanki Tufahiji, što je i razumljivo jer takva napupela djeva prvo traži trn da je bocne,

pa tek potom snije snove; međutim, nikako nije razumljivo (a još manje opravdano!) to što je ona odjednom skrhana i nujna! – na sva usta stala psovati Boga:

– Get aut iz maj haus, pizda vam materina božija! – prosiktala je ova sisojka na besprekornom engleskom, a Mađar Paprikaš kao da je baš to jedva čekao (odakle sad pa on ovde, kada je poznato da se Mađari ionako trpaju svugde k'o krpa u dupe?). Naime, taj džentlmen je tobož stidljivo spustio pogled, ali gle kurca – upravo ka donjem stomaku naše skromne curice, pravdajući se (onako u sebi!) kako ga zapravo zanimaju njene iznutrice; paprikaš od iznutrica bio je specijaltite njegove nacionalne kuhinje, uz „turoš čusa" i piroš čizma (dabome!). To jest – po mađarski! – nikako bez ciganske muzike, koja je Romima (ma kako ih zvali!) odistinski u srcu, iliti prema drevnoj romskoj poslovici: enivej mjuzik stej, bat auer lajf daznt plej!

– Mej aj help ju? – nastavila je naša sisojka svoju besedu na Gori, iako je mađarskociganska koalicija jasno stavila do znanja da neće odustati od postavljenih zahteva. – Može li se ipak pomoći dvorskoj kamarili koja je očito u vlasti Bluda, tog lažnog gospodara ovoga zamka, čuvenog po krkanluku globalnih razmera i lokanju lokalnih alkoholnih napitaka do granice netrpeljivosti?!

Na ove reči svi prisutni zasrali su gaće od straha, nekim labilnijim pak govno se smrzlo unutar dupeta, dok su oni najhrabriji u pomoć pozvali Mudrost namontiranu poput zavodljive metrese: njoj ni sam Brko plemeniti Međedović nije mogao da dohaka, bez obzira na činjenicu što su Srbende oduvek bile glasoviti kurajberi i uopšte vitezovi nenadjebivi na svetu celom. Zamak Iskušenja disao je ledenom hladnoćom, za duše njegovih žitelja borili su se Uživanje i Lakomost, dok su svoju šansu iz prikrajka vrebale Ispovest i

Pokajanje; falila je još samo Snežna Kraljica, ta stara lucprda koja je i najokorelije grešnike pretvarala u svetitelje. Nje na žalost nije bilo, pa su u daljem toku ovog gej-druženja učešće uzeli neki drugi, rodno i rasno netolerantni likovi (kojima se naša ekipa najiskrenije obradovala!):

– A moju suvu pitu od govana niko probao nije! – sneveselio se gostoljubivi domaćin, ali spasa niotkuda! Novi likovi želeli su neku novu priču, u kojoj bi glavnu ulogu zaigrali Milosrđe i Pobožnost, ti verni podanici Snežne Kraljice, ti iskonski neprijatelji čestitog Brke Međedovića i njegovog napaćenog naroda što od pominjanog kajmaka već vekovima živi. Tako da ovde moramo stati (baš kada je najlepše!), jer ta je nova priča locirana na neko drugo mesto, koje svakako nije prejestestveni Zamak Iskušenja…

KAKO SU DR. KOBI NARASLI BRKOVI

„Osnovni cilj svake revolucije jeste ostvarivanje rodne ravnopravnosti, odnosno bitka za afirmisanje ljudskih prava (pre svega ženskih)", razmišljala je bivša teološkinja Koba Džugašvili pripremajući novu pljačku vlaka negde u pustoši centralnog Sibira. Kao prevejana revolucionarka dobro je znala da najveći problem planirane akcije nije u prisustvu policije duž pruge, nego u tome što je ona bila i bivša pedagoškinja, pa je mnoge od prisutnih policajki i policajaca nekada davno na bogoslovskom seminaru podučavala upravo veštini gerilskog ratovanja. Dakle, drugarica se Staljin (jer to je bilo njeno konspirativno ime!) u svojstvu bivše teološkinje-pedagoškinje izlagala i ovom prilikom dvostrukoj opasnosti: pre svega, policijska tortura kojoj su podvrgavani neprijatelji nije se mnogo razlikovala od one u doba revolucionarnog terora (iako je u međuvremenu prešla u femininum, ostavljajući pojam terora u maskulinumu!), a zatim je trebalo računati i na mogućnost smrtne kazne – koja takođe nije postala blaža od kad je i sama prešla u femininum! Sudinice i sudijese na svim nivoima vlasti nisu bile ništa prosvećenije od nakadašnjih sudaca, kao što ni puške nisu ispaljivale nežnije metke od pištolja: valjalo se pomiriti sa tom mišlju ukoliko pljačka ne uspe i ona dopadne apsa! „Suze jedne pedagoškinje neće umilostiviti okrutnu policiju, niti će jecaj samotne teološkinje opametiti razularene dželatuše-dželate", nadalje je kontala naša heroina nameštajući

dekolte i popravljajući šminku koja joj se iz nekih nejasnih raloga razmazala po licu. Nije joj bilo lako, možda je trebalo smesta da potraži lekarsku pomoć, ali s kojim pravom kada je i sama bila doktorica (tj. doktorka-doktoresa!) – doduše ne medicine nego prirodnih znanosti, što mnogo ne menja na stvari jer joj je titula Dr. vazda visila poput omče oko vrata?! O toj tituli rečito su svedočili njeni cvikeri, pažljivo negovana kosa i šmekerski brčići čije je štucovanje za nju bilo najintimniji ritual, poput jutarnje toalete dama na carskom dvoru (koji je nameravala da sruši!)…

Rezimirajmo: mala pljačka vlaka bila je trenutni revolucionarni cilj Dr. Staljin, ali su je ometale brojne objektivne (katkad i subjektivne!) okolnosti! Najmanja prepreka bilo je prisustvo policije, pošto je policija postala rodno korektna (femininum!) – što se ne može reći za šmekerske brčiće na li-

cu naše drage drugarice! Naime, postavlja se pitanje otkada to narodne učiteljice pedagoško-teološkog (tj. prirodnoznanstvenog) smera nose štucovane brčiće, kada je njihova tradicionalna uniforma podrazumevala prave pravcate brčine nalik epoletama na mundiru jednog generalisimusa?! Štaviše, nekada su učiteljice ponosno nosile titulu seoskih frajlica ni ne pomišljajući da menjaju svet, tačnije – da kuju revolucionarne zavere koje bi im podarile neke drugačije titule: profesorki, dekanesa, rektorica, premijeruša, pa i maršalkica na pomenutom carskom dvoru (u krajnjoj instanci!). I što je najvažnije, tim starim frajlama ni u kom slučaju nije padalo na pamet da preispituju svoj polni identitet: bez obzira da li im između nogu egzistira piša ili pišak, one su težile orgazmu (čak i kada taj još uvek beše maskulinum!) jer je nedvojbeno budio nadu da ipak neće postati baba-devojke, ili matori momci-neženje, svejedno! S druge strane, doktoresa-drugarica Dr. Staljin poklanjala je ogromnu pažnju baš ovakvim nijansama, što se negativno odražavalo na oružanu akciju o kojoj je reč, ali i ometalo njene najprirodnije fiziološke potrebe (o kojima do sada nismo ni zucnuli!). Međutim, nikome normalnom neće promaći činjenica da je ona takve potrebe sigurno imala (kao i svako živo biće!), te da shodno tome kurček ili kurčica koji su egzistirali podno njenog moćnog poprsja – mnogo niže od spornih brčića! – nisu mogli baš mirovati: još kao šiparica Koba Džugašvili je shvatila da su pičak i pička u dijalektičkom jedinstvu suprotnosti, te da je jebanje (kao neutrum!) idealan proizvod takvog procesa. Stoga se ona nikako nije uzdržavala od tog neutruma, a kada bi joj se pripiškilo ili kada bi joj zagustilo na neki drugi način, posezala je za glagolom „drkati" ne stideći se njegovih tobož vulgarnih značenja:

pripremajući zasedu vlaku u pustoši centralnog Sibira, ona je upravo TO i radila…

„Toliko o rodnoj ravnopravnosti", promrmljala je sebi u brk, slušajući sopstveni uzdah olakšanja nakon okončane (bludne?) radnje. Nikoga nije bilo u blizini da je ukori ili pohvali zbog preglasnog svršavanja, što ju je činilo srećnom: čemu partneri i partnerke kada je i bez njih moguće zadovoljenje iskonskih nagona tela, odnosno kada je – pošteno govoreći – sve to u samoći mnogo strastvenije, lepše?! Naravno, oružana pljačka vlaka bila je složenija od ove rabote, tu će joj svakako zatrebati saučesnici i saučesnice, samo još uvek nije znala koga da pozove u pomoć? Njena bivša psihijatresa – inače osoba idealna za takav podvig! – nedavno se zaposlila

kao hostesa, pošto više nije imala snage da sluša tuđe ispovesti; njena sestra radila je kao kamenjarka na štajgi i to je bila savršena preporuka za napredovanje u železničkoj službi, ali – kako doći do nje kada je pala šaka nekoj žurnalistkinji koja ju je vucarala sa sobom po svetu?! „Možda vredi proveriti kod kondukterki ovog vlaka ko je na listi putnica", pomislila je Koba u nadi da će joj se – iz novog, revolucionarnog femininuma! – osmehnuti lično Sreća. Što na umu to na drumu: evo naše heroine sa mobitelom u ruci, oči joj cakle od znatiželje, prsti plešu po tastaturi, a uši strižu li strižu kako bi što bolje upile promuklo-ženstveni bariton, koji se najčešće javljao u sličnim prilikama. Ali avaj: automat kao mutav ponavlja da je korisnik trenutno nedostupan, pa je doktorki Staljin umesto žuđenog glasa stigao SMS sa nepoznatog broja, očito od neke nepoznate korisnice! Palo joj je na pamet da se to s njom zajebava neka episkopa ili biskupica, one imaju običaj da cimaju ljude sa skrivenih brojeva – o tome je još onomad pripovedala jedina arhimadrica kojoj se moglo bespogovorno verovati, jer joj je konspirativno ime bilo BOG! Na kraju krajeva, čak i da je dotična arhimandrica zapravo bila prerušena episkopa (ili biskupica), te da nije imala tako sugestivno Ime, odnosno da je baš ona zajebavala i uznemiravala našu junakinju anonimnim pozivima i porukama – opet bi joj bezrezervno verovala, pošto je još iz bogoslovije ponela pouku da vera ne traži dokaze, te da tzv. „činjenice" nemaju veze sa Istinom ako protivreče njenim (Kobinim) idejama ili principima neke slične sutkinje (tj. karaglodačice!):

Nošena ovim melanholičnim mislima, drugarica Dr. Staljin zagledala se u vedro večernje nebo i kao vrsna meteorologinja nedvojbeno utvrdila da će uskoro na Zemlju pasti noć, koja joj nikako neće olakšati zadatak – naprotiv!!! Šta onda preduzeti, s obzirom da bi onaj ćelavi seksista Lenjin mogao dodatno oćelaviti od čekanja: čiča je – i pored europskog obrazovanja! – više voleo pare nego hleba jesti ili pičkicu glodati (što su okusile sve borkinje za ženska prava koje su mu dotični organ nudile na tacni!)?! Možda bi najbolje bilo da u pomoć pozove Satanu koja je (doduše, dok još beše KOJI!) iskreno želela da se priključi revolucionarnim gibanjima, ne pitajući da li je njihova suština pljačka vlakova, odnosno duvanje u dupe nekakvim mrtvim puvalima na čelu sa Marks-Englesom i Lavom Davidovičem Trockim?! Ipak, ni ovo rešenje nije bilo idealno: kako to da je Satana apostrofirala (onomad APOSTROFIRAO!) upravo „duvanje u dupe", oko rupe (da se muve ne kupe!), a ne neku rodno determini-

sanu kategoriju – jer, deminutiv od „dupe" (neutrum!) vazda je bio „bulja" (femininum!), čiji je najfrekventniji deminutivčić „guzica" (femininum na kvadrat!)?! „Sa tako eruditnim akademkinjama ne treba se zajebavati", zaključila je naša heroina u nadi da će i ostale njene koleginice prestati da izvode besne gliste, tj. da će prionuti na posao i konačno izvesti vlak iz tunela – iako nikome živom još uvek nije bilo znano koja mašinovođica sedi za komandnom tablom! Doduše, kada su nedavno Fidel Kastro i Mao Cedung izveli pljačku javne kuće prerušeni u sponzoruše (pa se posle pričalo da su to Roza Luksemburg i Paris Hilton zapravo izvele dečicu u šetnju!), za upravljačem njihovog reanomobila nije sedeo niko – dakle, nije bilo jatačica, ekspertkinja, militarki i sličnih hirurškinja koje bi pomogle pri toj operaciji, a sve se opet završilo da bolje ne može biti! U svakom slučaju, nakon pomenutog događaja nujnoj koleginici Džugašvili ostala je još jedna tamna uspomena, još jedno bolno sjećanje, još jedna slika koja će je do kraja žizni progoniti dok bunovna suče brke i priprema se za neku novu istorijsku odluku:

Sve u svemu, bilo je očigledno da ovako komplikovanu situaciju može razrešiti samo iskusna advokatkinja, upućena u pitanja polne diskriminacije i spremna da zbog istih prekrši zakon, dakle – vešta krivotvorka čije klijentice ne idu na robiju čak ni kada to same požele! Ipak, da li bi predočeno zamešateljstvo više štimalo običnoj (doduše iskusnoj!) advokatkinji, ili pak nekoj iskusnjači-fiškalki, ili možda (ma koliko to smelo zvučalo!) pravoj pravcatoj odvjetnici, zastupnici-ovlaštenici odevenoj u crnu togu, bez brkova pod kapom?! Mada joj je ovo poslednje rešenje bilo najbliže (bez obzira na sumnju glede odsutnih brkova!), Koba je odlučila da popričeka još sat-dva ne bi li joj se u zasedi priključilo par kurvača i kurtizanki koje su nedojebane preživele prvi talas revolucionarnog terora. Zašto su joj falile baš one nedojebane a ne pojebane i prejebane, pitanje je sad: valjda se nije opet neki Kurac digao na ustanak, valjda nije postao izdajnik-kontrarevolucionar nesposoban da postane izdajnica-disidentka (tj. prerušena vodilja Pokreta Otpora)?! „Te tunjave pizdurine ostavile su me na cedilu", pomislila je Dr. Staljin i to joj je dalo krila: ne uloške s krilcima (te građansko-kapitalističke splačine vazda joj behu strane!), nego moćna anđeoska krila kojima je snažno zamahnula i u hipu se našla na nebu, iznad sibirskih tajgi okovanih snegom i ledom. Sa tih visina pljačka vlaka činila joj se besmislenom, društvene promene za koje se vekovima borila – takođe; njen tek napupeli, no već dobrano narajcani klića tražio je nešto drugo (ko bi ga znao šta?!): taj nestaško što nikako ne da mira njenoj sramežljivoj devojčici-pikici, koja je u sopstvenom međunožju tražila vjernu ljubu a ne opakog ljubavnika sklonog mizoginiji (kakav je on u stvari bio)! Duboko uzrujana, Koba je iz ptičje perspektive posmatrala zbivanja na Zemlji i to ju je ispunilo nekom hristolikom lepotom: Bog iznad nje,

dole pod njenim nogama ljudi sva tri pola (maskulinum, femininum i najdraži jojneutrum!), a ona krstari nebom kao bombarder, spremna da istrese svoj smrtonosni tovar negde u daljini. „Tako se prave deca, štovana kolegice Džugašvili", bodrila je samu sebe, „tako ti bezgrešno raste stomak, ukoliko baš nisi komesarka-svetica ili priprosta apostolka, tipična pratilja Svevišnjeg, odnosno nebeska žandaruša, tj. najobičnija kuharica-sluškinja pri Svetoj trpezi:

Rezimirajmo jopet, u najkraćim crtama: sve je bilo spremno za epohalnu akciju, savršeni plan valjalo je realizovati, ali se ipak nije moglo dokonati ko će na kraju omastiti brke! Doduše, Koba ih je najdoslednije negovala: kako one gornje ponad usana, tako i one donje (ne baš svakom nevidljive!) okolo stidnih usmina – ponad i podno stidnice; ipak, ni to nije garantovalo da će baš njoj pripasti plen! „Ovaj

svet kanda je ustrojen na nepravdi: njime vladaju pohlepni kurajberi, a ne blagočestive kurajberke", zajecala je naša junakinja i baš u tom momentu – kao uteha! – iza njenih leđa začuli su se nežni zvuci pizdoline. Koja li se virtuoskinja mašila gudala da odagna oblake iz njene duše, koju li će joj blistavu ideju podariti i neće li – kao i obično – nakon svega ostati samo osećaj praznine, svest o besmislu težnje da se umetnošću i ljubavlju pobede Ništavilo i Vreme?! Pošto Dr. Staljin u suštini nije bila peder već pederica-pederka, ona je vešto eskivirala ovakvo metafizičarenje i čvrsto zgrabila narečeno gudalo, koje je samo od sebe pronašlo njen guzac (nasuprot pederskoj guzi-guzici!) i unutar njega nastavilo svoj milozvučni koncert. Da, da, upravo tako, shodno običajima koje je Feministički Revolucionarni Komitet uveo još onomad, a po kojima su dečaci morali nositi suknjice i igrati se Barbikama, a devojčice puštati bradu i dičiti se svojim nabreklim spolovilima: puške i revolveri kao igračke bili su zabranjeni, forsiralo se diskretno koketiranje i obavezna upotreba prezervativa. Kako onda izvesti pljačku vlaka – pitanje je sad?! Gudalo koje je rutinski odrađivalo svoj posao u njenoj utrobi nije imalo odgovora na ovu hamletovsku dilemu, nije ga imala ni virtuoskinja na pizdolini; po svemi sudeći, nisu ga imale čak ni pilotke i stjuardese u avionima što su preletali istim onim nebom kojim je krstarila okrilatela Koba! Da nevolja bude veća, ona je u novonastalim okolnostima izgubila vezu sa agenticama na terenu, pa joj odatle nisu stizale nikakve informacije: jugoslavenske željeznice i njihove samoupravljačice više ne postoje, prugama sada jure tajkunese gladne mladog mesa, rečju – njeno ženstvo starog je kova i kao takvo, opasno ugroženo! Šta joj je onda preostalo nego da nikada ne obrije brčiće (uostalom, depilacija je dužnost ropkinja i svakojakih seksualnih radnica!) i da s

uživanjem gleda kako joj se uvijaju duž lica, oko vrata, grudi, sve do prepona – pa i malo niže, dublje! Štono kažu: život teče, a brkovi rastu li rastu…

RAT U MEĐUNOŽJU

Kažu da slike svedoče snažnije od ljudske reči, ali ipak – priča o ratu u Međunožju ne bi bila istinita ako bismo se oslonili isključivo na takva svedočanstva. Ona ništa ne kazuju o večnoj idili koja je u Međunožju trajala u vreme vladavine Koitusa, o zlokobnim idejama koje su rodile tešku omrazu u nekada srećnom narodu, o tome da su najpre Penis i Vagina poveli bitku za nezavisnost. Danas je svima znano da je od samog početka ratnih dejstava Penis označen kao agresor, a Vagina kao nevini entitet što brani svoja egzistencijalna prava, među kojima su se najvažnijim pokazala pravo na samostalnost, različitost i nacionalnu veroispovest. Penis k'o penis, nije se dao lako namamiti basnom o toleranciji i digao se na ustanak (usred zime, kad mu vreme nije!), ne vodeći računa o Vagininim urođenim strahovima, ali i frustracijama glede njegovog nasilničkog, varvarskog mentaliteta.

Tako su, dakle, počeli prvi oružani sukobi u nekada mirnom i harmoničnom Međunožju, tako su dve nekada složne zajednice (ponovo?) postale najljući neprijatelji, tako se snežna grudva pretvorila u lavinu čijoj razornoj sili nije bilo ravne. Odakle sad pa snežna grudva, zapitaće se svako ko iole pojmi geografiju, kada se zna da je Međunožje regija umereno-kontinentalne klime, sa četiri godišnja doba koja se smenjuju poput muzičkog lajtmotiva? I otkuda (pitaće se isti ti eksperti!) sred ovog zamešateljstva muzika, s obzirom na prastaro pravilo da kada topovi grme – Muze ćute?! Najzad, slično se pitanje može postaviti i u vezi sa Muzama: otkuda sad pa one u Međunožju, kada je dobro znano da je njihovo stanište Helikon, gde ne ratuju već veselo igraju oko Zevsovog žrtvenika i kupaju svoja nežna, tek napupela tela u vodama Permesa, Hipokrene i Olmeja.

Kažu da Muze svedoče snažnije od Guze, ali bez ove druge priča o ratu u Međunožju ne bi bila istinita – ako se, pak,

oslonimo i na Njena svedočanstva, reči će delovati humanije, simpatičnije. Jer upravo se Guza uspostavila kao neutralna teritorija prvih dana vojevanja Penisa i Vagine, pa su stoga u njoj vođeni mirovni pregovori, ali i uspostavljana mreža ilegalne trgovine svim i svačim. Stanovništvo Vagine pokazalo se snalažljivijim u narečenim rabotama, dok je generalštab Penisove vojske još više gubio kredibilitet ispaljujući rafale i granate po pijacama, stambenim četvrtima i svim mestima gde se naizgled vodio normalan život (a u stvari je cvetalo crno tržište oružja, droge i seksa). Desilo se ono najgore: umešala se Međunarodna zajednica i jednostrano podržala vaginalno pravo na samoopredeljenje (do otcepljenja!), uopšte ne krijući da je upravo ona rasturila blaženi Koitus, huškajući ekstremne elemente u oba entiteta na razdvajanje!

Tako je, dakle, izgledala situacija na terenu usred najžešćih ratnih dejstava, tako su male bezazlene čarke prerasle u konflikt neviđenih razmera, tako se ateistički Koitus preobrazio u nekoliko teokratski ustrojenih fenomena. Odakle sad pa teokratija, zapitaće se svako ko iole razume savremene političko-religiozne tokove, kada se zna da je koitalno razdoblje bilo poznato po nemilosrdnom rušenju bogomolja, koje su tokom prethodnih vekova nicale kao pečurke posle kiše?! I otkuda – pitaće se isti dobro obavešteni izvori – ovde niču pečurke, kada je od davnina znano da posle kiše dolazi Sunce (post nubila Faeba!)?! Najzad, postavlja se pitanje i o prirodi tog Sunca: otkuda sada božansko Sunce u liku Apolona Feba, kada je poznato da je njegovo stanište Olimp, dok je teren na kojem se danas vodi krvava vojna oduvek predstavljao biotop čudotvorne Gospe iz Međunožja.

Kažu da Gospa, tj. presveta Deva, svedoči slikovitije od ratničkog Gneva, mada bez Njega priča o sukobima u Međunožju ne bi bila istinita – ako se oslonimo isključivo na svedočanstva gorenavedenog „teologičeskoga Tela", ljudski smisao svih ratnih užasa i patnji ostaće u drugom planu. Naime, upravo je Gnev poremetio idilični život u Koistusu, pa su umesto hedonista glavni frajeri postali neki novi Ahileji i neke su nove Troje padale pred njima, na kolena smerno, poput same sv. Niobe Demaći-Taći (zli jezici kažu: Tači, tj. ona koja se svlači i tlači, a ne ona što vedri i oblači!). A pošto Nioba nije bila boginja rata, na kazivače je pala sumnja da oružanih sukoba u Međunožju možda takođe nije ni bilo, nego je Demaći naprosto zloupotrebio neutralnu teritoriju (Guzu!) pod imenom Taći (Tači?) i tamo sproveo etničko čišćenje, odnosno sazdao sve one konclogore kojih se mi potomci i danas stidimo. No ako je tu ipak bilo oružanih suko-

ba, da li je onda reč o nacionalnom, verskom ili građanskom ratu – ili o pukom genocidu od strane Penisa prema Vagini (ili Vagine prema Penisu, ili čak neutralne Guze prema oboma?!)?

Tako je, dakle, izgledalo pitanje koje je mučilo aktere ove slavne vojne (nezavisno od situacije na terenu!), tako su pobunjene Picajzle počele da terorišu civilno stanovništvo, tako su Mamojebi i Babojebi zatražili status manjinske grupe – naravno, i sve demokratske privilegije koje takav status nosi! – iako su do juče predstavljali neznatan deo većinske populacije! Odakle sad pa Mamojebi i Babojebi, zapitaće se svaki stručnjak za statističku demografiju, kada su okuratele Picajzle već odavno sprovele etničko čišćenje i zakonskim uredbama sprečile mešovite brakove?! I otkuda – pitaće se nadalje pomenuti stručnjaci! – iznenadna najezda Picajzli na ovo područje, kada su vlasti Međunožja još odavno sve nepoćudne elemente deportovale pravo u Had, na brojnim Haronovim barkama urešenim domovinskim simbolima?! Najzad, postavlja se i pitanje suštine tih Simbola: otkuda sad oni upravo na putovanju u Had (a ne u Hag!), kada je dobro znano da potiču sa Gospodnjeg prestola, mada nije baš najjasnije gde se taj Presto nahodi, nevidljiv i nespoznatljiv u mračnoj (ili pak svetloj?) šumi Simbola.

Kažu da Simboli svedoče snažnije od Herojske Boli, ali bez te patetične Boli priča o vojni u Međunožju ne bi bila istinita – jer ako bi nam oslonac bili samo Simboli, onda bismo vrline naših junačkih tića prodali za šaku soli! Naime, upravo je Herojska Bol junačkih tića (sa obe strane barikada!) podarila humani karakter ratnim razaranjima, iako su sve zasluge za to kasnije pripisane izvesnoj misionarki-svetiteljki koja je krstarila Međunožjem pod pseudonimom Lajoš Vinetu Biserko. A pošto je odvajkada Atina – a ne narečena spodoba (taj serko biserni!) – bila boginja mudrosti, pušten je trač da se tu radilo o prerušenom Lizdopizdu koji je (grešnik!) popasao čarobni brežuljak pod kontrolom pobesnelih, okuratelih Picajzli i tako prihodovao kapital koji ni najljućem neprijatelju ne bi poželeo niko. Po mišljenju pak pseudo-Lajoša (Vinetu-Biserko-Lizdopizd?!), niko u Međunožju i nije imao stvarnih neprijatelja: Božanski Mars lagao je naše junačke tiće da su Heroji, ali zarad čega, tj. zarad koga?!Miliji mu beše Penis od Vagine, ili mu oboje bejahu ravni do Kosova ravna (tj. do Ravne gore!): ili mu je Triper pomutio mozak?!!!

Tako je, dakle, izgledala dilema od koje je zavisio ishod rata u Međunožju, tako se iskristalisalo mišljenje da je Lizdopizd u stvari komandant avijacije jedne od zaraćenih strana, tako se konačno otkrilo da Triper nije slučajno pomutio Marsov razum, jer je on zapravo bio oberlajtnant Jedinica za specijalne namene! Odakle sad pa te Jedinice, zapitaće se svaki iole iskusniji dermatolog, pod čijom su kontrolom one bile, gde su se dele Dvojke, Trojke, pa i Četvorke-Petice?! I šta je (nadalje će se pitati On!) o svemu tome mnio general-bojnik Kurton, čiji je zadatak bio da pali logorske vatre i šalje dimne signale sa Venerinog brega?! Najzad, postavlja se i pitanje lojalnosti narečenog general-bojnika: odakle se umesto dimnih signala pred savezničkim trupama iznanada pojavio običan „pičkin dim", kada je dobro znano da sa Venerinog brega opojni miomirisu stižu i sveto miro teče.

Kažu da divljina Venerinog brega svedoči uverljivije od ledenog snega, mada bez Njega priča o ratu u Međunožju ne bi bila istinita – jer ako bismo se oslonili samo na hridi Venerinog brega, onda bi čitava špijunska mreža pala u šake izadjničkih prebega. Jer upravo je ta špijunska mreža (pod šifrom „Ravnoteža") otkrivala izdajice u oba zaraćena tabora, hineći se neutralnom – radeći u stvari i za „nevini" Penis i za „agresorsku" Vaginu istovremeno: očito, pojavile su se drugačije ideje o tome ko snosi krivicu za rat koji je još uvek besneo! Dakle, Netko je izgleda Negde – a taj se kanda zvao Čedomir Ante Balija! – pustio opaku buvu da su Nečija Muda pala u ropstvo lažne boginje Kurcožderke, te da su stoga na Olimpu odlučili da ne sude po pravdi nego po božanskoj volji, što je odgovornost za zlodela prebacilo na nejaka pleća žrtve! Sada se desilo Nešto najgore: gorepomenuti Balija izvestio je sud bogova da su zbog Nekakvih (a u stvarih njegovih, Čedomir-Antinih!) buva em vodeni resursi Međunožja

presahli, em je i Nečija (veoma važna?) Pička postala sasvim suva – da nas od tog zla dobri Bog sačuva?!

Tako su se, dakle, usred najžešće artiljerijske paljbe na brisanom prostoru našli sam dobri Bog i Nečija (veoma važna?) Pička, tako se pojavila nada da je to znak vaskrsavanja Koitusa, tako su Kurcožderkina Muda započela nevidljive kontraobaveštajne aktivnosti! Otkuda sad pa delovanje kontraobaveštajnih službi, zapitaće se svaki kompetentniji toksikolog, kada je dilovanje narkotika već odavno bilo u delokrugu samog Poglavnika, ili Predsedništva države, ili Vrhovnog savjeta odbrane – svejedno?! I šta je činio ranjeni Orfej, glede narkotika i toksikologije, ali i glede Euridike, s obzirom na to da je ona pretendovala na mesto domoupraviteljke svih ustaško-četničkih postrojbi u otadžbini?! Najzad, ispostavilo se i pitanje gde se sred tog tuluma deo antički vojvoda Genitalius, čiji su genijalni stihotvori zapravo i vaskrsli Orfeja kao Boga, a Euridiku vratili na stranice izgubljenog epa (umesto da i dalje pjesmu „bludnicu" štepa, od glave do repa – nasuprot pjesmi „budnici", koja je sama po sebi Lijepa!)

Kažu da Euridikine pjesmice svedoče uverljivije od svake narajcane fufice, ali bez ovih poslednjih prava priča o borbama u Međunožju ne bi bila celovita – ako se, pak, oslonimo i na Njih, reči će postati sočnije, slađe! Jer upravo su te mlađahne ptice i monasi (monahinje?) – Kurvice privukli crkvene velikodostojnike sa svih strana sveta, kako bi duvajući i fafajući odgovarajuće instrumente podigli Koitusa iz mrtvih, tj. omogućili njegov stvarni vaskrs! Naime, oduvek se sumnjalo da su mitropoliti, biskupi i hodže – vele i budisti, no čin im je neznan! – nekakvim tajnim zapisima raspirili mržnju Penisa prema Vagini (ili Vagine ka Penisu?), pa su potom raznim mađijama i činima sjebali i samog veličanstvenog Genitaliusa, koji je po šumama i gorama hodio prerušen u BI Lezbejku-Pedera. A pošto je dobro znano da su odvajkada LGBT božanstva bila na najvišoj ceni, toj ekipi pridružili su se i gorenavedeni velikodostojnici, bez obzira na pol, rasu ili nacion! Ne beše li to vaskrs pominjane starinske basne o toleranciji, umesto da vaskrsne Koitus, zavede red i mir u Međunožju, a sve duvače-fafače i ostale Kozojebe šutne u dupe?!

Tako je, dakle, pitanje vaskrsa postalo ključno u ovom strašnom ratu, tako se dakle morao pozvati neko dovoljno prosvećen da arbitrira u njemu, tako je na koncu konca sam Arhiepiskop Sava prihvatio odgovornost da kaže koju mudru, a ne da – poput inih – ladi muda na vetru i dokono prdi u tikvu! Odakle sad pa ta tikva i mudoladeći vetar, zapitaće se svaki obrazovaniji biolog, kada je poznato da u Međunožju čak ni trava ne raste tamo gde Njegovo Preosveštenstvo (Sava) prođe: tamo Mamojebi, Babojebi i Kozojebi nemaju vutre ni za leka, nego ih Lizdopizdi deru švercovanom kokom?! I otkuda (pitaće se nadalje ovi eksperti!) sred grmljavine haubica – kokodakanje koka, kada je odvajkada znano da Arhi-

episkop Sava ni ič ne mari piletinu, dok Njegova Svetost (Damjanov) i te kako merači mlado meso: pržene butkice i pohovane grudi ponajviše, mada mu ni paprikaš od jezika nije sasvim stran?! Najzad, ostaje i ključno pitanje: zašto je elegantni kavaljer-feldmaršal (Arhiepiskop Sava), prerušen u Sv. Savu (Damjanova), glumio Majku Terezu koja kaobajagi molitvama smiruje narode i narodnosti eks-Međunožja, iako je svima bilo jasno da najdublje prezire Koitusa – a ni o Penisu ili Vagini ne ima baš sjajno mišljenje.

KAKO JE PARLAMENT POSTAO JAVNA KUĆA

Šta je u stvari Parlament?! Naizgled, to je kada neko parla bazdeći na liker od mente i pored pokušaja da neprijatni zadah prikrije mentolkama (bombonama ili žvakama, svejedno). S druge strane, Parlament kao pojam na neki neobjašnjiv način povezan je sa idejom demokratije, dok je sama ta ideja povezana sa parlamentarizmom, pa se nikako ne može utvrditi ko je tu kome otac-majka-bakica, a ko dete-unuk-sestrica: tačnije, ko li ljušti alkohol a ko siska slatkiše?! Ipak, najveću pometnju u ovu problematiku unosila je činjenica da se serbski Parlament tradicionalno zvao Skupština i da je – takođe tradicionalno! – njegovo delovanje bilo obavijeno velom tajnosti: tajna Serbija imala je tajnu Skupštinu, pa su shodno tome čak i tradicionalne javne institucije u dnu svoga bića bile tajne!

Da li se takva tradicija nastavila i u Novoj Serbiji? Podsetimo se: kada je poslednji serbski vožd Pizdun Raspopovič-Prcko usnio proročki san u kojem se Jevropa pokazala nedostojnom njegove državice, odlučio je da malenu Serbiju preseli na neki drugi kontinent. Afrika mu se učinila prepuna crnaca, Azija Kineza, dok je o Americi ionako mislio sve najgore: ostala je još samo Australija, ali tamo su odvajkada na vlasti bili antiserbski orijentisani kenguri (katoličke, pravoslavne ili muslimanske veroispovesti, svejedno!). U datim okolnostima Pizdun nije imao drugog izbora nego da Serbiju

lansira u svemir i potraži utočište na onoj planeti koja nudi najpovoljnije uslove za život njegovog napaćenog naroda: ispalo je da ponuda Marsa (legendarne Crvene planete) savršeno odgovara, pa je tamo osnovana Nova Serbija sa svim institucijama sistema, uključujući i drevnu Skupštinu, tj. moderni Parlament. Za prvog predsednika izabran je dr Krmak Divljakovič-Roštilj, za šeficu opozicije Maligana Perič-Lezbača, a kao predstavnik Crkve u parlamentarno-skupštinskoj većini figurirao je Teofil Pušič-Sekadaša (mada se znalo da je on Antihrist, koji decenijama pokušava da otruje popularnog patrijarha Falustija). Iako zamišljena idealno, Nova Serbija već u samom startu postala je žrtva političkih intriga i pohlepe vlastodržaca: dr Krmak je imao vulgaran običaj da ispira usta Prckovim intimnostima, Lezbača i Sekadaša nisu propuštale priliku da jedna drugoj obrišu dupe (što je, po njima, predstavljalo gest lepog vaspitanja!), dok su istovremeno udruženim snagama oštrile kitu na dobrog i skromnog Falustija, čije interese je prividno zastupala premijerka (mr Guzica Kurvaševič-Šufnudla); prividno, jer ona je zapravo merkala patrijaršijski tron! Povratka na staro nije bilo, morala su se gutati govna: serbski je narod odmah po sletanju uništio svemirski brod koji ga je dopremio na Crvenu planetu, a sećanja na taj događaj zauvek su odredila njegovu tragičnu viziju istorije.

Kakva je bila dalja sudbina Parlamenta (tj. Skupštine) u Novoj Serbiji? Naizgled, gutanje govana i svađe su se nastavili, mada je na scenu stupila nova politička elita čiji se lider, gospodin G-đica Ivona Džukelič-Trandža predstavljao (tj. predstavljala) kao med i mleko, kao tek izniklih bruca cvet čiji miomirisi mogu da neutrališu pokvarene, smrdljive poslaničke rabote. Možda bi od toga i bilo neke vajde da tajni život narečenih poslanika (shodno serbskoj tradiciji!) nije postao isuviše čedan: tražiti dlaku u jajetu beše besmisleno, besmislenije nego zavući prste u njihov šupak da bi se napipao pupak; osim toga, dr Divljakovič-Roštilj pravio se nevešt kada su iz skupštinskih klupa stizali prigovori! Matori je Pizdun Raspopovič već bio jednom nogom u grobu, Teofil i Perička nikako nisu uspevali da sklope koalicioni savez, a premijerka se okrenula Džukeličkinoj struji: zemlja je bila na ivici haosa, parlamentarna blokada lako je mogla da iznedri tiraniju. U datim okolnostima najprisebnija je bila supruga

čestitog patrijarha, g-đa Gospodin Falustina, koja je i inače održavala bliske veze sa vojno-policijskim vrhom: uz pomoć ambiciozne generalkinje Fukse Rodoljubovič-Gemišt, zauzela je skupštinski restoran i proglasila vanredno stanje sve dok se ne uspostavi vladavina zakona, tj. stvarna demokratija.

Zašto su Falustina i Fuksa državni udar izvele baš u skupštinskom restoranu, a ne – recimo! – u luksuznim budoarima Parlamenta ili u javnom prevozu (koji je, shodno navođenoj tradiciji, takođe bio tajni!)?! Odgovor na ovo pitanje i jednostavan je i složen u isti mah. Podsetimo se: kada je Nova Serbija stasala na Marsu, činilo se (spolja gledano!) da joj ipak nešto ozbiljno fali. Zlobnici su tvrdili da nema leka toj boljci, da će sa falinkom o kojoj je reč morati da nastavi život na Crvenoj planeti: suprotni tabor, predvođen higijeničarima i makrobiotičarima, smatrao je da bezbedan seks i zdrava ishrana mogu trajno rešiti njene probleme. Zato je brže-bolje izdat dekret kojim se zabranjuje bludničenje i žderanje (u svim oblicima), a umesto toga preporučuju se apstinencija i umerenost, dakle: snošaj bez penetracije („da se jebeš a da ti ne uđe"), ishrana bez jela („oči site, a stomak prazan") i pijenje bez gutanja („biti žedan kraj bureta vina"). Ovo poslednje bilo je nekako najproblematičnije: ne toliko zbog alkoholnih napitaka koji su serbskom narodu strani, već zbog poštenih Serbkinja koje su svojim mužjacima volele da srknu i popiju (ako oni lepo štrcnu!), a bogme i da progutaju kada već fafaju – tj. papaju i siskaju! – njihove komade. Sada je pak došao vakat da se sve to mora diskretno ispljunuti u salvetu ili papirnu maramicu (shodno građanskom vaspitanju, nikako i serbskoj tradiciji!), a sam komad tek malkice liznuti ili nežno pusiti, nikako i naduvati-pušiti do neslućenih razmera: naravno da je taj legalističko-liberalni bonton

najpre došao do izražaja u skupštinskom restoranu (prepunom ića, pića i pičića), pa je zavladalo mišljenje kako Parlamentom zapravo vlada onaj ko drži pomenuti restoran.

Da li je i posle navedenih promena parlamentarni život Nove Serbije podrazumevao tajnost, tj. da li je i dalje Skupština predstavljala kuću najvećih tajni a ne kuću (narodnog) bića ili neku drugu vrstu javne ustanove?! Fuksa Rodoljubovič-Gemišt nije imala odgovor na to pitanje, nije ga imala ni opatica Falustina (patrijarhova supruga): jedini živi stručnjak za ova pitanja bio je (tj. bila je!) Pederastija Svaštojebič-Škembe, koja se već decenijama nalazila u kućnom pritvoru zbog pokušaja atentata na nekakvu pijanduru-frigidnjaču, zalutalu u skupštinski restoran nakon objave gore-opisanog dekreta. Ipak, Pederastija nije odustajala lako, poput svakog pravog disidenta; iskoristivši požudu švaleruša-namiguša koje su je držale u apsu, ona se neometano

oglašavala u medijima: dok su njene čuvarke balaveći merkale njenu belu kitu, ona im je pod nos poturala crni luk od čijeg bi mirisa postajale kao opijene, spremne na svaku vrstu saradnje. Tako je mudra Svaštojebička – uz pomoće bele kite i crnog luka! – upravo te opasne dame koristila kao aktivistkinje u borbi da se tradicionalna tajna kuća (Skupština) pretvori u savremenu javnu kuću (Parlament), dakle u respektabilnu i modernu instituciju koja bi poslovala po načelima otvorenog tržišta, tj. liberalne ekonomije i demokratskog parlamentarizma. Kako je to izgledalo u praksi?!

Pre svega, ukinut je običaj glasanja, koji se u Novoj Serbiji ionako pretvorio u besmislicu jer su rezultati – nekim čudom! – unapred bili poznati, pa su čak i kladionice počele da posluju sa gubitkom: umesto stidljivog dizanja dva prsta ili (još gore!) čitave ruke, pristupilo se dizanju i širenju nogu, odnosno podizanju samog Kurca u skladu sa Protokolom skupštinskog restorana. Naravno, sve to moralo je biti transparentno, kako bi se tržišna utakmica odvijala nesmetano: svaki poslanik imao je pravo da zagleda međunožje svoje koleginice, svaka je poslanica jasno videla šta joj se nudi, lažiranja i sitne prevare postale su nemoguće, pa ni mušterije više nisu kupovale mačku u džaku. Kapiten njihovog sindikata, famozni tajkun Manojlo Mudonjič-Čorbica, objavio je cenovnik parlamentarnih usluga, a pošto se sada radilo o modernoj *javnoj kući (a ne konzervativnoj,* tajnoj!O!A!!) – predviđeni su popusti i povoljni krediti za stalne mušterije. Nastupilo je doba suživota i tolerancije, Sloboda je zapevala mnogo veselije nego što su sužnji pevali o njoj, a Nova se Serbija konačno mogla podičiti demokratskom tradicijom kakvu do preseljenja na Mars ni sanjala nije. Konačno su poražene retrogradne snage koje su personifikovali dr Krmak-Roštilj, Maligana-Lezbača, Teofil-Sekadaša, mr Gu-

zica-Šufnudla, Džukelička-Trandža, pa i sam verhovni vožd Pizdun Raspopovič-Prcko unekoliko (tj. u istoj meri kao i Pederastija Svaštojebič-Škembe)!!!

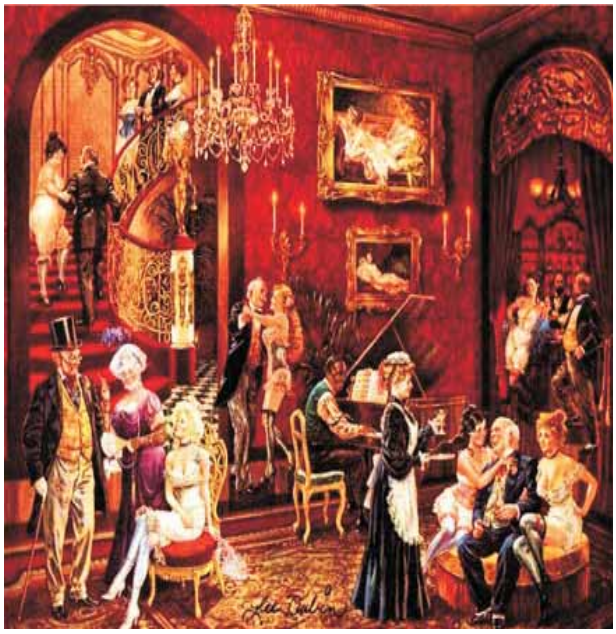

Naravno, postavlja se pitanje kakva je bila uloga Njegove Preosveštenosti patrijarha Falustija u ovom pičvajzu, tim pre što je on do sada (naizgled!) bio van centra zbivanja?! Naizgled, jer on ipak nije sedeo na klupi za rezervne igrače, niti je sa gnušanjem posmatrao pretvaranje Parlamenta u javnu kuću (tj. preobražaj tajne Skupštine u narodnu kuhinju, ili neku sličnu javnu ustanovu!): moleći se svim srcem za uspeh tog projekta, Preosvešteni je u svom podvižništvu čak prenebregao božićni post, mrseći sve u šesnaest na Mudonjičev račun, odnosno na kredit i uz popuste koje je ovaj promovisao. Svakako da je nešto od tog mrsa preostalo i za patrijarhovu božićnu trpezu, na kojoj su dominirali reš pečeni bataci i filovane trtice, ali i razni prilozi – mada su gosti najviše

umakali u sočnu mladu pičetinu, pod izgovorom da im zalogaji tako lakše klize. Na čast ceremonijal-majstoru i kuvaru, na čast posluzi, na čast samom blaženom Falustiju i svom sveštenstvu serbskom što čak ni u tako teškim okolnostima nisu zanemarili najsvetiji naš praznik, Božić! Naravno, uvek se pojave zlobnici koji svašta zapitkuju, pa se tako desilo i ovog puta: naime, neko je stavio pod sumnju svetkovanje Božića u javnoj kući: izgleda taj veselnik nije bio niko drugi do Kurac Vandrokaševič-Sarma, koji se sa gangsterskog dna podigao upravo zahvaljujući pomenutim parlamentarno-skupštinskim (demokratskim!) promenama!!!

Iako je – tek dignut sa dna! – bio u naponu snage, Kurac nije uočio prisustvo kapetana Božiča i njegove supruge Božičke kao glavnih menadžera ovih poklada, tako da njegove primedbe nisu bile na mestu (jer očito se radilo o Božičima, nikako o najsvetijem prazniku-Božiću!): ipak baš su te primedbe podsticale poganu maštu svetine! Rulja je kao i obično verovala da može ponešto ućariti za sebe, pa je Vandrokaševiča-Sarmu smesta proglasila za ministra državne bezbednosti, odnosno podsekretara za spoljne poslove, tako da su se kompletna državna uprava Nove Serbije i njeni odnosi sa inostarnstvom našli u Kurčevim rukama! Zalud je čestiti patrijarh protestvovao, zalud je bračni par Božič dokazivao da oni nisu Božić, zalud je patrijarhova supruga-opatica Falustina pokušavala da obuzda raspojasanog Kurca svim dozvoljenim sredstvima, dakle bez papanja, sisanja i gutanja (uz obaveznu upotrebu salvete ili papirne maramice!): zalud, kada ga je sam narod već naduvao do neslućenih razmera! Čak ni legendarna vila Drkojla nije imala prihvatljivo rešenje za ovaj fenomen, tim pre što je ona tradicionalno zaobilazila javne kuće: njeni su magijski rituali –takođe tradicionalno! –

izvođeni u strogoj tajnosti, najčešće u grobnoj tišini neke samačke sobice!

Da li je za to vreme Pederastija napustila skupštinski restoran, tačnije – da li je Parlament kao novouspostavljena javna kuća popravio demografsku sliku Nove Serbije (koja je na Crvenoj planeti postala svetska velesila)?! Naivno je pomišljati da je tom Gospodinu g-đici prijao kućni pritvor, još naivnije da je bivši gangster Sarma imao sluha za njene (njegove?) želje, najnaivnije – da je lično Čorbica doprineo njenom oslobađanju! Uostalom, sve i da je bilo tako – kakve to veze ima sa demografskom slikom i natalitetom uopšte?!

Odgovor na ovo pitanje i jednostavan je i složen u isti mah. S jedne strane, time se osporavaju prava seksualnih manjina, a s druge – otvara se Pandorina kutija iz koje izleću grehovi i perverzluci seksualne većine; pošto je priča o Sodomi i Gomori već odavno ušla u školsku lektiru kao bajka, nikome nije jasno gde da potraži realnost. Serbska javna kuća (tzv. Parlament-tradicionalna Skupština!) pronašla je geni-

jalno rešenje: prirodni priraštaj stanovništva nema nikakve veze sa tajnim porocima poslanika i običnog građanstva, naprotiv – sve žene pripadaju svim muškarcima (i ženama!), a svaki muškarac – bilo kojem drugom muškarcu (pa i ženi za nevolju, tj. ukoliko ga baš uhvati teška mudobolja!). Preciznije rečeno, starinski običaji jebade i kurvarluka najstrože su zabranjeni, kao i slične seksualne devijacije: politički i rodno korektnim proglašen je samo „čisti snošaj", što bi u prevodu na novoserbski značilo: polni odnos u misionarskoj pozi, širom zatvorenih očiju i ustiju, bez dodirivanja genitalija i bilo kakvih pornografskih fantazmi. Izgleda da je Gospodinu g-đi Falustini to manje odgovaralo nego njenom mužu kao crkvenom poglavaru koji je danonoćno bdeo pred Drkojlinom ikonom, ali očigledno patrijarhova nije bila poslednja, za stav su se pitali i opozicioni prvaci (zajedno sa svojim koalicionim partnerima iz vladajućih partija!). „Rodilo se, valja ga ljuljati", zaključio je pop Anđelko Spermojevič-Pacov u svojstvu vicepremijera, mada niko u javnoj kući nije imao pojma kada je i kako on dospeo na taj položaj: seksualne radnice i njihove muške kolege čudom su se čudile pojavi ovakvog lika u poslaničkim klupama, tim pre što je on pretio da će poništiti njihove mandate stečene na fer i poštenim izborima (neslobodnim, tj. demokratskim!). Štaviše, velečasni je Pacov paradirao sa novorođenčetom u naručju kao da ga je – sačuvaj Bože! – on lično nosio devet meseci u stomaku i porodio se u paklenim mukama: može li jedan pop postati majka, pitalo se javno mnjenje Parlamenta (ali i vanparlamentarne većine!), kada su popovi u stvari odvajkada opatice-popadije koje žive u celibatu i na grudi privijaju Simvol Vere a ne malene bebe nepoznatih roditelja?!

Anđelko je Spermojevič izgleda jedini bio iznad tih dilema, pa je lako uspeo da ubedi zbunjeni narod u svoje ideje. On se nije folirao i puvakao poput ostalih u tzv. skupštinskom restoranu (a u stvari, u centralnom budoaru Parlamenta-javne kuće!), nego je naprosto zabranio i poziciju i opoziciju, ubivši tako jednim udarcem više od dve muve! Previdio je, jadničak, da je i patrijarhova supruga bila nečiji suprug, odnosno da je Falustinina zakonita žena Bogomoljke Kresojevič – Šnuftikle, koja radi kao igumanija samostana sv. Djeve Pice (gde se odavno pripremao nacrt zakona o zabrani javnih kuća). Možda je nebitno zašto se pomenuti zakon pisao baš u pomenutom budističkom samostanu (a ne u tajnosti nekog muhamedanskog manastira), možda je nebitno i zašto se g-đa Gospodin Šnuftikla još kao maloletnica udala baš za opaticu Falustinu (a ne za neku časnu sestru ili samog patrijarha?), možda je nebitno zašto je pop Pacov najaktivnije učestvovao u njenoj defloraciji (a ne u njenoj veštačkoj oplodnji?!): bitno je valjda šta se dalje zbivalo sa novoserbijskom javnom kućom, tim istinskim leglom parlamentarizma – a ne greha i poroka svake vrste, koji su odlikovali poražene skupštinske snage?!!!

Evo redosleda tih zbivanja, ma koliko se ona činila neverovatnim: nakon ponovljenih izbora za javnu kuću, u kojima je učestvovao svaki registrovani glasač kao kandidat, Predsedništvo Nove Serbije odlučilo je da ista – po uzoru na Kresojevičku – takođe uplovi u mirnu bračnu luku (na Marsu ili negde drugde?!). Pošto je svemirski brod kojim je malena država doletela sa Zemlje bio uništen (o čemu smo već pisali!), za mesto svadbenog veselja izabran je samostan sv. Djeve Pice: izbor kome se mogu uputiti brojne zamerke, ali tek ako se zanemari da drugog rešenja zapravo i nije bilo! Iz naftalina je izvađen verhovni vožd Pizdun (zvani Prcko), koji je i pored poodmaklih godina rado prihvatio ulogu mladoženje: logično je bilo da se u ulozi mlade pojavi Njegovo Preosveštenstvo patrijarh Falustije, kojem činjenica da je već oženjen nije predstavljala prepreku (uostalom, na monogamiju je javna kuća gledala s podsmehom!). Šta uraditi sa ostalim svadbarskim običajima a da se ne povredi još uvek tradicionalni narodni moral, bez obzira na moderna politička opredeljenja njegovih vođa? Ni manje ni više nego prirediti pravo pravcijato venčanje: Teofil je Pušič (Seka-daša) već odavno popušio, pa će biti najzgodniji kum; vila Drkojla sići će sa ikone i postati lepa poprcljiva kuma; kao deveruša nastupiće Pederastija Svaštojebič-Škembe, pri čemu ona može istovremeno da se predstavi i kao dever (niko živ neće primetiti fintu!). Kako ne bi bilo zezanja, a i da se venčanje ne skarabudži na brzaka, pozvan je i stari svat: dr Krmak Divljakovič-Roštilj, s kojim će u kolu zaigrati Manojlo Mudonjič-Čorbica, jer on predstavlja mladoženjinu najužu familiju (mladinu taštu!); svadba ne može proći bez ciganske muzike, za koju su zaduženi Maligana Perič-Lezbača i Vandrokaševič Sarma (tj. Kurac lično, jer on je mladoženjin svekar!). Ako nema lasti bez svasti, onda će se naći neko i za rolu

udavačine sestre: ko bi se tu bolje snašao od Gemišta (tj. Fukse Rodoljubovič), naravno ukoliko joj pripomogne Ivona Džukelič-Trandža, koja ima čudesnu moć da bude istovremeno i barjaktar i svekrva i svekrvina zaova (po potrebi ili po zapovesti glavnog ceremonijalmajstora, pop Anđelka, Spermojevič-Pacova)?! Na listi zvanica našla se i mr Guzica Kurvaševič-Šufnudla, koja je želela ulogu Falustininog šogora (što je sasvim normalno, jer su njih dve bile braća-blizanci!): najzad, kao njihova najmilija snaja (i zet, u isti mah!) za trpezom se razbaškarila upravo g-din Gospođica Bogomoljka-Šnuftikla, koja je pozvala poznate menadžere božićnih poklada da ozvaniče ovaj brak. Kada su Božiči (jer o njima je reč!) dojahali na gizdavom govnovalju pred okupljenu masu, začulo se oduševljeno klicanje: to je bio znak da Nova Serbija krupnim koracima grabi ka evrointegracijama, bez zastarele Jevrope, ali sa savremenim demokratskim potencijalom i liberalnim tendencijama uopšte (u dnu svoga bića!)…

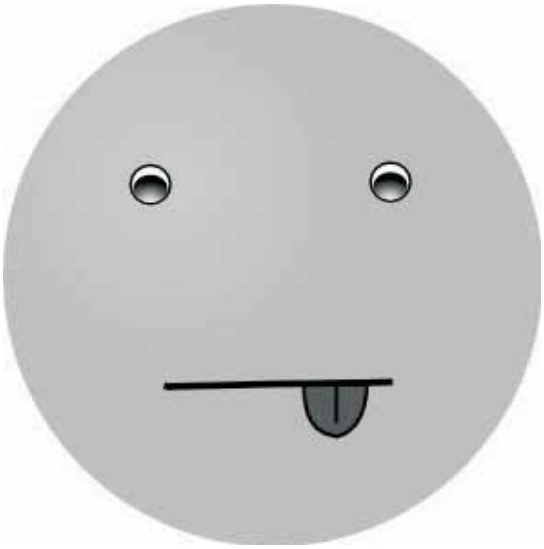

DŽELATOVA VULVICA

„Bez dželata nema zanata", zapisano je u jednom drevnom papirusu: smisao ove izreke do dana današnjeg pokušavaju da odgonetnu brojni egiptolozi, lingvisti i semiotičari. Problem tog zapisa ne leži samo u uslovnoj razumljivosti hijeroglifa, nego i u nedostatku reči „vulvica" oko koje se onomad zapodela polemika i na čiju su višeznačnost vekovima ukazivali stručnjaci. Istraživački tim predvođen dr Pastuvom Lizdopizdijeom branio je postavku da u rukopisu ima dosta nelogičnosti, te da – po svemu sudeći! – umesto reči „vulvica" piše „bulja"; suprotstavljeni tabor, predvođen prof. Kobilom Felacio, poricao je tu postavku sumnjom u verodostojnost doktorovog imena, jer jedan pravi Francuz (ili Francuskinja, svejedno) nikako se ne bi mogao zvati „Pastuv". U polemiku su se, dakako, uključili i serbski naučnici tvrdnjom da ni „Kobila" nije autentično francusko već staroslovensko ime, pa je tako čitava rasprava sa polja antropologije prebačena na polje slavistike, tj. genetskog inženjeringa. I upravo se u takvom kontekstu otkrio suštinski značaj drevne izreke da BEZ DžELATA NEMA ZANATA…

Pobliže se pak niko nije pozabavio značenjima termina kakvi su „dželat" ili „zanat", pa je i pored pomenutog otkrića veo misterije ostao obavijen oko suštine: dakle, značaj drevne izreke ne dovodi se u pitanje, ali konfrontirani istraživači nemilice su dovodili u pitanje sopstveni renome. Tako je ispalo

da prof. g-đicu Felacio više brine tipično francusko prezime dr Pastuva (Lizdopizdije!), nego što dotičnom gospodinu smeta njeno ime sasvim nepoznatog porekla (Kobila); s druge strane, felacio i lizdopizd nikako i nikada nisu išli u paru, što se ne bi moglo reći za kobile i pastuve! Zbog tako komplikovanih okolnosti, počela je još intenzivnija potraga za smislom zapisa na papirusu, potraga koja je katkad imala aromu detektivskih romana, katkad naučnofantastičnog filma, a katkada je ličila na pravu pravcijatu ljubavnu dramu: reči poput „vulvica" i „bulja" dobijale su ili gubile na značaju u zavisnosti od samog žanra, što se ne bi moglo reći za glavog junaka (ili glavnog glumca, svejedno):

Da, da: bez dželata nema zanata, ali na osnovu njegovog (dželatovog) stajlinga ne može se izvući zaključak o mestu sporne „vulvice" (ili „bulje") – da li se ona krije ispod maske, u fino utegnutim tangama ili pak na nekom sasvim neočekivanom mestu, između hijeroglifa?! Gospodin dr Lizdopizdije bio je raspoložen da egzaktno proveri tu stvar, pa je skenirao drevni papirus: u elektronskoj verziji sve je bilo

lakše, konkretnije; mogao je da uvećava ili smanjuje detalje, mada je pretila opasnost da će takva potraga ostati isključivo u sferi virtuelnog. Da li je digitalna tehnosfera (osobito prostor interneta i kompjuterskih finti!) virtuelan ili je pak tzv. stvarnost takva, zapitkivala ga je u polemici g-đica prof. Kobila Felacio, ne da bi urušila potragu za Smislom nego da bi sprečila pornografske preokupacije svog protivnika. I mada u naše doba nauka napreduje džinovskim koracima, ispostavilo se – na ovom primeru – da ona nije odmakla od sosptvenog početka, kada su mističke spoznaje bile temelj racionalnog znanja, i obrnuto! Nije li onda najbolje, zapitala su se oba istraživačka tima, krenuti put piramida i tamo potražiti razrešenje drevne zagonetke?!

Pobliže se pak niko nije pozabavio pitanjem prevoza: putovanja avionom postala su rizična još od 11. septembra 2001, plovidba luksuznim brodovima podrazumevala je opasnost od gusara koji su em pljačkali em ubijali putnike, dok je vožnja automobilom bila nemoguća jer ni jedan od navedenih učenjaka nije posedovao vozačku dozvolu! Na kraju je ispalo da je najkvalitetniju ponudu prezentovao upravo jedan bivši dželat, koji se prekvalifikovao za turističkog vodiča i osnovao autoprevozničku firmu: nasuprot predrasudama, njegova firma nije vodila klijente na virtuelno gubilište već direktno u stvarnu Gizu, a tamo, podno piramida – šta im već dragi Bog da! Buljonije Vulvus (tj. dželat-autoprevoznik), kao što mu samo ime kaže, znao je naizust tajanstvenu reč čije odsustvo tako dugo zbunjuje naučnike, štaviše – spoznao je obe njene moguće varijante, pa je putovanje sa njim garantovalo ulazak u samu srž misterije. Zlobnici su (naprotiv!) tvrdili da putovanje sa dželatom-autoprevoznikom više nalikuje smrtnoj kazni nego turističkom obilasku staroegipatskih znamenitosti, ali takva

pretnja nikako ne može nauditi iskonskoj ljudskoj čežnji za Istinom, zbog koje su mnogi izvrsni duhovi platili glavom:

O ne, ne, ne: bez dželata nema zanata, čak ni ako se ispostavi da je Buljonije Vulvus najobičniji šarlatan koji pojma nema o hijeroglifima i egiptologiji: uostalom, zašto bi osoba njegovog profila morala o tome znati više nego jedan doktor nauka (gospodin Pastuv Lizdopizdije) ili jedna profesorka (gospođica Kobila Felacio)?! Nezavisno od odgovora na navedeno pitanje, ekipa učenjaka krenula je na put i razna su ih čudesa pratila pri tom, ali je najveće bilo ono koje je vrebalo na odredištu: u Gizi nije osvanula ni jedna jedina piramida, dakle nije bilo ni drevnog papirusa, pa su se svi zapitali o verodostojnosti zapisane izreke! Šta vredi njen link na Vikipediji, šta vredi njena ogromna citiranost na fejsbuku, šta – najzad! – vrede kilometri hartije ispisani u cilju njenog odgonetanja ako je niko živ nije video zapisanu i stvarnu?! Koji je kurac onda tobož skenirao Lizdopizdije, koja mu je to vulvica bila (jezički?) nečitka, koja bulja isuviše maljava da bi glatko prošao (proklizao?) šumom njenih simbola?! Pastuv kao pastuv, reći će skeptici, ali kako to da jedna rasna Kobila (štaviše – prof. Felacio!) nije dorasla lingvističkim trikovima i upotrebi jezika kao sredstva komunikacije?!

Očito se niko nije pobliže pozabavio hagiografijama ovo dvoje stručnjaka, inače bi već letimičan pogled otkrio brojne nelogičnosti. Tako – na primer – za dr Pastuva piše da je vanbračna kći monoteističkog faraona Enhatona (Amenhotepa IV) i pripitomljenog morskog psa koji je vekovima živeo u kraljevskim ribnjacima, da bi konačno postao kućni ljubimac samog boga Sunca (Amona Ra)! G-đica Kobila je – prema istim izvorima – plod još bizarnije veze, kanda se radilo o izvesnim paleontološkim orgijama: sve u svemu, nije jasno kako takve laži mogu proći neopaženo kada je dobro znano da decu na svet donose rode ili se u nekim slučajevima pronalaze u kupusu (a o zaštiti retkih i izumrlih vrsta u Starom Egiptu da i ne govorimo!)? E da bi sramota bila još veća i naši putnici ispali prave naivčine, delta Nila se uzburkala: čamac kojim su iz opustošene Gize trebali da dođu do Sredozemnog mora više puta se prevrtao, a bogovi vetra prepoznali su na licu nesrećnog Buljonija Vulvusa masku smrti i odbili da sarađuju sa njim; autoprevoznički posao nije isto što i sveštenički, dakle – ne može bivši dželat računati na milost bogova, ili barem na njihovu toleranciju:

„Bez dželata nema zanata", ali samo pod uslovom da na njega motri neko malčice moćniji od bogova, neko ko poseduje potrebna pravna znanja (ne bi se dokazao kao kompetentan tekstolog!). Akademik Šarlatan Nikogović mogao je tu biti od ogromne pomoći, iako nije znao za peripetije naučnog tima koji se zaputio u egipatsku pustinju: naime, niko nije osporavao njegovo sumersko-vavilonsko poreklo (prezime Nikogović beše više no često u staroj Mesopotamiji!), pri čemu je njegovo plemićko ime (Šarlatan!) svašta obećavalo! Dakle, konačno su sve varijante postale egzaktne, a razlika između stvarnog i virtuelnog samim tim ukinuta: putešestvije o kojem pripovedamo više nije bilo stvar neopuzdane Vulvus-Buljonijeve mašte već jasnih planova jednog kompetentnog akademskog radnika, izvrsnog znalca interneta, prave vidre u kontekstu empirijske stvarnosti. Zato je Akademik Nikogović desnom rukom smesta uključio kompjuter, a levom (onako tipično šarlatanski!) razgrnuo zavese i zagledao se u vedro jutarnje nebo: na oba mesta ugledao je jednu te istu informaciju, nalik putokazu ili sajtu (svejedno!): ULICA-VULVICA SAVE DAMJANOVA! Sličnost sa drevnim zapisom bila je više nego očigledna…

Pobliže se pak niko iz naše ekipe nije pozabavio tom sličnošću, mada se na planu grada lepo videlo da je pomenuta Ulica trenutno zatvorena za saobraćaj: da li zbog zamene dotrajalih instalacija, da li zbog radova na obnovi kolovoznih traka ili zato što je gradonačelnik lično stanovao u njoj – to nikako nije bilo jasno! Doduše, naš Akademik je spisku misterija koje je izučavao mogao dodati još jednu, a učenjačka družina iz Gize (na čelu sa dželatom-autoprevoznikom!) istraživanje papirusa i piramida mogla je zameniti obilaskom gradskih znamenitosti: ali koji je grad i odakle odjednom iznikao u pustinji, to nisu znali ni dr Pastuv ni prof. Felacio!

U prvome se, pred prizorom opustele ULICE-VULVICE SAVE DAMJANOVA, probudio onaj iskonski Francuz Lizdopizdije, dok je u duši njegove koleginice (naprotiv!) pred tim istim prizorom zanjištala ljubomorna Kobila: u oba slučaja, međutim, kao da se ništa nije ni dogodilo. Zato je smerni Buljonije Vulvus odlučio da ponovo uzme stvari u svoje ruke: uostalom, pri kraju te naizgled tajanstvene, usnule Ulice osmehivalo se Nešto, nešto što nikoga na ovom svetu ne bi ostavilo ravnodušnim:

Da, da: bez dželata nema zanata, samo otkuda sad u **njegovim**!O!A! rukama sekira, za njenim pojasom mač, a ukoliko taj zagonetni lik nije ni On ni Ona već Ono – otkuda

onda silno oružje na zidu?! Crvene čizmice, crne pripijene čarape i sivkasta haljinica vazda su se nosile u šetnjama ULICOM-VULVICOM SAVE DAMJANOVA, ali Šarlatan Nikogović nije uspeo da dokona zašto u njoj više nema drvoreda i travnjaka, koji su očito zamenjeni ogoljenim panjevima i kičastim pločicama terakot boje! Da li svi oni treba da nastave potragu za Smislom ili se naprosto zabave pornografskim preokupacijama jedne od sukobljenih strana?! Zagonetni zapis upućivao je i na mnoge druge linkove, koji su trenutno bili nedostupni jer je neko veoma blagorodan (koga su zavidljivci oklevetali i proglasili izdajnikom!) sasvim nenajavljeno isključio komjuter, pa su Pastuv i Kobila iščezli u tmini ekrana: isti zavidljivac tvrdio je da su na nekoj Buljonijevoj krntiji ekspedovani u Akademikovu ergelu rasnih, trkačkih grla. Međutim, šta bi poznate erudite radile na jednom takvom mestu, osim ako nisu potajno isplanirale posetu legendarnom carigradskom hipodromu?!

Pobliže se pak niko nije pozabavio pitanjem veze između tog drevnog hipodroma, još drevnijeg papirusa i najdrevnijih drevnih piramida! Kanda je ostalo nezapaženo da su morski psi bili punopravni građani Carigrada jer su od njih zavisili prihodi lučke kapetanije, što se ne bi moglo reći za vidre i rode koje niti su učestvovale u razmnožavanju stanovništva, niti su doprinosile mortalitetu istog. Takođe je ostalo nezapaženo kako je i Carigrad (poput svih urbanih centara, uostalom!) imao ULICU-VULVICU SAVE DAMJANOVA, u kojoj su po tradiciji živeli lokalni dželati: njima u to doba nisu izdavane putne isprave, pošto su neki još ranije pokušali da ih zloupotrebe za prevoz putnika sa ovoga na onaj svet. Da li je tako nešto u potaji radio i sadašnji vlasnik autoprevozničke firme, da li je on ipak dr Lizdopizdijea i gospođicu Felacio umesto u Egipat odvezao u carstvo senki i da li su se oni

uistinu vratili odatle kada su nestali sa ekrana Akademikovog kompjutera?! Odnosno, da li je Grad iznenada iznikao u pustinji samo privid: jezoviti odraz u ogledalu One maske koju su na Vulvusovom licu prepoznali bogovi vetra i vode:

O, ne, ne, ne: bez dželata nema zanata, ali svaka sličnost sa stvarnim likovima i događajima slučajna je! Jer kako odoleti iskušenju i ne otkriti šta u stvari predstavlja i znači pomenuta maska, kakvu priču nisu ispričali akteri ovih zbivanja (ti šarlatani i nikogovići!) i ko se uistinu krije na dnu ULICE-VULVICE SAVE DAMJANOVA?! To jest, kako od nečitljivih hijeroglifa stići do sasvim jasne poruke i na kraju umreti, a da ti čak ni faraonov Amon Ra ne spašava dušu?! Razlika između sveštenika i stručnjaka za semantičke nijanse, veća je od razlike između rasnog pastuva i rasne kobile na drevnom carigradskom hipodromu, ali uprkos tome smerni Buljonije nije baš imao čistu savest: šta ako akademska mreža

ne sadrži podatke koje je on tražio na internetu, pa će zauvek ostati zatočen u mračnoj i gustoj šumici simbola?! Najstrašnija mu je ipak bila spoznaja da će u takvom slučaju morati metodom introspekcije doživotno da razrešava semantičke nijanse drevnog zapisa, bez obzira na činjenicu što je on lično bio protivnik doživotnih kazni: iz iskustva je znao kako smrt predstavlja u isti mah i najhumanije i nazagonetnije razrešenje svake ovozemaljske krivice.

Pobliže se pak niko u tom kontekstu nije pozabavio krivicom anonimnog autora, koji niti je precizirao reč „bulja" niti reč „vulvica", a ipak je izgledalo kao da njegova čuvena rečenica upućuje pravo u ULICU-VULVICU SAVE DAMJANOVA! Nebo i sajt Šarlatana Nikogovića nisu bili nimalo precizniji u tom kontekstu: štaviše, ni putešestvija u režiji već pominjane firme nisu nudila bolje rešenje, tako da su naši smerni turisti morali konačno da skinu maske naučnika i priznaju zašto ih opisana problematika u stvari zanima. Dr Pastuv Lizdopizdije naizgled je ponosno otresao svoju bujnu grivu (a u stvari se beše pokrio ušima!), g-đica prof. Kobila Felacio zbunjeno je vrtela repom (a u stvari je samouvereno gladila šiške), dok je dželat-autoprevoznik nemilosrdno dodavao gas kako bi ubrzao tok zbivanja. Svi zajedno rešili su da naprave barem još jednu fotku za uspomenu na posetu znamenitim lokalitetima, a posle – kud koji, mili moji! Kada malo pažljivije pogledamo njihovu poslednju fotografiju, shvatićemo da je ključ antropološko-slavističkih pitanja genetskog inženjeringa (kojima su se tako dugo bavili!) upravo u malenoj digresiji o morskom psu, koji je promakao njihovoj naučnoj pažnji:

KAKO JE DOSITEJ OBRADOVIĆ POSTAO ZLA ŽENA

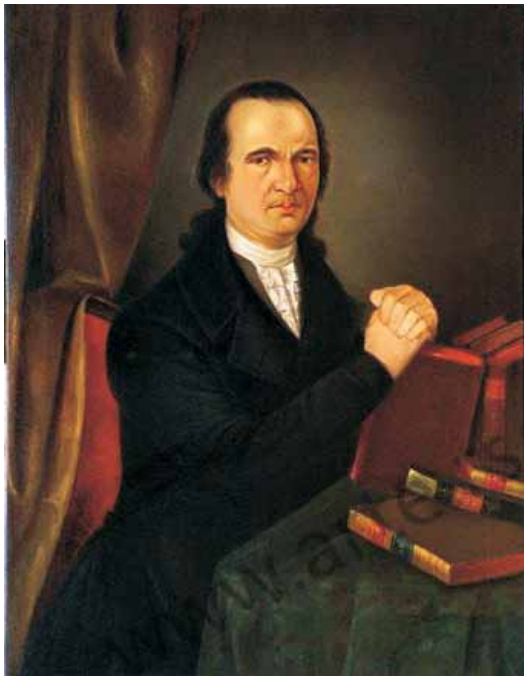

Od svih putovanja opisanih u *Životu i priključenijima* velikog serbskog prosvetitelja Dositeja Obradovića, svakako je najzanimljivije putovanje u zemlju Dembeliju, kod njegove tetka Dese iz Drenče. U to doba Drenča se nahodila u Župskom okrugu, pokraj sela Velika Vrbica, ispod planine Vratarne, a tetka Desa je živela u ovim krajevima već decenijama, pod imenom udovice Mione. Ovo stoga što je njen muž Živojin preminuo još za života, a ona bez muške glave nije

umela, pa je jedva čekala da joj barem sin deli-Cvetko stasa i prihvati se pluga, a možda i ženu kakvu nađe da s njom podeli brigu o kućnim poslovima.

Dositej je put Župskog okruga krenuo brodom ne znajući da su reke u tom kraju još odavno presahle, te da se zato tamo teško živi a još teže putuje! Ipak, jednog serbskog prosvetitelja nisu mogle zbuniti nepredviđene okolnosti, bez obzira na to što je bio lenj kao buba i pomalo luftikast: štono kažu, rakija posao ne voli! Ali baš je ta rakija učinila da njegov brod dobije krila i on doleti pred sam prag Mioninog (tj. tetka Desinog!) doma: seljani se nisu mogli čudom načuditi kako se taj došljak ovde stvorio, kao da je – ne daj Bože! – pao s neba. Prvi na koga je uvažajemi serbski prosvetitelj naišao bio je niko drugi do gazda Mladen, seoski zelenaš i secikesa: taj beše glup kao noć, ama ga htele pare pa valjda zato i stasita ženska čeljad?! Kako bilo, gazda Mladen je banuo u avliju (pokojnom Živojinu mora da su se kosti u grobu prevrtale!) i sumnjičavo se okomio na pridošlicu:

– Ti li si onaj grof Smrdić, iz Dembelije, što vazdan jurca ženskadiju unaokolo i krade komšijske kokoši?! Nema ti, bre, ovde kod nas u Drenči vajde, a ni u čitavom Župskom okrugu, bogme!

– Nisam Smrdić već Obradović, Vaše sijateljstvo – predstavio se fino, po graždanski Dositej. – Ama sam došao ovamo jer sam u Jevropama čuo da se zemlja Dembelija nahodi podno Vratarne i da joj je Velika Vrbica prestonica (štono vi Serbi velite: haupštat). Tako li je, dražajši Haralampije?!

– Svašta se o nami u Jevropama priča – odbrusi mu gazda Mladen i čkiljeći na jedno oko, nastavi. – Možbit si tamo čuo i da sam ja neki ubogi Haralampije, a ne stari lisac što umesto opanka buđelar na noge nosi?!

– Žene se za godine ne pitaju niti za bračno sočitanije, ljubeznjejša sestro! – dovijao se slavni prosvetitelj, jer još uvek nije znao sa kim u stvari priča: osoba pred njim mogla je biti i tetka Desa lično, prerušena u olinjalog starca kako bi iskušala one koji više vole skromnu i raskalašnu udovicu Mionu nego njen istinski identitet. Dositej se osvrtao naokolo, tražeći pogledom malenog deli-Cvetka ili već nekog drugog iz familije, ali nikoga nije bilo u blizini da mu pripomogne. Švindleraj je bio tim veći što ga je taj ćelavi gelipter šacovao uzduž i popreko, ne baš najpristojnije, moglo bi se čak reći: provokativno, dvosmisleno, BLUDNIČKI! Znao je matori kazanova da se žene osvajaju laskateljno, više ušima nego očima, pa je ignorisao sledeće komplimente koje mu je gazda Mladen uputio:

– Ako ste pak vi vaistinu čiča Dositije, moliću lepo skinite gaće, jerbo se ovde u Drenči pripoveda kako imate neko važno naravoučenije između nogu. Ja basne jesam čitao, no ostadoh kratak za naravoučiteljne pouke njihove…

Ipak, ni neporočni serbski prosvetitelj nije mogao odoleti ovako smelim rečima: sav se zajapurio, k'o onomad snaša Tiosava (tetka Desina baba!) kad bejaše stavljala hleb u pećku, pa je posle seljani prozvali kremen-žena! Doduše, posle se Tiosava preudala pošto joj je suprug ćir Trpko onemoćao i postao slabotinja, dok umni Dositej nikada ni pomislio nije da stane na ludi kamen: prosile su njega naočite mlade čak iz preka, ali on iz svoje samotinje nikako da izađe. Uvek je govorio da će radije sam svoje voće brati i sopstvenim prstima česnicu mesiti, negoli se ženiti! Izgleda da nikada nije zaboravio naravoučenije one basne o gizdavoj Jelenki (jedroj i rumenoj poput jabuke) i Nešku Srndaću, čuvenom lovcu iz Opaljenice (krupnom i snažnom momku u najboljim godinama), čiju je sreću pokvarila staračka požuda Hadži Vukotina: od toga doba u ovim krajevima džandrljivi muževi postali su prava napast! Svako se sad može zapitati kakve veze imaju život i priključenija Dositeja Obradovića sa džandrljivim muževima, ali gazda Mladenu takvo pitanje nije padalo na pamet – očito je štošta znao o suštini problema. Zato je nešto blažim glasom ponovio:

– Ne sramite se, počitajemi čiča Dositije: ako baš niste radi gaće skinuti, biti će dovoljno da samo malkice vaše graždanske haljine zadignete. Ta ne krijete valjda tamo dole nekakovo nevino magare, što nit pije nit puši (nit pročih poroka ima!), ama je opet bez blagorazumija u glavi?!

– Za magare iže mesta nema, tek Biberče maleno tu bi se nastaniti moglo – oprezno je promrmljao serbski prosvetitelj. – Ama se i ono boji džandrljivih muževa koji danju žanju što ne poseju noću: obitavaju li takovi i kod vas, čestnjejša gospožo?!

Gazda Mladen se na te reči smrkao: putnik-namernik uporno mu se obraćao kao ženi, pomislio bi čovek da je slep kod očiju ili da nešto muti – vrag bi ga znao šta! Nije mu se činio od onijeh što radije čakšire no suknju jure, a o tome da je dotični gospodin ovde došao u posetu tetka Desi – o tome tek pojma nije imao: jer gde je god ova otresita i kočoperna bakica – tu su veselje, šala i smeh. Došljak je, naprotiv, delovao turobno i zbunjeno, kao da nije primetio vredne seljane okolo na njivama i graju u šljivicima, ili mu je sve to zbog narečene Dembelije bilo strano?!

– O takvoj sorti, k sožaljeniju, nisam slušao – lukavio je i dalje smrknuti zelenaš i secikesa, nastavljajući za svaki slučaj umiljatijim tonom. – No slušao jesam basnu o Biberčetu koje se zagubilo među nogama nekakove zle žene, pa mu je namesto traženog naravoučenija pripala muka: jedva se siromašak uzdržao da se ne uneredi!

Vrlom Dositeju Obradoviću sad je već postalo neprijatno: prerušena spodoba pred njim počela je da se dotiče njegove intime, koju je on vazda krio kao zmija noge. Ako već ona sama nije otkrivala svoj identitet, zašto bi ga jedan serbski prosvetitelj morao otkriti?! Sovjeti zdravoga razuma poučavali su da prosveštenije pripada svakom, bio muško, žensko ili ono treće: shodno tome, biti zla žena ili džandrljivi muž nije jedno te isto (mada oboje polzu daje!). Zato je odlučio da prekine debatu, zadigne haljine, skine gaće i pokaže se u punom sjaju toj zadrigloj, ofucanoj seljačini. Znao je matori kazanova kako se vazda može skriti ispod tetka Desinih (tj. Mionih) udovičkih skuta: nisu se zalud ljudi iz Župskog okruga divili njenoj durašnosti i njome ukorevali svoje žene ako bi zapostavile kućenje kuće ili domaći život uopšte (pa i bračne dužnosti, ne daj Bože!). Po mnjeniju filosofa-astrologa Prdaljkovića, kod koga je Dositej onomad bio slišatelj jestestvene nauke, zle žene su se upravo po tome i raspoznavale od onih poštenih i okretnih: niti su imale pojma o bračnim dužnostima, niti su htele da čuju za te dužnosti, nego su se na sam njihov pomen podrugivale i bagatelisale ih! Kao da je čitao misli zlosrećnog serbskog prosvetitelja, gazda Mladen je zabrundao:

– A jeste li vi iz tog lonca kadgod kušali, prepodobni Dositije, ili vam je brakosočitanije mrsko?! U zemlji Dembeliji slavnjejšoj, unterhaltovanje je svakom milije od ženidbe i udadbe: ne rekoste li kako je vaš visokoumni profesor Prdaljković prorekao da u toj zemlji zle žene obitavaju?! Pitam vas prosto: što ste upravo tamo krenuli?!

Mudri Obradović nije imao odgovora na ovako dvosmisleno pitanje. Šta ako se u gaćama njegovim ipak maleno Biberče nahodi, šta ako je basna o gizdavoj Jelenki i Nešku Srndaću baš o njemu štogod pogano govorila, šta ako udavača Tiosava nije bila deli-Cvetkova prababa nego njegova (Dositejeva!) rođena mati?! Možda mu je najpametnije da skokne na seosko groblje i priupita o svemu tome pokojnog teču Živojina, taj se u staro doba oberknezom nazivao: svaka mu je bila na mestu, k'o čokoti loze kada ih Božji vinogradar sadi! Neustrašimoje serdce serbskog prosvetitelja nije se klonilo groblja, praznoverice i svakojaka sujeverija bila su mu

strana, ali opet poetičeska fantazija njegova beše bujna i kazivanja starih o vešticama što sišu krv mušku nisu mu dala mira. Sećao se jošte onijeh grkih dana, kada je sa takovijem ženskinjama i sam uzjahivao oklagiju i leteo nebu pod oblake, praćen travoukim svinjama, prinčevima-žabama i pročaja. Naravno, danas je on pao s neba bez oklagije iste, ama mu nije bilo najjasnije da li se u Dembeliji ili Serbiji miloj nahodi, i šta hoće od njega taj matori švindler-secikesa koji ga uporno provocira?! Od silnih lekcija Prdaljkovićevih njegovo izobraženije postalo je napeto kanoli stomak trudnice tik uoči porođenija, i voopšte – od nauke silne sav je nabujao, k'o ona frajlica što je vazda tražila jednako debelog kavaljera za snošenije: pa ako ga ovde u Drenči i budu uzeli za ženu a ne za muža, s razlogom će izvući rezervnu periku – onu plavu, miraždžijsku! A džandrljivom tupanu što ga je grofom Smrdićem nazvao, očitaće bukvicu i ižicu istovremeno: taj ćelavi mutikaša mora da je bogati neženja, valja ga onako na prepad zaprositi (od tetka Dese-udovice Mione, pokojnog Živojina, deli-Cvetka i daljše familije blagoslove će primiti docnije!). Već spuštenih gaća, haljina podignutih visoko, serbski je prosvetitelj Dositej Obradović – uspijajući usnicama – čuvstvitelno zapitao gazda Mladena:

– Bi li ste Vi, dobri čoveče, pošli za mene?! Već mi je vreme dom naći i tainstvo supružestva iskušati…

Nesuđeni ženik kanda se malkice štrecnuo: nije mu baš čiča Dositije podoban bio djevi bajnoj za kakvu je nameravao poći, ali mu ni kao stasito, krepko momče delovao nije. Ipak, seoski zelenaš-luftika beše dovitljiv: štono kaže narod, bolje je i zlu ženu u nevolji imati nego muža džandrljivog u svili i kadifi; a prost narod uvek ponajviše i ponajbolje zna! Pa zar i Obradović od mnoge škole i prevelikog prosveštenija nije postao onako malo na svoju ruku, te se sada udati želi ovde podno Vratarne, verujući da je putešestvije svoje okončao i u zemlju Dembeliju prihodio?! „Alal mu nauke", promrmljao je sebi u bradu gazda Mladen, „mnogaja ljeta uludo je spucao po Jevropama, ne spoznavši svoje pravo obrazije! Biće taj meni do smerti smerna supruga, isteraću onu zlu ženu batinom iz njega: da tetka Desi u Drenču nije pošao, nikada mira ne bi našao!". A serbski je prosvetitelj, nadovezujući se na prethodnu besedu, kao u nekom transu ponavljao:

– Ljubimo otečestvo moje, više te nikada neću ostavljati: tebi ću navek služiti, tvoje preizrjadne muževe počitovati i vrlim gospama ovdašnjim krasnjejši uzor biti. Oproštenije molim za prošadša moja priključenija: u novu žizn krećem, da najposlednju dolžnost svoju radostno ispolnim!…

PENIS-NARKODILER

…Šteta: bio je najbolji bariton pre nego što se latio droge, štaviše: talentovani košarkaš koji je već popisao ugovor sa šampionom NBA lige, a što je najgore – liberalni političar u usponu, kandidat za premijera! Tako svestrana ličnost a opet sklona posrnuću, ne samo kada je reč o narkoticima nego i o mnogo čemu drugom! Treba li naglasiti da je i pre i posle narkodilerske afere imao problema sa alkoholom, kockom i pedofilijom; da je bio uključen u trgovinu belim robljem, sajber-kriminal i korupciju; da je konačno dolijao zbog svog najvećeg poroka – hronične kleptomanije (naime, uhvaćen je u supermarketu dok je punio džepove raznim slatkišima)?!…

…A sve je počelo naivno: mladi bariton zapevao je po kafanama i na svadbama, ne bi li dopunio kućni budžet. Na jednoj takvoj terevenci uočila ga je voditeljka tada najpopularnije rialiti-šou serije („Pizdarije") i angažovala da pred milionskim auditorijumom njoj lično (g-đici Pizdi) peva svoje arije! Te Pizdine arije bile su mnogo više od obične „Pizdarije", tako da je mladi bariton uskoro avanzovao u tenora, a potom i u visoki sopran: svet šuobiznisa očito mu je prijao, ali ne zadugo jer je kao i uvek u takvim poslovima mafija umešala svoje prste…

…Uskoro tog svestranog mladića nalazimo u zatvorskoj ćeliji, okruženog najokorelijim zlikovcima koji nikako nisu razumeli njegove talente i uopšte, njegovu prefinjenu ume-

tničku prirodu! Po starom robijaškom običaju, postao je njihova konkubina i mada nikada nije preferirao analni seks, hteo-ne hteo morao je da upražnjava isti za kutiju-dve cigareta ili zbog dužeg boravka u tuš-kabini (gde je – opet – morao oralno zadovoljavati svoje zaštitnike!). Tako se nesrećni Penis upleo u mrežu prostitucije, koja mu se posle toliko osladila da po izlasku iz zatvora nije želeo ni da čuje za neki drugačiji, pošteniji posao! Šteta: taj divni glas slušaće ubuduće svaka baraba koja ga kreše, umesto odabrane publike u operskim dvoranama ili na rok koncertima diljem planete:

„Marš svi u moj kurac krasni", pomislio je jedared dok su ga napaljene mušterije čerečile i balavile. „Valjda postoji neki bolji i lagodniji život od ovakvog: zašto ga ne bih pronašao?!". Naravno, lako je tako šta pomisliti, ali kada sa reči treba preći na dela – e, tu ni on nije bio baš najbolji: kontemplativac po prirodi, na aktivizam i pragmatičnost gledao je sumnjičavo, prezrivo, pa i potcenjivački. Nekada davno čitao je negde o hećimu samoukom što vradžbinama svojim svakog živog stvora u zlopičku pretvoriti može: odluči dakle i on da tamo potraži sreću…

…Prolazio dan za danom, a mladi Penis nikako da stigne do zamišljenog cilja. Već mu je preteško postalo breme minulog života, već mu se smrt činila kao jedina izvesnost, već je crna depresija zagospodarila njegovim suptilnim bićem. I

baš tada, kada je izgledalo da izlaza nema, pojavio se ON: nežno ga je poljubio i predložio mu da umesto željene transformacije, napravi nešto sasvim drugo:

– Vagina nije isto što i Pizda kojoj si negda pevao arije, niti je pičkino zlo koje onaj lažni hećim stvara (tzv. „zlopička") ono što tvoja duša ište! Ja sam ti, druže, još odavno sklopio savez sa đavolom (stoga me dr Falus zovu!), ja mnoga čuda činim i nisam prevarant. Dadni mi ruku da te u lepu malenu vaginicu pretvorim, a ako li ne imaš ruku – dadni mi šta bilo!

Rečeno-učinjeno: za tren oka bivši daroviti bariton zadobio je sasvim novi lik, ni mati ga rođena poznati mogla ne bi! Pogledao se u ogledalo i gle belaja: stvorenje koje mu je odatle namigivalo više je ličilo na njegovu komšinicu (ili komšiju) nego na njega samog:

Šteta: tako talentovan mladić, a večno ga neki baksuzluk tera, kao da je (ne daj Bože) na veštičje govance nagazio, kao da je džukela-beskućnik a ne Penis-narkodiler lično! Štaviše, osoba u koju ga je dr Falus pretvorio u psihološkom smislu bila je pljunuti on, mada su razlike u fizičkom izgledu lako upadale u oči: na primer, raskošan nakit kojim ga je slavni čudotvorac onako bratski ukrasio ne bi nikako pristajao nekadašnjem baritonu, i t.d, i t.sl! Ostalo je još samo da izvadi nova dokumenta, pod nekim drugim imenom, što nije tre-

balo da predstavlja neki problem s obzirom na njegovo kriminogeno, razbojničko okruženje.

– Kćero moja najmilija – pokroviteljski mu se obratio doktor – tebi se mozak kanda pokvario od silnih darova (ali i poroka ka kojima oni vode!): ja sam ti kršteni kum, ja sam ti na rođenju dao niknejm Bolani Kurčin. Pazi dobro: ne Bolani Dojčin, ne Dojčin Petar (varadinski ban), već Kurčin Petar – božanstveni Pan!

Dr Falusovo kumče (Bolanog Kurčina!) kao da je strefio šlog: još vo vremja ono, kada ga je htela baritonska slava, pričalo se po svetu kako ni divni bog Pan više nije ono što negda bejaše, tj. kako su i njega nekakve čarobnice-suđaje preobrazile u sasvim novo biće! Dakle, zauvek je nestalo ono čudesno bradato dete, dvorogo i kozjih nogu, razuzdano i nasmejano: umesto njega istim šumama i vrletnim planinskim stazama skakutao je filozof-pokajnik, koji je svoje božansko poreklo razumeo kao poziv da se odrekne ovoga sveta, primi monašku rizu i pobegne u manastir Kovilj, poznat po vekovnoj tradiciji isceljenja zavisnika svih vrsta. Šta bi drugo naš grešni narkodiler mogao poželeti nego da prisustvuje programu odvikavanja od droge, terapiji u kojoj nemalu ulogu imaju iskrene molitve:

Nakon svega do sada rečenog, situacija je bila otprilike ovakva: dr Falus kao najodgovorniji za nju, shvatio je da od ćorava posla nema nikakve vajde, pa se ponovo vratio u „Pizdariju" (iako je tek nedavno napustio taj popularni rialiti-šou!); Penisove mušterije razbežale su se i sakrile u svoje mišje rupe; Bolani Kurčin i Kurčin Petar (varadinski ban!) nastavili su da pijanče, iako ih je sam bog Pan upozoravao kako je krajnje vreme da odu na lečenje; ostaje još problem g-đe Pizde, koja je izgleda bila uvređena konstatacijom da ona nije isto što i vagina, tj. da više liči na komšinicu (ili komšiju?) nego na sebe samu?! U takvoj situaciji, trebalo je pronaći neki novi poslovni angažman, jer od mlaćenja prazne slame i sviranja kurcu krasnom nikada niko nije živeo! Naravno, nezavidna situacija nije nudila čudotvorna rešenja, pa je svako morao da se pobrine za golu egzistenciju onako kako je najbolje znao i umeo…

…Tako je naš bariton otkrio da poznaje raznovrsne zanate i pod imenom majstor-Kvariš zaređao po kućama, nudeći sitne i krupne popravke, a katkad čak i održavanje domaćinstva u celosti. Prvi put se okušao kao vodoinstalater, ali je odjednom izbio nekakav kurcšlus u bojleru: zato je na licu mesta promenio struku i postao električar, koji bi savršeno obavljao svoj posao da nešto nije zagorelo u kuhinji. Tada se ispostavilo da je on u stvari izvanredna kuvarica, čiji su specijalitet slatkiši: međutim, kao da je đavo i ovaj put umešao svoje prste, pa su mu jedared marcipani zamirisali na pičvajz, što je dovelo do toga da umesto piškota – ispeče zanat kurtizane. Kao kurtizana, majstor-Kvariš poslovao je u suficitu, ali to je zasmetalo zlim jezicima koji su ga optužili za deficit kurčeva na tržištu rada, pa se on prevalifikovao u Baba-Seru, pošto mu ionako niko više nije nudio unosnije zanimanje. Već sledećeg dana u Baba-Serin WC upala je grupa

razularenih motoraša: na žalost, jedan od njih ga je prepoznao!

– Ti li si onaj Penis-automehaničar, što mi je sjebao kola? – urliknula je nevaspitana baraba, a Majstor-Kvariš (pod zakletvom Baba-Serinog esnafa!) dostojanstveno je ćutao. Šta je trebalo odgovoriti: da je radio i kao abadžija, terzija, herihter, rovokopač, varilac, licider, sarač, šloser, bunardžija, moler i t.d, i t.sl?! Ionako ga – znao je TO dobro! – niko živ ne bi prepoznao:

Šteta: tako je divno strigao ušima, taj bivši bariton, taj trgovac belim robljem, taj pedofil i narkodiler! Izgleda je suđeno da jedna tako svestrana ličnost negde mora prekardašiti, samo što niko nije zapazio gde se to dogodilo Penisu-narkodileru: da li u holu robijašnice koja mu je zauvek promenila suptilno biće, ili na terasi sopstvene kontemplacije – za koju su zli jezici tvrdili da zapravo predstavlja podsvest onog travoukog (lažno-samoukog!) hećima! Povodom ovog poslednjeg, valja naglasiti da Bolani Kurčin nije baš mirisao zlopičku, dok je Kurčin Petar – kanoli Gospod Pan! – i te kako voleo da joj zaviri ispod suknje: šta se onda uistinu zbivalo u manastiru Kovilj, možda samo Baba-Sera zna (mada je i ta matora košarkašica nedavno napustila NBA ligu, pa trenutno traži novi angažman!)…

…S druge strane, Majstor-Kvariš nije imao sličnih problema: vrednost njegovih akcija na berzi je rasla utoliko brže ukoliko se Penisov ugled urušavao. Čudna simbioza, reći će neupućeni posmatrači, ali radilo se zapravo o prostim zakonima evolucije, po kojima opstaju samo izrazito prilagodljive vrste: majstor se Kvariš – videli smo! – lako adaptirao na novonastale okolnosti, dok je bivši bariton lako upadao u kandže svakojakih poroka! Poročnom Penisu, dakle, nije bilo spasa: ako i opstane kao poslednji primerak svoje (oduvek retke!) vrste, suđeno mu je da ga nakon izumiranja proučavaju antropolozi, paleontolozi i biolozi po prirodnjačkim muzejima ili među fosilnim ostacima, u najdubljim slojevima Zemljine kore. Takva mu se mogućnost nimalo nije sviđala, pa je ponovo ušao u kontemplativnu fazu, željan suštinskih preobražaja:

Uprkos astralnoj projekciji u kojoj se nalazio, jasno je čuo neki glas kako ga doziva i vraća u realnost:

– Penis nije isto što i Pimpek, moj nesrećni Kurčine! Niti je uvaženi Pimpek narkodiler poput tebe! Znaš valjda šta ti je sada činiti?!

I zaista, kada se osvrnuo oko sebe, shvatio je da više nije onaj stari: Pipmek-Timpek kezio mu se cinično sa fotografije na njegovom vlastitom pasošu! Iako se slikao iz profila, stvar

je bila očigledna: taj gospodin (ili gospođa?!) nije niko drugi do On sam; shodno tome, morao je okrenuti ćurak naopako i ponovo zatražiti usluge mafijaške družine, iz čije je mreže sve ovo vreme pokušavao da izmigolji. Šta da im slaže povodom svog novog lika, osim da se izvini zbog dvoličnosti i zamoli da ga ovaj put ne kazne strogo?! Mada se nije moglo pretpostaviti na šta su oni spremni ako shvate da Pimpek-Timpek koji ih moli, neodoljivo podseća na jednu učesnicu već pominjanog rialiti-šou serijala („Pizdarija"): malo bi u tom kontekstu bilo reći da je „svaka sličnost sa stvarnim likovima i događajima – slučajna":

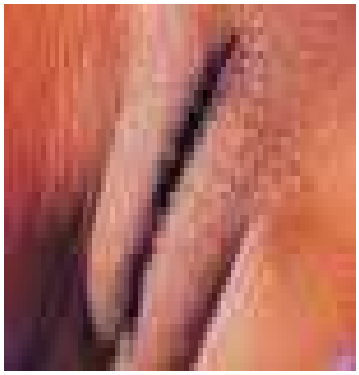

Šteta: taman mu je krenulo nabolje, kada je saznao da mu ipak nema spasa jer su programi odvikavanja u manstiru Kovilj obustavljeni! Bolani Kurčin već je odavno digao ruke od svega, zlopičke su se namnožile oko njega kao pacovi, kandidatura za premijera izmicala mu je iz ruku: dr Falus je preuzeo njegove političke funkcije, dok je g-đica Pizda delovala na terenu, oduzimajući mu potencijalne mušterije-glasače! Liberali su se posvetili sajber-kriminalu (a ne pedofiliji ili kleptomaniji!), zatvori su nicali svuda kao pečurke posle kiše (samo, bez tuš-kabina u kojima se nešto moglo zaraditi!), a Gospod Pan zakucao se u obližnjem bifeu, gde je ta-

kvim likovima alkohol služen za džabe. Ni Kurčin Petar, zvani Majstor-Kvariš, nije prolazio bolje u tom haosu: sustigla ga kostobolja, ni najmanju, najsićušniju vaginicu više ne bi bio kadar popraviti, mada je na ulazu smelo istakao tablu sa natpisom: „Penis-automehaničar"…

…E baš o tom Penisu-automehaničaru valjalo bi reći koju! Labilna ličnost, ali zaista dobar drug kojemu bi i svoj kurac krasni svak mogao poveriti na čuvanje: možda isuviše mek, ali čak i u takvom agregatnom stanju – upotrebljiv! Najokoreliji šinter nije mu bio ravan kada se razbesni, a kada ga spopadne napad bogougodnosti – tada mu ni četa bradatih, depiliranih kaluđerica dohakala ne bi! Zašto je onda njegova pojava najčešće izazivala uzvike: „Marš, đubre jedno skrnavo!"?! Znači li to da je on bio nekakav skot, ili su skotovi bili oni koji su se derali na njega: čitavu dragu noć umeo je da skita od nemila do nedraga a da mu baš niko ne ponudi utočište; uvek ga je isti baksuzluk terao!

Zbog svega toga, ne iznenađuje činjenica da je počeo razmišljati o samoubistvu. Čitao je o raznim poetama koje su tako okončavale svoj život, ali nikako nije donosio odluku: plašilo ga je vešanje, pomisao na revolver izazivala mu je mučninu, a trovanje je smatrao prevaziđenim, dostojnim dvorskih dama iz minulih vremena. Šta mu je još ostajalo na raspolaganju?! U njegovoj automehaničarskoj radionici bilo je svega i svačega, ali ničega pogodnog za ostvarenje kobnih namera: možda bi mu pribor za prvu pomoć ili protivpožarni aparat mogli poslužiti, mada bi to predstavljalo tzv. „samoubistvo iz zasede"?! A pošto je za takav prekršaj zaprećena najstroža kazna, nekadašnji bariton (donedavni Pimek-Timpek!) odlučio se za drugačije rešenje; uostalom, njemu su odavno dozlogrdili nebrojeni kazamati i robijanja, zlikovci iz zatvorskih ćelija već su mu na nos izašli, pa je morao vešto

prikriti svoje suicidne ideje – poput sebe samog, u izvesnom smislu:

– Život me i nije mazio, hajde da onda barem neku žensku povalim, dok još mogu – vajkao se jednom svom prijatelju, koji je (uprkos svemu!) dobro znao sa kim u stvari ima posla. – Ona prepredena Baba-Sera svaku mi je priliku sjebala: kad god bih se približio cilju, jednostavno je povlačila vodu u kabinama svoga toaleta i sve bi otišlo do kurca!

– Nema ti vajde od silnog lamentiranja, moj dobri druže – savetovao ga je taj prijatelj, za koga se s pravom sumnjalo da je Bolani Dojčin lično, sređen i namontiran kao atraktivna trandža (da ga policija ne bi prepoznala!). – Vidiš li onu sočnu guzicu nedaleko od nas: udri po njoj brate, ako ničega drugog nema, nije ti pička sapun da se potroši!

Na te reči naš bariton-narkodiler skočio je kao oparen: ne tako davno, neko mu je ukazivao na suštinske razlike između vagine i Pizde, pozivajući se na „pičkino zlo" kao ključni argument; kako onda da ta mila kćera (jer to je, kan-

da, bila baš ona – glavom i bradom!) pominje sapun i depilaciju, a ne veštičje govance na koje bi svak mogao nagaziti i baksuzluk doživotni primiti?! Bilo je u navedenim rečima još štošta sumnjivo: iako kao varadinski ban nije morao da briga o goloj egzistenciji, kao filozof-pokajnik imao je taj problem permanentno na umu, jer bi se u suprotnom svaka vucibatina mogla podičiti kako je vrednija i čestitija od njega. Od njega, koji je vazda sa svojih deset-jedanaest prstiju zarađivao hleb nasušni i čak ni čuvenom Majstor-Kvarišu nije dopuštao da ga finansijski pomaže! Od njega koji je zbog iste te gole egzistencije najpre uleteo u mrežu prostitucije, a posle zaglavio u manastiru Kovilj na molitvenoj terapiji: tokom terapije njegove kozje noge još više su izvirivale ispod monaške rize, na radost dr Falusa i ostalih rukovodilaca programa odvikavanje, prevencije i sublimacije (čiji je generalni pokrovitelj bio narko-kartel Penisovog naj- dražeg jebača lično):

KAKO JE CRVENKAPA POSTALA VUK

Iliti, kako je Snežana postala sedam patuljaka, dvanaest apostola i sam Isus Hristos (kao da je posredi vic, iliti štos?!), odnosno – kako je postala kralj Artur i bespolna lejdi Ginevra, umesto bezbojnih vitezova okruglog stola?! Neko će reći da ovo nema veze sa prethodnim zbitijima naših junaka, neko da je sve to obična žvaka, a neko pak da su to praznoverice zatucanih seljaka – kojima za vradžbine služi čak i đavolja kaka?! No, čini se da strpljiv biti vredi i pažljivo pročitati ono što sledi:

Kada je tog jutra mama-koza krenula u grad, malenim jarićima je rekla: „Pazite se sad – možda će naići Vuk, taj ra-

zbojnički sin: ne otvarajte vrata, ne pričajte sa njim!!!". I sve bi zaista kao u bajci bilo da se Đavolu baš u taj čas nije prikakilo, pa je – da prikrije Sramotu! – pozvao u pomoć svoje verne druge, Zavist i Pohotu. No hepiend ne bi pokvarila ni Njihova zlokovarna bića, samo da se princeza Snežana (kao što dobri Bog zapoveda!) okinula sa sedam patuljaka, a ne sa sedam jarića i Vukom – koji se predstavio kao njihov deda! Gde je bila dobra Bakica, gde princ na belom konju, a gde hrabri lovac Luka: zar su vitezovi kralja Artura (bez mača ispod šlica!) pohitali u klonju, zar su zaista posvud zavladali Licemerje i Dokolica, zar su i apostole Hristove zavele Raskalašnost i lažljiva gospa Nauka?! Nekada davno, u zemlji ovoj carevale su Pobožnost, Skromnost i Vrlina: beše glavno da čete marljivih đaka oru njive Duha, da učitelji ne padnu šaka nekog poprcljivog Džina, rečju – da sve bude mirno i tiho, ne bi li načuli kada prdne muha! Da, da: Crvenkapa je onomad spokojno lutala šumom, nad njenim nevinom umom nije se nadvijala kobna senka Vuka, kome je na sam pomen tog imena pripadala muka, pa je – mrcina jedna lenja! – gledao kako će što pre negde čestito da se iskenja! Ali, očito da je režiser ovog filma bio drugačijeg mnjenja: naime, odlučio je da padne sledeća klapa u kojoj će se raskrinkati i baka, i sva pominjana kaka, pa i sama Crvenkapa:

Kanda je već započeo drugi čin: i mada se režiser pravi fin, njegov identitet ne ohrabruje mnogo – on je još ranije bajke pretvarao u horore, a njegov logo (Kurac!) ukazuje na nemirno sinje more! Draga dečice moja, ne verujte mu ni slovca: lejdi Ginevra je poverovala pa je ispala ovca, a moj čukunded Sofra ostao je zbog njega bez žene, kuće i novca. Šta drugo i očekivati od takvoga autoriteta: njemu i picina dlaka smeta, bez obzira što mu je glavna glumica upravo silikonska diva Pica, koja – poput svoga šefa! – crtaće pretvara u trilere, onako iz pukog ćefa! Kako su onda na sceni svi ti neopevani kreteni; kako je Crvenkapa skrenula sa staze kada je i zeki i medi jasno rečeno da je paze; kako je Vučina ljuta (a ne Kurčina kruta!) presrela našu devojčicu nasred puta i namamila je u kafanu kod teta-lije, gde se besomučno kurva, obžderava i pije?! Možda je ipak na nemirnoj, sinjoj pučini pogrešan zverinjak drkao režiserovoj Kurčini, dok su istinske drkadžije laskale prsatoj gospođi Pici: prevejane matore Lale, što im picine dlake s ćelave glave ne fale, mada su im donje sprave (gde se deca prave) malecke-male! Ipak, ni svi Laloši

sveta nisu prevejani kao lovac Luka, odnosno kao moj čukunded Sofra (zvani Deki the King!); stoga je svakome bilo jasno da se u teta-lijinoj kafani Crvenkapi nije dogodio Vuk, već Seks Trafiking:

Šta li se u tom kobnom času događalo sa Duhom, nije li se i On baškario u đavoljem krilu Greha, opšteći bludno sa gorepomenutom muhom – dok je slavni režiser crkavao od smeha?! Nisu li čeda tog odnosa polnog postali pakosni patuljci, crvenog rakijaškog nosa, sa kapicama dvorskih luda: nije li Snežani perverzni deda kazivao da šumom ne hoda bosa – jer će nabasati na nečija tvrda muda?! Šta ako dotični deka beše tek poklisar lažnog cara skrivenog iza svinjske njuške (onoga koji se čestnjejšim Porokom zove!), šta ako je mali zeka ušetao u poprsje glavne glumice umesto da šumicom njenom (podno lovčeve puške!) caruje divlja Kara?! Šta ćemo onda sa jarićima bez mama-koze, šta sa apostolima bez Hrista, šta sa Vukom koji se ušunjao među filmske virtuoze: kako

da Crvenkapina maca ostane netaknuta, čista?! Poslednju nadu šumsko carstvo polaže u jedno odbeglo lane, mada je tu i nestašno slonče čija surla k'o tane pogađa bircuze i kafane gde se pornići vrte: oko stola su vitezovi što Artura (svog vladara!) besomučno trte! Ali ni teta-lija nije gori režiser od Kurca koji naivne curice jurca, ni manja fufica od sisate glumice Pice: očas će ona da stvori idilične prizore sopstvenog šumskog svitmuvija:

Ko je ta djeva mila koju ne progoni Vuk, gde li je do sad bila, nije li je uspavao nebeske pesme zvuk: možda je vekovima svoje tajne sne snila, možda ju je začarala zla vila, možda su joj suđaje prorekle večnu tamu i muk?! Čukunded Sofra će smelo (pod maskom Dekija the Kinga!) sa Lalošima svojim odigrati novu partiju binga, a ako mu baš prisedne jelo i izne-

nada ga pritera – probudiće krasnu djevu, misleći da je baba Sera! Možda se na to uvrede ružne veštice stare, ali je tu lovčev kum Đavo da im ponudi pare: ko li će odoleti mitu, posebno ako je prosed i više nema kitu?! A problem kite nije lakši od dogradnje nerascvetalih sika: mnogo je zlih čika koji bi tu da se ovajde – neki glume proroke (prerušeni u rite!), neki su skroz bez đoke, a neki duvaju kroz pizdu tvrdeći da sviraju gajde! Kako onda raspoznati kompetentne lekare, u hrpi hohšaplera i ostalih zaštićenih svedoka: da im se proverava đoka, da mu se uzme mera ili da se u pomoć pozovu sestrice-profuknjače stare?! Na tržištu belog roblja bilo je podosta vijagre pod skutima seka-daša, dok se sa obližnjeg groblja razlegao lelek ožalošćene bagre, tj. onih kojima je presela orgija lekara-gajdaša. Šta li učiniti sada i kako toj družini pomoći – pitao se maleni zeka, a izgubljeni potočić u tamnoj zimskoj noći lio je gorke suze, sluteći kakva ih sudbina čeka! Naime, famozni dr Đoka – uz pomoć još famoznijeg lovca Luke! – odlučio je da na času anatomije zeki podari kiticu, vuku sokoćalo slatko, a medi golemi ud drveni: sve je to izveo za tren oka (glatko, bez imalo muke!), zgrozivši uobraženu Picu, nateravši oholog režisera Kurca da od stida pocrveni! Našem je uglednom čika-doci na operaciji asistirala najiskusnija sekana živa: malo je organe plombirala, malo se nalila piva, pa je ogromni penisov glavić izgubila u boci! Ali je naš prevejani drca bio pravi pravcati pizdoman: nastavio je da prcuka i prca, bez obzira na učinak skroman. Ostaje još samo pitanje zašto se ta umiljata seška (sa aparatom u ruci!) krajnje poprcljivo smeška, k'o da su je sjebali u struci, ili je – sačuvaj Bože! – fukali gorski hajduci, ili – što je najgore! – hineći da ne zna na kakvoj je paklenoj muci?!

Ako je baš nužno, dobra dečice moja, vratićemo se za trenutak našoj glavnoj temi: već se odavno naslućuje ko je sa kime u šemi, ali je zaista tužno što nam se medicinska seka-na-seška predstavlja kao lažna Sneška (bez patuljaka, maćehe i začaranog miša!), mada je mnogo tužnije što Crvenkapi u ovoj gužvi kanda otpada piša! Da li je i to maslo opakog krvožednog Vuka, koji – gle čuda! – još uvek zbunjene jariće peca, mada se pronela vest da su mu otfikarena muda i da se sve zbilo u režiji glavnog pretendenta na presto – okuratelog, nadrkanog zeca! Valjda je isti taj junoša spasao dotičnu curu (k'o negda matoru mama-kozu!) iz pakla javnih kuća i droge: priča se da je u teta-lijinoj jazbini zveknuo trostruku dozu, pa je tako urađen skočio na lagane noge i svaku mušteriju poimence isprašio sabljom po turu?! Neki su se – poput kralja Artura i Ginevre – prosto ukakili od straha, neki pak otmeniji tiho pustili u gaće (možda apostoli, umakli sa Hristove daće?), a oni najprefinjeniji nisu gubili nerve, iako se činilo da prde (u dva-tri-četiri maha!). Bez Sofre, Laloša i Dekija the Kinga, odnosno bez čarobnog Seks-Trafikinga, šuma je ličila na opustošenu planetu: kada je holivudska diva Pica

narečenu pustinju videla na netu, pao joj je kamen sa srca (neka učeni dr Đoka-drca sad malo nekog drugog prca!), a taj se kamen – bajkolike li režije maestra Kurca?! – preobrazio u skočiđevojku, koja je postala vampirica iliti Princeza-Ptica.

Kamermani se osvrću, pogledom zbunjeno traže đavolje fekalije s početka ovoga songa: scenaristkinja kaže – bez imalo blamaže! – da se negde u njima krije zrnce čarolije, koja će na kraju naše junake pretvoriti u članove srećne familije! Kako doći do tog uzvišenog cilja, kako razaznati šta je puko praznoverje a šta puka zbilja, koja upotrebiti sredstva kada šofer javlja da u autobusu više nema mesta?! Da krenemo na sudbinsko putovanje brodom, ili da poletimo sami u nebeske visine – poput mitske lutalice koja je hodala vodom! – ili da krenemo autostopom do prve krivine, a iza nje (lišeni ovozemaljskih briga!) dokopamo se bakinih i dekinih laloških taljiga?! Valjda će nam se negde na putu ukazati Milosrđe i Dobrota, da obzane kako svetom ne vladaju Glupost i Pohlepa; ili ćemo u društvu svinjolikog Poroka trgnuti jednu ljutu

i venčati Srebroljublje na uštrb sopstvenog džepa?! Kako će na naše greške reagovati boginja Istina, koja je doduše i sama pod uticajem rakije-piva-vina, ali i pored toga još uvek izigrava jedinog pravog Boga?! Ko će pobediti u borbi za Crvenkapinu vučju dušu: hoće li princeza Snežana uhvatiti jariće za gušu, ili će maleni patuljci pojebati mama-kozu, pa će se cela Kurčeva ekipa naći u istom vozu sa konzilijumom dr Đoke, na čuvenoj pruzi Zdravlja gde se pravednicima (Hristovim) prava Boginja javlja?! Šta učiniti sa poludelim putnicima koje je obuzelo demonsko Pokajanje, gde povesti lovca Luku na sranje kada su celu šumu zauzele bake (koje zaludno kake!) i kada su se dobre mede i zeke pretvorile u perverzne, zlokobne deke?! Ako se tu nešto pita legendarni kralj Artur i njegova dvorska svita, onda će dogovor glasiti: neka se lažnom the Kingu Dekiju smesta odfikari kita, a čiča-Sofri namontira nova od stenovitih meteorita! Ali pitanja za naše derane postavlja i do sad nepomenuta gospođa Lepota: ona se ne boji poganog šumskog skota zaogrnutog blistavim plaštom Žudnje, naprotiv – osmehnuće mu se neveselo, dostojanstveno odbiti njegove otrovne slatkiše i mimo slađane laloške piše, potražiti božansko jelo! To je suštinsko naravoučenije koje je zapisala teta-lija: naime, kako je neminovno da na kraju svak pojede svoje govno (kome li živom to ne prija?!), pošto je istinski šumski car (da ne reknemo bog ili kralj!) – Veličanstveni Govnovalj, a njegova verna ženica veličanstvena Mis Pigi, koju zlobnici nazivaju Gica, mada je prava krmača-svetica i veća cicamica od svih seka-CrvenkaPica u Vukovoj drugoj-trećoj ligi:

POGOVOR

poslanica.pizdonimA@rs.poetica

Kobilju vulvu kad slikar bi s kurčekanjom ljudskom
spojiti hteo
kao u pjesmi narodnoj, a potom tu boginju krasnu
citatima šarenim
okitio jošte, biste li smijeh vi savladali, braćo?!
Naša je subda huda, dražajši moji Pizdoni, nalik
nemirnom
moru: čas uhitimo ribu, čas nam je nepoznat Netko
otme
pa plovimo u bezdane crne, bez kormilara i pramca.
Zar to priliči
smijehu, zar nesuvisli niz priviđenja, kao u snu
bolesnika,
treba da izrazi KO smo?! Znam da slobodu bujnu
pesnici i proroci
ištu: eto im je do neba, samo nek Istinu od laži
odvajaju strogo,
a od govana bajnih da ne prave posnu monašku pitu!
Kod nas još vlada mnjenje da svako Delo mora celovito
biti,
s porukama što krepe, značenjem opštepoleznim,
jasnim!

Prikladno vašoj snazi birajte gradivo, pisci,
i odvagajte dobro šta će Nacion reći, šta razumeti
kritika i čitateljstvo: uvek je znano bilo šta se
očekuje od vas! Ko palamudi mnogo, nema nikakve
šanse:
prefinjen patos i tuga, velike teme, mudrozbori,
pristojnost iznad svega – jer takav rod naš bejaše i
jošte uvek jest!
Ne dajte da svodnici i lude kvare Ideju umeća vašeg,
da nekakvi zajebanti koriste reči za namere bludne:
neka vam svetli uzor stari majstori budu, koji su
pesmice svoje odevali u ljupke svetiteljske rize,
a potom ih (skrušene i smerne!) na porno-liturgije
slali,
ne bi li publikum zavele dok stazom Besmertija luta.

Sestrice-braćo Pizdoni, tko ne zna i ne htedne voljno
na ovakav paziti pravac, neka se Pjesnikom ne zove,
pošto iz razloga sramnih učenju pretpostavlja
neznanje!
Takvih je silesija ovde: takvi su oni heroji
koji neprijateljski šupak trampe za drugarsko dupe;
takvi su takođe skloni da zaludno prde u čabar
kako bi sićušne vajde ostvarili jošte za života
(znaju sponzoruše bajne da ih posthumni Zaborav
čeka!).
Vršljaju nad našim nebom te ptice-zlojebice večno,
hoteći da žalobnom pjesmom gledaoca u srce dirnu:
no ispod tragičnog ruha komičku odeždu kriju –
ubogi lakrdijaši, željni slasti i lasti, a ne
istinskog Dela!

Umjeti prvi je i glavni izvrsne umjetnosti zakon!
Građu će vazda darovati stvarnost i biblioteka,
ali ideje neće: lihvarstvo i pijačarske rabote
ništa snagu duha, mada povoljnim vetrom osnažuju
jedra koristoljublja; svak izabira prema sopstvenoj
meri.
Poput napuhanih uvorova pred vašim se očima guze
književnici i fariseji, čak ni ne hinećі pamet:
priupitajte ih kako – bez imalo božanskog dara!
grade rečenice prazne što odjekuju prostačkom
zvekom,
fabule i misli mlitave kao stogodišnja kita,
knjižurine dosadnije i ružnije nego usahla mindža?!
Možda tih majstora zanat isključuje maštu i radost?!

Zašto ih ne bismo vajne u svinjcu čarobnice neke
videli gde srećno grokću, ne mareći za vrhove
Helikona?
Jer njihovo slabašno pero, u družbi s nagonom
održanja
i udvorištvom zemaljskoj vlasti, čini ih grđim od
svinja
što izlizane skute baba-vračari ljube, kako ih ova ne
bi
pretvorila u Apolone, il' junoše smele što svojom

glavom
misle i ponosno svetom hode. Nebeski predeli ipak
nisu za podrepne muhe: ka njima genije leti
poput neuništive ptice: doklem bi svita iz svinjca
Feniksu tom nedostižnom rado polizala bulju
i besmrtno fafala Udo zajedno sa vatrenom Vaginom,
budući da je Hermafrodit – onostranih bogova čedo.

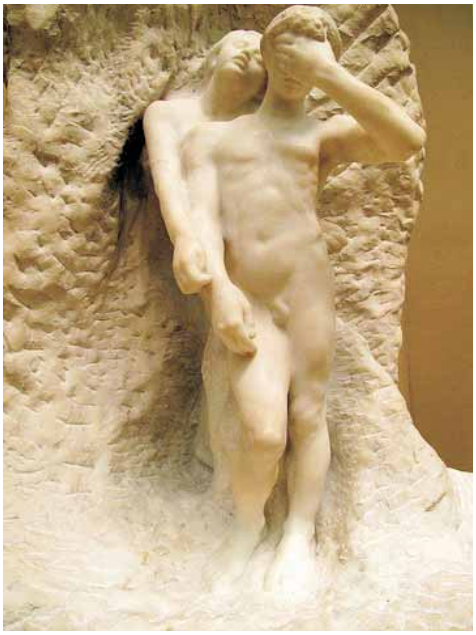

Zalud su književni snovi takvima što imaju želju,
ali ni zrnca dara (mada su spremni na sve!). Dražajši
mi Pizdoni,
obdarite položajima važnim ovaj prevrtljivi soj,
a pesničku slobodu dajte onima koji je dostojni jesu:
tako će domaja naša dalje u pravi napredak ići,
jer hulje će biti na svome a oni mišljenju vični –
stvaraće Carstvo duha! Pravedniji poredak od ovog
nije postojao nikad: prepreke mnoge stajaće mu na putu,

ponajviše ta da ljudi su potkupljiva bića, pa rado
čine
sve što moćnici od njih ištu. Za neverovati jeste,
mada je sušta stvarnost: skloni su veličati osrednjost

u nadi da će i sami okusiti deliće istog kolača!
Kakav je pak taj kolač, zapitajmo se bez straha i nade
da ćemo ikad i igde (čak i van pizdonske zemlje!)
spoznati
taj opojni vkus?! Poredeći zorno – jer slici je
pjesmotvor nalik! –
vidimo klozetsku šolju, iliti (još ljepše!) septičku
jamu,

na dnu koje prelepa djeva snije: kanda Bakuta nije
već nekakakav Babojejeb prije, što najdubljim glasom
kune
i nariče nad mrtvom dragom, jer mu je prijatelj stari
kembečio živu ženu dok je on vjerno na terenu
mrčio hartiju bijelu u slavu Melponene i Klio.
Udes je doista hudi za onoga ko se tog kolača ne lati,
no jošte je veća mazda onome koga ta pošast mine.
Samo u grupnom seksu naša posrnula književnost
živi!

Kao što telal narod na kupnju bajate mami robe
laskavce poziva naš pjesnik da slijede njegov primjer,
šupljoglavce da mu se dive stremeći ka malom
dobitku:
pijaca književna cvjeta, svak nemome ukrade štogod –
za uzvrat mu dodeli priznanje il' dadne iz svog
praznog džepa;
al' istinski plodovi duha nisu predmeti kupnje,
njima se ne hrani taština već sami su sebi svrha
i opažaju ih oni koji su sa drveta istog porijeklom!

Kakav savjet da uputimo množini koja se laća pera?
Kako ih spasiti Laži kad imaju zdrave oči?!
Hoćemo dati za pravo prostačkom, gramzivom soju,
ili ćemo bez straha počistiti njihove smrdljive
štale?!

Pizdoni nisu postali valjda pocepani Kondomi:
valjda još međ' njima bivstvuju oni što pravo zbore,
oni što Umjetnost štuju i žele vjekovat u njenom
Hramu,
oni što za prolazni časak slave ne bi prodali Biće?!
Tko ne ima razloge čiste da stihove gradi i veze,
Taj neka se razmeće perjem kao paun kraj vode
dok suri orao ne sleti il' stepski vuk ne arlaukne
svoju Iskonsku pjesmu! To jedini je nauk, Pizdoni:
pjevajte sopstvenim rečima kad doista imate takvih,
ne udvarajte se ukusu puka, niti sitnih a moćnih;
stvarajte pravila nova – stara pruočite pomno,
ne da biste bili im rob već da bi ta robovala vama!
Žitije vaše ne mora lovorikama okićeno biti,
al' možda se i drukčije zbude: moćni vladari ste Dela!